Amy LeFeuvre

Eu şi Nobbles

„Şi trebuie să-l placă mult pe Nobbles...'

CUPRINS:

Domnul Mortimer...9

S-ar putea să vină mâine...18

O imagine frumoasă...27

O nouă prietenă...38

Nenorocirea lui Nobbles...47

Tatăl lui Robby...58

Noua lui casă...69

O scrisoare din străinătate...78 „Ne-a părăsit...!”.89 „Vom căuta o dădacă...!”.97

Musafirul lui Robby...107

Un timp plăcut...118

Nunta.129

Aproape înecat...139

Din nou în casa veche...148

PROLOG.

Era o casă veche, dominată de liniște. Afară, ferestrele sumbre din față dădeau înspre aleea curată cu tufele ei de trandafir de munte, înspre gazonul bine îngrijit cu straturile lui triunghiulare şi înspre rândul de brazi mohorâți de lângă zidul de cărămidă care se întindea de-a lungul drumului. Ferestrele totdeauna aveau perdele şi erau deschise la o înălțime de un picior cu o regularitate monotonă. Niciodată nu putea fi văzut cineva care să se aplece peste ele sau să tragă perdelele pentru o privelişte mai largă. Era un şir de trepte late şi o uşă masivă care, când se deschidea, arăta un hol lung la capătul căreia era o seră veselă de flori. Din instinct, oamenii păşeau uşor pe covorul turcesc, gros care era întins pe podeaua lustruită. In casă era o nemişcare ce te îngheța. Dacă trăgeai cu ochiul din sufrageria mare, portretele agățate pe perete te priveau cu dezaprobare. Masa, pe care era mereu întinsă o față de masă albă ca zăpada şi argintărie strălucitoare, părea gravă şi protocolară. Scaunul cu spătar înalt şi brațe solide îți cereau să le respecți vârsta.

Salonul inspira aproape acelaşi sentiment de uimire şi teamă, deoarece erau aproape tot timpul închise şi avea un miros închis care-ți spunea că grandoarea lui nu era pentru uzul zilnic. Biblioteca era şi mai întunecată. Ferestrele ei erau din sticlă colorată. În jur erau numai cărți de cele mai închise nuanțe, iar mobila şi covorul erau în ton cu ele. Busturi fantomatice pe piedestaluri, maşini ştiințifice şi un glob uriaş geografic şi astronomic se adăugau atmosferei mohorâte. Soarele avea o cale de a pătrunde doar în treacăt, când nu se putea abține, şi stătea departe tocmai până în ultimul moment înainte de culcare. Nu-i plăcea camera aceea şi nici vreo persoană din casa aceea.

Apoi era camera de zi. Acesta era locul în care doamna Egerton îşi petrecea mare parte din zi. Era o femeie înaltă, severă, fără umor şi cu o voință foarte puternică. După micul dejun petrecea o oră cu bucătăreasa căci treburile casnice erau hobby-ul ei. Apoi stătea la masa ei şi scria scrisori şi îşi făcea socotelile până la prânz, după care totdeauna făcea o plimbare cu maşina. Seara, după cină, citea ziarul sau o carte groasă, împletea şi se ducea la culcare devreme. Fiica ei, domnişoara Anna Egerton,

era cam ca ea, doar că rareori era în casă. Făcea multe lucruri bune şi nu lenevea niciodată căci avea mai multe treburi decât putea face şi zilele ei erau atât de pline încât mesele erau aproape un efort pentru ea. Stăpânul casei, fiul doamnei Egerton, era de asemenea mereu plecat şi când era acasă îşi petrecea timpul liber în biroul său. Londra îi solicita cea mai mare parte a timpului său căci avea o funcţie în guvern şi pleca şi se întorcea cu trenul său, neluând în considerare orele petrecute de două ori pe zi într-un vagon de tren.

„într-adevăr e o casă foarte plictisitoare”, gândi o doamnă după prima ei zi de vizită acolo. Şi totuşi, în ciuda liniştii sunt nişte indicii ale unui lucru care o nedumereau.

Odată a auzit paşi de copil pe coridor, pe lângă uşa ei, dar era foarte devreme, înainte de a se trezi bine. Aşadar s-a gândit că visa. Apoi, pe o cărare mai îndepărtată, printre trandafiri a dat peste o mănuşă de copil şi o stropitoare de jucărie. Iar când cobora la cină şi a trecut pe lângă o fereastră mare, pe pervazul lat a observat un bucheţel de margarete. S-a uitat la ele şi le-a luat. Când a observat cozile ofilite a putut încă vedea urma mâinii calde de copil care lea strâns. Şi, în timp ce se gândea la acestea, a auzit clar un hohot de râs nu prea departe.

— Casa voastră e bântuită? O întrebă ea pe domnişoara Egerton la cină.

— Chiar deloc. De ce întrebi?

— Nu e nici un copil în casă, nu-i aşa?

— Ba da, răspunse domnişoara Egerton. Este copilul Verei.

Musafira nu a putut să-şi ascundă uimirea, iar doamna Egerton, când a observat, a spus cu multă severitate:

— Îmi place să ţin copiii unde le este locul. Are o doică bună care are grijă de el tot timpul. Şi sunt bucuroasă să spun că are camera lui la ultimul etaj al casei ca să nu ne amintească mereu că e prezent.

— Trebuie să fie un copil foarte liniştit.

Nu a primit nici un răspuns. Când domnişoara Egerton a rămas singură cu prietena ei i-a mai spus câteva lucruri.

— Când Vera a plecat în străinătate cu soţul ei, copilul avea doar câteva luni şi era prea sensibil. Aşadar, a fost sfătuită să-l lase acasă. L-a trimis aici imediat, fără să ceară permisiunea mamei şi mamei nu i-a plăcut. Nu avem grijă de copii, dar el nu e o problemă. Mama îi vizitează camera în fiecare dimineaţă şi are grijă să nu-i lipsească ce-i trebuie şi să fie sănătos. Când sărmana Vera a murit, ea s-a hotărât să-l păstreze pentru totdeauna. Tatăl lui nu ne scrie niciodată şi nu arată nici cel mai mic interes faţă de copilul lui. Nu ştim în care capăt al lumii se află. Bineînţeles că un copil în casă înseamnă un deranj, dar peste un an sau doi mama vrea să-l trimită la o şcoală cu internat.

„Un copil în casă.”

Cuvintele persistau în inima şi mintea musafirului. A început să asculte alte zgomote ale prezenţei celui mic. Şi-a închipuit că fuge cu el până în camera lui şi că apoi iese în vechea grădină de jos unde ea şi el s-ar simţi bine râzând şi jucându-se împreună. Dar o telegramă a chemat-o repede, iar liniştea din casă şi grădină a rămas netulburată.

Încă i se auzeau paşii tropăind din când în când. Vocea şoptită şi hohotele de râs inocent încă răsunau din colţuri, căci copilul din casă nu era o fantomă şi viaţa lui e cea despre care vă voi povesti.

, Ferice de cei ce îşi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate! „

Apocalipsa 22:14

Capitolul I.

DOMNUL Momnez.

UDELE îl numeau „copilul”, însă doica îi spunea domnul Robby. Dacă ar fi fost întrebat, el ar fi spus:

— Numele meu este Robert Stuart Allonby. Şi spunând acestea, ridica doi ochi căprui, frumoşi, curioşi să afle dacă celui care a întrebat îi plăcea numele lui.

Robby manifesta multă nelinişte cu privire la diferite lucruri. Propoziţia lui preferată era: „Mă întreb, doică,...” şi, observând încruntarea nerăbdătoare a doicii, deseori se oprea şi se întorcea în colţul lui preferat, locul de lângă fereastră, pe care îl împărtăşea cu „Nobbles”, alinarea vieţii lui.

Robby era un băiat foarte mic, dar era foarte gânditor şi i-ar fi plăcut să fie şi foarte vorbăreţ, dar pe oamenii mai în vârstă nu îi interesa ce avea el de spus. Aşadar, îi vorbea repede şi în şoaptă lui „Nobbles”, care înţelegea totdeauna şi care zâmbea neîncetat în faţa tânărului său stăpân. „Nobbles” îi fusese dăruit cu mult timp în urmă de către un frate marinar al doicii care venea din când în când la ceai şi care povestea lucruri minunate despre locuri îndepărtate. Jane, servitoarea, aducea totdeauna ceai în camera lui la astfel de ocazii. Apoi, ea şi Robby îl ascultau cu admiraţie nestăpânită pe chipeşul călător. „Nobbles” era doar un baston cu un cap frumos de fildeş. Doica îi spusese că era un cap de spiriduş, dar lui Robby îi plăcea foarte mult. Nobbles avea ochii perfect rotunzi, gură zâmbitoare, două urechi foarte mari şi un fes mic roşu pe cap. Robby îl lua cu el în pat în fiecare noapte, îl lua când se plimba, îl avea cu el când stătea în colţul său de lângă fereastră şi tot el era cel căruia îi destăinuia toate secretele şi planurile savuroase pe care numai un băieţel atât de singur le-ar fi putut născoci.

Camera lui Robby era în partea cea mai de sus a casei. Se ajungea acolo pe scările din spate şi la capătul scărilor trebuia să deschidă o uşă de lemn. Mai erau două camere. Se trecea din una în alta şi ambele aveau vedere în spatele casei. Robby petrecea ore în şir la fereastră şi cunoştea fiecare părticică a peisajului de afară.

Mai întâi era o curte pavată, mărginită într-o parte de un zid înalt cu o poartă verde prin care ducea într-o grădină de legume împrejmuită de un zid. Această poartă era încuiată când se cocea recolta. O cheie era la grădinar, bătrânul Tom, iar cealaltă era la bunica lui Robby.

De obicei bătrânul Tom lucra în grădină, iar Robby îl urmărea de la fereastră cu multă atenţie şi interes. Dincolo de această grădină era o livadă care se întindea până la şoseaua principală. Robby nu putea vedea acest drum de la fereastra lui, căci un rând înalt de ulmi îl ascundea de privirile lui. Vara, când ferestrele erau deschise, putea auzi huruitul maşinilor care circulau pe el. În schimb putea vedea la multe mile depărtare dincolo de acest drum. Era o întindere de câmpuri verzi, două ferme şi un şir de dealuri îndepărtate, după care soarele apunea totdeauna. Şi când se plictisea să privească toate acestea, mai era cerul. Iar pentru el, cerul era o bucurie nesfârşită. Norii care se fugăreau unii pe alţii prin infinitul albastru îi ofereau cele mai fascinante imagini. Monştrii îşi urmăreau prada, căpcăunii îşi schimbau înfăţişarea în timp ce zburau, castelele dispăreau în valurile oceanului, mai erau sirene, îngeri, vânători, lupi, care şi cai. Acestea şi multe altele erau lucrurile care treceau prin faţa ochilor săi.

Iarna, când era întuneric, cobora de la fereastră şi se mulţumea doar cu jucăriile sale. Odaia lui era mobilată foarte simplu. Era o masă pătrată în mijloc, un dulap pentru jucăriile lui Robby şi unul pentru vase, un balansoar din lemn, o bancă joasă din stejar şi două scaune cu împletitură de trestie. Podeaua era acoperită cu rogojină roşie din cocotier. Focul era ferit de un grilaj înalt din fier şi deasupra căminului era agăţată o ilustraţie colorată a bătăliei de la Waterloo. Robby ştia fiecare om şi cal pe nume. Avea propriile sale poveşti despre fiecare dintre ei şi nu de puţine ori era găsit cu lacrimi în ochi după s-a uitat la ea.

— Căpitanul acela care e sub calul său este rănit atât de îngrozitor, are coaste rupte şi se ducea acasă la băieţelul lui! Spunea el plin de milă când doica îl întreba care este motivul supărării sale.

Doica era o femeie înaltă şi subţire cu o voce gravă şi o inimă caldă. Dar, deşi îl adora pe micuţul aflat în grija ei, nu-l lăsa niciodată să ştie acest lucru şi nu-l săruta decât seara, când îl învelea în patul lui mic. Robby era conştient că adulţilor din casă nu le păsa de el. Aceasta nu-l deranja. A dedus că toţi adulţii sunt la fel. Exista totuşi o excepţie. In adâncul inimii ştia că acest tată pe care nu-l cunoştea îl iubea, într-o seară, după ce a rostit rugăciunea „Tatăl nostru" propoziţie cu propoziţie după doica sa, a întrebat-o:

— Cine este „Tatăl nostru"? Este tatăl meu care este departe?

— O, nu! Spuse doica mirată. Este Dumnezeul Atotputernic din ceruri.

— Atunci nu-i voi spune „Tată" pentru că nu este.

— Ruşine, băiat rău ce eşti! Dumnezeu este Tatăl tuturor. El te iubeşte şi-ţi dă tot ce vrei.

— Toţi taţii fac aşa?

— Bineînţeles că da. Taţii îşi iubesc totdeauna copiii şi muncesc pentru ei şi au grijă de ei. Iar măreţul Dumnezeu este numit Tată pentru că te iubeşte.

Robby s-a mai gândit la aceste lucruri şi şi-a întipărit în inimă gândul că are doi taţi, amândoi sunt departe, dar amândoi îl iubesc. Ştia că Dumnezeu este cel mai aproape de el. I s-a spus că El veghează zi şi noapte asupra lui şi că totdeauna îl aude când îi vorbeşte. Dar inima lui se îndrepta spre tatăl pământesc într-o ţară necunoscută şi totdeauna îşi imagina întoarcerea lui.

În general, deşi avea gânduri mari şi momente de visare, Robby avea un suflet vesel şi mulţumit. Uneori se plimba pe coridorul lung şi se uita pe furiş prin uşa verde scundă care dădea spre scările din faţă. Obişnuia să o întrebe pe Jane ce face „casa", „casa" fiind bunica, unchiul, mătuşa lui şi musafirii lor. Uneori făcea scurte escapade, cu respiraţia tăiată până în camerele care-i păreau atât de ciudate şi uluitoare. Aceasta se întâmpla,

de obicei, dimineaţa foarte devreme sau după-amiaza, când toţi erau plecaţi. Doica fugea repede după el şi-l aducea înapoi în camera lui. Dar se amuza foarte mult când era urmărit, iar dificultăţile care stăteau în calea investigaţiilor sale le făceau şi mai fascinante.

Într-o după amiază însorită de primăvară, a fost lăsat în grădina de legume să se joace. Doica l-a lăsat în grija bătrânului Tom, căci era ocupată la maşina de cusut. Făcea nişte salopete pentru el şi se bucura să rămână singură în odaie. Robby era în al nouălea cer. Nu era nimic care să-i placă mai mult decât să stea de vorbă cu Tom.

— Şi care este primul lucru bun de mâncat care iese din pământ? A întrebat el cu mâinile în buzunare şi cu picioarele depărtate în timp ce-l privea pe Tom punând nişte seminţe în rânduri lungi pe o bucată de pământ proaspăt săpată.

Tom s-a uitat la el clipind din ochi.

— Varza timpurie, i-a spus.

— Fructe vreau să ştiu, nu legume din acelea rele! Te-am văzut că ai gustat din ceva rotund, mare şi alb şi după aceea ai aruncat-o peste zid.

— Era o ridiche, cred.

— Dă-mi să gust o ridiche.

Dar Tom a dat din cap refuzându-l.

— Să-mi spună doica după aceea că-ţi deranjez stomacul. Ştii cine vine azi?

— Nu. Spune-mi. Vine cineva la casă?

— Domnu' Mortimer, fiul cel mare care a fost în ţări străine pentru o vreme aşa de lungă, care-i agăţat pe hol lângă stăpân. A plecat direct de la şcoală în India. Era favoritu' meu, domnu' Mortimer.

— Şi vine azi? O, sper că am să-l văd şi eu.

Gândul acesta îl făcea pe Robby să sară în sus de bucurie.

— Poate să apară în orice clipă. Vaporul lui a ajuns ieri 'neaţă.

— Mă întreb dacă nu l-a văzut pe tatăl meu pe undeva.

— A! Mai bine îl întrebi pe el. Domnu' Mortimer îi un tânăr vesel, sunt sigur. Da' socotesc că trecerea anilor l-a făcut mai serios.

Când grădinarul s-a întors la munca lui, Robby s-a îndepărtat ţopăind în josul grădinii, a deschis poarta ce dădea spre livadă şi s-a îndreptat spre locul său preferat. Era un măr bătrân ce crescuse lângă zidul înalt care despărţea livada de stradă. Era un copac uşor de urcat şi cocoţându-se confortabil pe creanga din vârf, putea să privească de-a lungul şoselei principale. Era un drum lat, alb şi plin de praf. În zilele de târg niciodată nu lipsea din acest loC. Îi plăcea să se uite la carele fermierilor, la cărăuşi, la turmele de oi şi cirezile de vite care mergeau în oraş. Mai erau şi altfel de zile în care privea de acolo, zile în care pe acolo treceau doar maşini care vâjâiau sau câteva trăsuri sau vreun car ce huruiau. Dar niciodată nu se sătura să stea acolo şi pa faţa lui totdeauna se vedea o aşteptare plină de răbdare. Acum s-a urcat în copac iar în mâna lui îl ţinea strâns pe Nobbles.

— S-ar putea, Nobbles, ca ei să vină împreună. Vine pe acelaşi vas pe care vine domnul Mortimer, iar vasul a ajuns ieri. Aşa a spus Tom.

Ochii lui căprui scrutau orizontul cu nerăbdare iar speranţa care nu se stinse încă în inima lui de copil a renăscut din nou. Nobbles a fost înfipt într-o crăpătură a zidului iar faţa lui zâmbitoare şi urâtă se uita în aceeaşi direcţie ca şi stăpânul.

— Poate să fie o birjă, sau poate trăsura noastră, sau poate să fie o maşină, continuă Robby visător, dar trebuie neapărat să vină. Sunt foarte sigur!

A fost chemat la masă înainte ca măcar o singură trăsură sau o birjă să treacă pe acolo. Dar chipul lui mic radia în timp ce stătea în faţa doicii lui şi îşi servea friptura fierbinte de miel şi budinca de orez la măsuţa din cameră.

— Cre' că azi sunt foarte ocupaţi cei din casă, remarcă el dând din cap cu subînţeles. Care este camera dom'lui Mortimer, doică?

— Domnul Mortimer, într-adevăr! Aş vrea să ştiu cine ţi-a spus despre el! Tu trebuie să fii un băiat cuminte şi să stai liniştit în cameră. Niciodată n-am mai văzut-o pe bunica ta atât de supărată. Este de-a dreptul agitată şi nu va ieşi la plimbare în această după-amiază. Eu o voi ajuta pe Jane să scoată toată mobila veche care era în camera lui încă înainte de a pleca el. Abia ieri a trimis o telegramă, aşa dintr-o dată şi nici o scrisoare sau altceva ca să ne anunţe şi ne-a luat prin surprindere. Va sta în vechea lui cameră, cea din capătul coridorului. Va ploua, aşadar mai bine ai sta în cameră în după-amiaza aceasta, iar eu voi fi ocupată.

Robby a promis că va fi cuminte, dar ce băieţel se putea abţine să nu tragă din când în când cu ochiul prin uşa verde şi scundă să vadă ce se întâmplă când era aşa o gălăgie şi o agitaţie în casă? Şi, în cele din urmă, gândind că drumul era liber, a făcut o incursiune rapidă de-a lungul coridorului şi în camera ce se pregătea pentru musafir. Aici privea în jur cu o admiraţie inocentă. Camera abia era mobilată, dar o coadă de vulpe şi nişte imagini cu animale de pe pereţi, mai ales una cu doi cocoşi care se luptau i-au stârnit un interes deosebit. A mers pe vârful degetelor până la măsuţa de toaletă, a deschis nişte vase mici de porţelan când nişte paşi ce se apropiau l-au făcut să tresară. Apoi, când mânerul uşii s-a mişcat, el s-a ascuns sub pat şi a stat nemişcat, neîndrăznind nici să respire. Era bunica lui cu Jane. Vorbea cu o voce cam agitată.

— A dormit în această cameră cu mulţi ani în urmă, Jane şi vreau ca lucrurile să fie aşa cum le-a lăsat. Da, chiar şi această crosă de cricket pe care tocmai am găsit-o în pod. Obişnuia să o pună în colţ, lângă şemineu şi aş vrea s-o aşezi acolo acum.

A venit lângă pat, a netezit perna cu mâna, s-a uitat la fotografiile de pe perete, a oftat, apoi a plecat, iar Jane a urmat-o. Robby a ieşit târâş din ascunzătoarea lui simţindu-se foarte vinovat. Apoi s-a uitat la crosa de cricket, a ridicat-o, dar şi-a dat seama că era foarte grea.

„Nu va putea să se joace cu ea dacă nu are minge”, îşi spuse în sinea lui. „Poate va veni şi-mi va cere mingea mea.”

Deşi nu voia, s-a întors în camera lui, fără să-şi dea seama că lăsase pe podea o urmă care-l va da de gol că a fost pe acolo. A fost adânc dezamăgit că ora de culcare a venit înainte ca unchiul lui să dea vreun semn. A doua zi s-a trezit devreme întrebându-se dacă a sosit, iar când doica i-a spus că ajunsese după ora zece, a întrebat cu nerăbdare:

— Şi a venit singur?

— Bineînţeles că da. Nu l-am văzut încă, dar Jane spune că e tare chipeş.

După ce s-a îmbrăcat, iar doica a plecat jos să aducă ceva din camera servitorilor, a alergat la uşa verde şi scundă şi s-a furişat pe coridor până la uşa unchiului său. A ascultat în speranţa că va auzi o voce străină sau un tuşit, dar era linişte. Apoi a zărit jos o pereche de ghete lustruite care se vedea că tocmai fuseseră curăţate şi puse lângă uşă pe covor.

Se întrebă în cât timp va creşte piciorul lui atât cât să încapă într-o gheată aşa de mare. Râzând pe înfundate, şi-a strecurat picioarele mici în ele şi a reuşit să facă un pas înainte fără prea mult zgomot. În cele din urmă, chicotind din nou, a băgat mâna lui rotunjoară în buzunarul de la salopetă şi a scos două bucăţi de marmură de culoare deschisă. A pus câte una în fiecare gheată murmurând:

— Pentru domnul Mortimer, cu multă dragoste din partea mea.

Apoi, înspăimântat de îndrăzneala sa, a fugit pe coridor spre teritoriul său, râzând încet. După micul dejun a fost lăsat să

meargă din nou în grădină. Niciodată nu avea voie să se joace în altă parte, dar avea obiceiul să facă mici incursiuni în tufele de trandafir. Erau multe ascunzişuri în grădina bătrână. Gândea că e corect să bântuie aleile umbroase şi chiar să alerge pe gazon când nici un adult nu era în preajmă. „Copiii nu trebuie să stea la vedere”, îi spunea mereu doica grijulie. Atât timp cât făcea aşa, considera că respectă regula. Nu dorea atât de mult să stea de vorbă cu vreun adult. Ştia că îl vedeau ca pe o pacoste şi se mulţumea să-i privească de departe. Dar acest călător pe care nu-l cunoştea îl interesa foarte mult. Acum s-a furişat în una din tufele de pe alee şi apoi, deodată, a văzut venind spre el un bărbat înalt, brunet, cu faţa bronzată, cu mustaţă deasă şi cu nişte ochi frumoşi, albaştri. Cam atât a observat Robby de după o tufă de dafin unde s-a refugiat. S-a gândit că era bine ascuns şi bineînţeles că unchiul său nu ştia că era acolo. Deodată, în timp ce trecea pe lângă el destul de aproape ca să-l poată atinge, Robby a simţit un impuls de a vorbi.

Domnul Mortimer Egerton, care se plimba alene în bătaia razelor de dimineaţă şi fuma din pipa lui îndrăgită, a tresărit când a auzit o şoaptă.

— Unde-i tatăl meu? L-aţi văzut?

S-a oprit în loc. Era foşnet în tufişuri. Le-a cercetat cu bastonul său, dar nu a văzut nimic. Apoi a început să alerge şi imediat a zărit fugind o salopetă cu dungi albastre.

— Sunt pe urmele tale! A strigat şi a început să alerge din nou energic. Dar Robby avea experienţă în a se ascunde. Era mic, iar tufele erau dese şi înalte. Înaintând aşa, a ajuns la grădina de legume şi l-a auzit pe unchiul său derutat cum a luat-o pe o alee de trandafiri care şerpuia de-a lungul gazonului din faţă. Cu respiraţia tăiată şi încântat, copilul a ajuns la Tom.

— A alergat după mine. El era vânătorul, iar eu eram un tigru din junglă! L-am văzut când el nu mă vedea pe mine, îmi place de el!

— Aşa-ţi trebuie, a fost răspunsul prompt al lui Tom. Domnu' Mortimer tot timpu' i-a avut la degetu' lui mic aproape pe toţi oamenii.

— Îl voi face să mă mai urmărească o dată, spuse Robby având culoare în obraji şi sclipire în ochi. N-a putut să mă prindă, Tom. Nici n-o să mă prindă.

— Domnu' Mortimer tot timpu' făcea ce-şi punea în minte să facă, vorbi Tom din nou.

Robby se uita la el gânditor. Începea să-i fie frică de acest unchi.

Capitolul II.

N aceeaşi zi, după-amiază, Robby era sus în mărul său când, spre indignarea lui, l-a văzut pe unchiul său plimbându-se prin livadă, dând mâna cu Tom, care cosea iarba, şi a început o discuţie aprinsă cu el. Robby s-a încolăcit ca să nu fie văzut şi a presupus că are o poziţie bună căci, când domnul Mortimer a ajuns în colţul său şi s-a oprit o clipă sub copac, micul ştrengar a zis din nou cât de gros a putut:

— L-ai văzut pe tatăl meu?

Într-un moment mâna lungă a lui Mortimer a ajuns printre crengi şi l-a prins pe Robby de picior.

— Acum, tânărule, ne întâlnim faţă în faţă!

Curajul lui Robby a fost alungat de groază. A ajuns pe pământ, dar când a coborât l-a scăpat pe Nobbles din mână peste zid, în stradă, iar teama pentru soarta dragului său a depăşit groaza.

— O, salvaţi-l! Salvaţi-l pe Nobbles al meu! Se va lovi, îl va lua cineva! O, vă rog să-l aduceţi pe Nobbles şi niciodată n-am să mai fug de dumneavoastră! L-au năpădit lacrimile în timp ce vorbea.

— Cine-i Nobbles? A întrebat uimit unchiul.

— Totdeauna a stat cu mine de ani, de mulţi ani! Repetă copilul neliniştit. N-aş putea trăi fără el! Un câine mare l-ar putea mânca sau o maşină l-ar putea călca! O, salvaţi-l repede!

Tom a înţeles şi s-a grăbit spre poarta de la marginea livezii. Peste cinci minute, Nobbles era în mâinile lui şi un zâmbet angelic i-a luminat faţa în timp ce-şi îmbrăţişa comoara. Unchiul lui nu zâmbea. S-a aşezat pe una din cele mai joase crengi ale mărului.

— Lui Nobbles îi place să plece de unul singur? Întrebă el grav.

— Ei bine, sper că nu, replică Robby cu subînţeles. Dar am suspiciunile mele în legătură cu el, pentru că totdeauna îl pun să doarmă pe perna mea, lângă mine, dar în două dimineţi l-am găsit pe podea şi o dată sub pat.

— Aha, spuse unchiul său, dând din cap spre Nobbles. M-aş aştepta din partea lui. Promite că nu-l vei certa prea tare şi-ţi spun unde a fost aseară. A venit la mine în cameră şi s-a luptat cu vechea mea crosă de cricket. Şi-a dat seama că a intrat în bucluc şi s-a întors în camera ta să aducă ajutor. A adus o popică şi au luptat doi împotriva unuia. Biata popică a fost terminată şi s-a învârtit sub pat şi a căzut leşinată. Apoi Nobbles a plecat pe furiş şi a părăsit-o la nevoie. Iar azi dimineaţă tânărul obraznic s-a gândit să-mi facă o farsă şi mi-a pus două bucăţi de marmură în ghete. Trebuie să fi făcut asta devreme, înainte de a te trezi tu!

Merita să te uiţi la faţa lui Robby. Exprima şi încântare, groază şi confuzie. S-a uitat la Nobbles gânditor, apoi a anunţat:

— Nu chiar m-am luptat cu crosa de cricket. Doar am pus mâna pe ea!

— Dar vorbesc despre Nobbles.

— E rău uneori, spuse Robby, uitându-se la el, dar eu singur v-am făcut astea.

Apoi unchiul a râs din toată inima.

— Tu şi cu mine vom fi prieteni buni, spuse el ridicându-l pe creangă lângă el. Acum povesteşte-mi mai multe. Vreau să te cunosc pe tine şi pe Nobbles.

Gura lui Robby nu se mai oprea. Pentru prima dată în scurta lui viaţă a găsit un adult care nu-l considera o pacoste. A început să înşiruie un amestec ciudat de cuvinte unchiului său uluit şi amuzat. Imaginaţia se împletea deseori cu realitatea, dar singurul subiect care era centrul vieţii acestui copil era absenţa tatălui său.

— Ştiu că într-o zi va veni şi mă va lua cu el! În fiecare seară, când sunt în pat mă gândesc la asta. Va bate la uşa mea dintr-o dată şi-i voi spune: „Intră.” Şi apoi îl voi vedea!

Rostind acestea, s-a cutremurat de exaltare. Mă va lua imediat. La uşă poate va fi o trăsură sau o maşină şi vom pleca în ţările de peste mare. Eu şi cu Nobbles stăm foarte tăcuţi când suntem în pat ca să auzim bătaia. Deseori credeam c-o aud, dar mă înşelam.

— Dar cred că mi-ar fi frică să plec cu un străin la miezul nopţii, spuse unchiul său strâmbându-se. Aş prefera să vină la miezul zilei.

— Da, uneori aş prefera. Lăsaţi-mă să urc puţin mai sus. O să căderi dacă mă sprijin uşor pe umărul dumneavoastră? Vreau să vă arăt drumul lung şi drept pe care va veni. Iată!

După ce unchiul a reuşit să reziste sub greutatea lui, s-a căţărat pe creanga de deasupra. Iar acum, entuziasmat, i-a arătat strada albă şi plină de praf care străbătea, ca o rază de lumină, întinsele câmpii verzi şi se pierdea în vârful unui deal la orizont.

— Va veni! Şopti el la urechea unchiului său. Şi îmi voi lua rămas bun de la casă şi voi pleca. Abia aştept. Va veni pe drumul acela. Vin aici şi-l aştept în fiecare zi.

Nu era nici o urmă de îndoială în vocea lui, ci doar speranţă şi bucurie. Unchiul s-a uitat la el mirat:

— De unde ştii că nu te-a uitat? Şi n-ai primit nici o scrisoare de la el, nu-i aşa? S-ar putea să nu vrea să fie necăjit de un băieţel.

Dar nici o umbră nu a întunecat ochii sinceri şi plini de încredere ai lui Robby.

— E tatăl meu. Mă place pen' că eu sunt al lui. El este persoana de pe pământ care mă place şi Dumnezeu e cealaltă persoană. E sus în cer, dar şi Lui îi aparţin. Şi Dumnezeu mă place foarte mult!

Era o automulţumire deplină în tonul său. Unchiul său zâmbi.

— Teologia ta nu mi se pare corectă. Totdeauna mi s-a spus că lui Dumnezeu îi plac doar băieţii foarte cuminţi.

— Da, asta spune şi doica, dar Dumnezeu îmi spune altceva mie şi lui Nobbles. Uneori vorbeşte cu mine când sunt în pat. El îmi zice că totdeauna o să mă placă pentru veci de veci, amin!

Nu era nici o lipsă de reverenţă în vocea lui, ci doar siguranţă victorioasă, iar unchiul său a rămas tăcut.

— Aşa că aştept, continuă băieţelul. Şi s-ar putea să vină mâine, când sunteţi aici.

— Ar fi excelent. Acum, unde te voi găsi când vreau să mă joc de-a v-aţi ascunselea? Unde e camera ta?

Robby a arătat spre fereastra care se vedea foarte bine din livadă.

— Dar cum ajung acolo?

— Prin uşa verde.

— Bineînţeles. Acum îmi aduc aminte. Aceasta este vechea noastră cameră. Eram închişi departe de restul casei de uşa

scundă. Iat-o pe doica ta care te caută. La revedere. Plec cu bunica ta. L-a lăsat pe Robby uitându-se în urma lui melancolic.

— Este exact pe gustul meu, o anunţă el pe doică în stilul său. Eu şi cu Nobbles şi cu el ne vom simpatiza foarte mult.

— Despre cine vorbeşti? Întrebă doica, iar Robby răspunse:

— Despre domnu' Mortimer.

Au trecut două – trei zile până l-a văzut pe unchiul său din nou, căci s-a dus în Londra cu afaceri. Apoi l-a fermecat pe copil ducându-l la râu la pescuit. A fost o zi importantă pentru Robby. Gura lui nu s-a oprit până nu i s-a spus că sperie peştii şi atunci s-a aşezat pe un gard şi se uita la unchiul lui cu ardoare. Pe când se întorcea acasă foarte obosit, dar foarte fericit, insistând să care el doi păstrăvi destul de mari, a spus:

— Voi face asta în fiecare zi cu tata şi ne vom găti micul dejun singuri.

— Sper să nu te dezamăgească niciodată!

Domnul Mortimer a murmurat cuvintele şi, din fericire, Robby nu le-a auzit. În acea seară el şi Nobbles erau prea încântaţi ca să doarmă. Rememorând acea zi, Robby a început să se gândească la multe astfel de momente fericite din viitor. I le descria lui Nobbles, iar tatăl său era personajul principal. Apoi a încetat să mai vorbească şi asculta bătaia ce urma să aibă loc. Era o linişte adâncă în camera lui. Doica plecase jos ca să ia cina, lăsând lampa aprinsă, ca de obicei, pe lavoarul din colţul camerei. Dintr-o dată, Robby a sărit din pat, s-a înroşit la faţă, iar inima lui mică a început să bată tare. Nu s-a înşelat de data aceasta. S-a auzit un bocănit la uşa lui.

— Intră!

De câte ori repetase răspunsul la bătaia în uşă!

De ce vocea lui era atât de răguşită? De ce îi tremurau atât de tare genunchii? S-a ridicat din pat şi stătea în mijlocul camerei.

Era vrednic de milă cu picioruşele roz, goale, cu buclele încâlcite şi cu Nobbles strâns în braţe.

Uşa s-a deschis. Robby a oftat prelung şi plin de fiori. A intrat un bărbat uriaş, cu barbă neagră şi cu o pătură în dungi. Avea o puşcă şi un topor legat la brâu. Era foarte înalt şi vocea lui era foarte groasă.

— Eşti Robert Stuart Allonby? Am venit să te iau de aici.

Într-o clipă, Robby a sărit cu braţele deschise înainte:

— Tată! Sunt gata!

Asta e tot ce a spus. Iar când bărbatul solid l-a luat în braţe, Robby şi-a cufundat faţa în barba stufoasă, şi-a pus mâinile în jurul gâtului şi l-au trecut fiorii când a şoptit cu bucurie:

— Voi veni cu tine. De ce ai întârziat atât de mult? O, dragul meu tată, du-mă repede şi nu mă lăsa să mă mai întorc vreodată în această casă veche.

— Eşti gata să dormi în cort printre indieni sălbatici în pustietatea pădurii?

— Mi-ar plăcea.

— Unde lupii dau târcoale noaptea?

— Voi fi cu tine.

— Va trebui să călăreşti un ponei sălbatic. Vei sta în ploaie şi în frig. Va trebui să tai copaci ca să-ţi câştigi pâinea. Uneori îţi va fi foame şi frig şi vei fi obosit. Nu va fi nimeni să aibă grijă de tine. Va trebui să rezişti. Aşadar, vrei să vii? Acum? Chiar acum?

— Chiar acum! Repetă Robby, strângând şi mai tare gâtul străinului. Voi fi cu tine, tată. Niciodată nu mă vei mai părăsi!

Era o atâta încredere şi atâta duioşie în vocea copilului încât bărbatul solid a ezitat, l-a lăsat jos din braţe pe Robby, şi-a dat jos barba şi pătura. Era domnul Mortimer.

— Pe cuvântul meu, eşti un copil hotărât!

Robby se uita ţintă la el cu ochii îngroziţi. Pentru un moment unchiului său i-a fost ruşine. Era ca şi cum ar fi întâlnit privirea unui câine credincios cu care se purta urât, căci din privirea copilului se vedea că avea inima frântă. Stătea acolo tăcut, cu buzele tremurânde. Apoi s-a întors, a intrat în pat şi stătea cu faţa la perete. Pe Nobbles l-a lăsat pe podea. Unchiul său s-a îndreptat repede spre pat.

— Iartă-mă, prietene. A fost o glumă. Nu m-am gândit că te va întrista. Chiar ai crezut că era tatăl tău? M-am gândit c-ă te-aş putea face să uiţi de el.

Robby nu şi-a ridicat capul. Îi era foarte ruşine de lacrimile lui, dar în pieptul lui apăsa amărăciunea dezamăgirii. Şi-a acoperit gura cu un colţ de pernă ca să-şi înăbuşe suspinele.

Reţinerea sa îl făcea pe unchiul său să se simtă şi mai rău. S-a aşezat pe marginea patului, l-a pus pe genunchii lui şi a încercat să-l mângâie cum ar fi făcut o femeie.

— Iţi spun că dacă erai mai mare, eu şi cu tine am fi mers în jurul lumii ca să-l căutăm pe acest tată al tău care este plecat.

Era riscant să propună o astfel de idee, dar era disperat când a văzut mâhnirea copilului. Robby şi-a ridicat ochii pentru prima dată. Lacrimile nu puteau să ascundă că în ei s-a ivit o speranţă.

— Sunt destul de mare, spuse el, înăbuşindu-şi un suspin. Te rog să mă iei.

— N-ar avea rost şi s-ar putea să-l pierdem. El ar putea sosi după ce pleci tu.

— Eu şi cu Nobbles am putea să mergem să-l căutăm singuri, spuse Robby gânditor. Am întreba şi am întreba până ne-ar spune unde este.

Unchiul a început să se simtă stânjenit.

— Nu, invers e corect. El trebuie să vină la tine, nu tu la el.

— Dar, spuse Robby demn de milă, el nu mai vine, iar eu sunt din ce în ce mai obosit să-l aştept.

— Culcă-te şi poate vei visa unde este tatăl tău. Visurile sunt lucruri ciudate, iar Nobbles ştiu că are nevoie să doarmă.

L-a aşezat pe Robby în pat cu bastonul lui drag şi ochii i s-au închis imediat. Extenuat de bucurie şi mâhnirea care a urmat, după un minut sau două dormea adânc.

Unchiul şi-a ridicat haina de mascaradă de pe jos şi a părăsit camera bolborosind:

— Niciodată n-o voi mai face pe-a clovnul. Nu merită. După o zi – două, unchiul Mortimer a plecat. Robby era foarte nefericit să se despartă de el, căci unchiul şi nepotul erau prieteni apropiaţi şi nu trecea o zi fără să petreacă o parte din ea împreună. Unchiul a promis să-l caute pe tatăl lui Robby şi să-l trimită la el cât mai repede, iar speranţele copilului au crescut mult şi credea cu tărie că întoarcerea tatălui său va fi grăbită.

În dimineaţa în care a plecat unchiul său, bunica a venit în camera lui Robby pentru vizita ei obişnuită şi l-a chemat la ea:

— Vreau să vorbesc cu tine, a spus ea punându-şi ochelarii aurii şi aşezându-se pe scaunul doicii.

Robby stătea în faţa ei cu mâinile la spate.

— Nu eşti mulţumit la noi? A fost întrebarea care i s-a pus cam aspru.

— Ba da, bunică.

— Cine ţi-a vorbit de tatăl tău? Robby tăcea.

— Răspunde-mi, copile!

— Nu ştiu… Domnul Mortimer.

— Vrei să spui unchiul Mortimer? Abia a venit aici. Ai în cap o fantezie absurdă că va veni şi te va lua de la noi.

— Da, bunico.

— Este ridicol. Tatăl tău nu s-ar gândi să facă aşa ceva. Mi-ai fost dat mie pe deplin, iar el nu-şi face griji pentru tine cât de puţin. Presupun că a uitat că are un fiu. Mă înţelegi?

— Da, bunico.

— Ar trebui să fii un băiat foarte mulţumit şi recunoscător. Ai o doică bună şi o casă confortabilă şi tot ce vrei. În curând vei merge la şcoală şi sper că te vei strădui să creşti spre cinstea noastră.

— Da, bunico.

— Nu ştii să spui decât „da”? Tonul doamnei Egerton era puţin impacientat.

— Nu ştiu nimic să vorbesc decât „da”, se bâlbâi Robby lăsând capul în jos.

— Se pare că ai vorbit destul de repede cu unchiul tău. Doamna Egerton s-a uitat atent la el pentru un minut.

Robby a început să se simtă din ce în ce mai stânjenit. Apoi bunica lui s-a ridicat oftând.

— Nu semeni deloc cu mama ta! Eşti doar Allonby. Să nu mai aud aceste lucruri nechibzuite. Locul tău e aici cu mine. Nu-ţi vorbim niciodată de tatăl tău pentru că nici nu ştim dacă e în viaţă. Nu ne-a scris niciodată şi nici nu s-a interesat de tine după ce sărmana ta mamă te-a trimis la noi.

S-a ridicat şi a ieşit foşnind. Robby s-a uitat după ea cu mirare.

„De ce nu vrea bunica să am tată?”, se întreba el. Şi ce altceva putea să-i spună decât „da”? Dacă i-ar fi spus „nu”, s-ar fi înfuriat. Oamenii mari sunt atât de greu de înţeles. S-a întors spre Nobbles ca să-l consoleze. El totdeauna îi zâmbea şi totdeauna îl iubea.

Capitolul III.

X-f STFEL casa s-a cufundat din nou în liniştea şi

/' gravitatea ei, iar copilul se juca în tufişuri şi stătea în măr uitându-se cu atenţie la drumul plin de praf. În adâncul inimii lui încă stăruia speranţa că într-o zi tatăl său va apărea. Primăvara a fost alungată de vară, iar Robby îşi petrecea majoritatea zilelor afară. Într-o după-amiază, doica l-a dus la o fermă. Era bună prietenă cu soţia fermierului, iar lui Robby îi plăcea să meargă în vizită acolo, căci i se permitea să se plimbe prin fermă şi să privească oamenii care făceau diferite treburi. În această după-amiază a traversat un câmp ca să vadă un mânz. A râs în hohote când i-a văzut poznele jucăuşe. Dar, deodată, de pe o cărare a apărut un câine mare şi negru, lătrând furios.

Robby nu era obişnuit cu câinii. „Casa” nu ţinea niciunul. Inima-i sărea din piept, iar el s-a întors şi a fugit. Câinele l-a urmărit, arătând clar prin zburdălnicia lui că voia să se joace.

Cumva, Robby l-a scăpat din mână pe Nobbles în timp ce alerga şi într-o clipă câinele l-a prins şi, sărind peste gardul viu, îl ducea cu el în gură.

Această nenorocire groaznică l-a făcut pe Robby să-şi vină în fire. Nu mai era panicat, ci a sărit gardul cât de repede a putut ca să ajungă pe cărare. Acum el era cel care urmărea. Câinele mare şi negru mergea la trap uşor pe drum, iar el alerga cât putea de tare ca să-l ajungă.

Nu avea nici un rost să strige la hoţ. Robby a strigat o dată la el, dar câinele a întors capul şi pur şi simplu, s-a uitat la el, apoi a

pornit mai repede. Picioarele scurte ale lui Robby nu înaintau prea iute. In curând s-a simţit îngrozitor de obosit. Pe cărare, apoi pe stradă, apoi iar pe un drum lăturalnic şi în sfârşit prin nişte porţi mari de fier spre o casă veche din cărămidă care se înălţa din mijlocul unor straturi de flori multicolore şi a unui gazon verde. Câinele a continuat intenţionat să-l conducă pe băiat, dar Robby, încălzit şi cu dureri de picioare, nu s-a gândit decât să-l urmeze.

Sub nişte copaci umbroşi de pe gazon era o doamnă care servea ceaiul. Câinele s-a dus direct spre ea şi a pus bastonul la picioarele ei. Robby a înaintat timid, iar doamna s-a uitat la el cu mirare. Era îmbrăcată în haine de doliu, avea o faţă tristă şi, deşi arăta tânără, părul ei era alb ca zăpada.

— Cine eşti tu, băieţelule, şi ce vrei?

— Sunt Robby, iar câinele acela mi l-a luat pe Nobbles. Am alergat după el cam douăzeci de mile!

Şi-a ridicat bastonul său drag, a sărutat micul chip urât şi zâmbitor, apoi a scos din buzunar o batistă şi a început să-l şteargă pe Nobbles cu multă grijă. Doamna s-a uitat la el zâmbind confuză.

— Arăţi înfierbântat şi obosit, spuse ea. Aşează-te şi îţi voi da nişte căpşuni cu frişca.

Ochii lui Robby străluceau. S-a aşezat pe iarbă şi s-a uitat spre doamnă.

— Câinele acela este al dumneavoastră? Întrebă el.

— Da. Numele lui e Lucky. Este un nume nostim, nu-i aşa? A fost obraznic când ţi-a luat bastonul şi a fugit cu el. Trebuie să-l pedepsesc şi nu-i mai dau tort.

A dat din cap, uitându-se la Lucky care stătea cu limba scoasă afară şi se uita la stăpâna lui cu nişte ochi căprui rugători.

Robby s-a uitat la el cu asprime.

— Este un hoţ! Sărmanul Nobbles cred că a gândit că a fost luat de un leu. Presupun că a fost îngrozitor de înspăimântat. Vedeţi, Nobbles nu e doar un baston.

— Ce este? Văd că are un cap frumos!

— Da, el este Nobbles. A făcut o pauză, apoi a adăugat impresionant: el este prietenul meu special. Totdeauna stăm împreună. Înţelege tot ce-i spun, dar nu poate să vorbească.

— Înţeleg.

Doamna i-a zâmbit cu simpatie, apoi i-a întins o farfurie cu căpşuni delicioase, iar Robby a început să mănânce imediat. Se gândea că niciodată nu mai mâncase ceva atât de bun şi dintr-o dată s-a uitat cu îngrijorare.

— Sărmanul Nobbles nu poate să mănânce deloc. Îmi pare atât de rău. Nu-mi şopteşte că vrea, dar când am ceva bun, ochii lui arată de parc-ar vrea să plângă. Numai că nu plânge pentru că niciodată nu încetează să zâmbească.

— E splendid să ai un asemenea prieten, spuse doamna pe un ton vesel. Mă întreb unde locuieşti.

— În Casă cu doica şi bunica. Şi a scos un oftat. Va trebui să ne întoarcem în curând.

— Sper că ştii drumul, dar eşti prea mic ca să pleci de acasă singur.

— A trebuit să alerg după Lucky. Doica era la doamna Tikes.

— La ferma Tikes? Este la distanţă de aici.

— La douăzeci de mile?

— Nu, dar sunt aproape două. Cred că doica ta se întreabă unde eşti.

— Cred că da. Dar îmi place să fiu aici. Sunteţi într-adevăr o persoană dintre oamenii mari?

— Ce vrei să spui?

Robby s-a încruntat. Nu reuşea întotdeauna să exprime gândurile în cuvinte.

— Vorbiţi atât de frumos cu mine. Eu nu pot să vorbesc cu oamenii mari, afară de domnul Mortimer. Nu pot să le spun „Da” sau „Nu”. Bunica spune că aşa ar trebui să vorbească copiii.

— Mă bucur că tu crezi că vorbesc frumos cu tine. Nici eu nu pot să vorbesc cu oamenii mari. Locuiesc singură aici… Atât de singură acum… Atât de singură!

A oftat şi s-a cufundat atât de adânc în gânduri încât Robby s-a întrebat dacă va mai vorbi cu el. În cele din urmă a îndrăznit:

— Am un tată care va veni după mine într-o zi.

— Într-adevăr? Spune-mi despre el.

Astfel Robby i-a spus despre speranţa lui nestinsă, iar ea asculta şi zâmbea. Apoi a spus să i se aducă trăsura cu ponei şi, aşezându-l pe Robby lângă ea, l-a dus pe drumul pe care a venit. În curând s-au întâlnit cu doica ce alerga înfierbântată şi îngrijorată, iar lui Robby a început să-i fie ruşine. Dar doamna a limpezit imediat lucrurile cu vocea ei blândă şi cu zâmbetul ei plăcut. Apoi s-a oprit şi a sărutat băieţelul de lângă ea.

— Mi-ar plăcea să vii mai des pe la mine, spuse ea. Am cunoscut-o pe bunica ta cu mult timp în urmă, înainte de a pleca în India. Întorcându-se spre doică, ea a adăugat: Crezi că i se va da permisiunea să vină la mine?

— Sunt sigură, spuse doica ezitând, că dacă l-aţi invita…

— Atunci, Robby, te invit imediat să vii la ceai la mine poimâine. Îi voi scrie un bilet bunicii tale.

Ochii lui Robby străluceau de bucurie.

— Eu şi Nobbles nu mergem niciodată la ceai la cineva, spuse el. Credeţi că bunica va spune „da”?

— Eu sper că da.

A încuviinţat dând din cap, apoi a plecat. Doica s-a uitat în urma ei cu multă curiozitate, mai ales la chipul ei.

— Aceea este tânăra văduvă bogată, doamna Isobel, despre care am auzit vorbindu-se. Se încuie în casă şi nu merge nicăieri.

— O, nu! Corectă Robby. Nu era încuiată. Am văzut-o în grădină.

— A avut multe necazuri, continuă doica mai mult pentru ea decât pentru Robby. Soţul ei şi unicul copil şi sora ei preferată s-au înecat toţi brusc pe un vas în nişte râuri străine. Iar când a venit acasă l-a găsit pe tatăl ei pe moarte. Nu mai are nici o rudă. Nu-i de mirare că s-a smintit.

— Când oamenii mor, spuse Robby gânditor, ei pleacă şi nu se mai întorc niciodată, nu-i aşa, doică? Jane spune că sunt puşi în pământ în curtea bisericii, dar mi-ai spus că îngerii îi duc la Dumnezeu.

— Nu-ţi bate căpşorul cu asemenea lucruri, spuse doica scurt. Şi să nu fii obraznic şi să mai fugi de lângă mine. Simt că nu mă mai pot linişti. Sunt de-a dreptul terminată. Şi din întâmplare am luat-o pe drumul bun. Dar unul din muncitorii de la fermă te-a văzut alergând pe el.

Următoarea zi era duminică. Robby nu mergea niciodată la biserică dimineaţa, dar doica lui deseori îl lua după-amiaza. Iar duminică dimineaţa avea ocazia să se strecoare prin scunda uşă verde şi să se plimbe prin casă căci bunica, unchiul şi mătuşa lui totdeauna mergeau la biserică, iar casa era goală. Pe doică n-o deranja atât timp cât nu făcea obrăznicii. În această dimineaţă a fost în sufragerie. Portretele de familie de pe pereţi l-au atras

dintotdeauna. Jenkins, majordomul, aşeza masa pentru prânz şi s-a uitat la el morocănos când a apărut.

— Aceasta nu este camera ta, ştii? A fost salutul lui. Robby era atât de obişnuit cu aceste cuvinte încât nu i-a dat atenţie. Se plimba prin cameră cu Nobbles în mână, iar ochii lui erau atenţi spre chipurile ferme şi ursuze care priveau din tablouri.

Domnule Jenkins, spuse el foarte politicos, imaginea ta va fi pusă aici când vei muri?

— Vai, nu! Spuse Jenkins cu îmbufnare. Ce copil prostuţ eşti! Doar cei nobili pot să-şi facă portrete.

— Tatăl meu şi-a făcut portret?

— N-aş putea şti. El nu face parte din casa asta. Mama ta şi-a făcut portret, dar stăpâna îl ţine încuiat. Îi plăcea tare de domnişoara Vera. Robby nu era atât de mult interesat de mama sa decedată cât de tatăl său care era în viaţă.

— Eu nu fac parte din Casă, murmură pentru sine. Tata are o casă mare pe undeva unde mă va duce când va veni şi tot ce e în casă va fi şi al meu şi al tatălui meu... Totul al meu!

A reflectat pentru un minut cu satisfacţie la această idee. Apoi a privit din nou în sus la tablouri.

— Mă bucur că toţi sunt morţi. Nu mi-ar plăcea să-i văd urcând şi coborând scările. Sunt sigur că m-ar certa!

— Nu vorbi urât de strămoşii tăi, domnule Robby. Să-ţi placă faptul că ei sunt morţi nu e bine deloc.

— Dar oamenii morţi sunt foarte fericiţi în Rai. Aşa spune doica. N-ai vrea să fii mort, domnule Jenkins?

Jenkins a pus jos paharul pe care-l ştergea şi a arătat ferm spre uşă.

— Acum pleacă, domnule Robby şi nu mai pune întrebări impertinente.

Robby a plecat repede. Nu era nici o simpatie între el şi domnul Jenkins. S-a uitat pe furiş în salon, apoi s-a îndreptat spre bibliotecă. Aici a stat destul de mult. Busturile din ipsos totdeauna îl nedumereau. De ce nu aveau ochi? S-au născut orbi? De ce nu aveau trup? Li s-a tăiat capul? Acestea şi altele erau întrebările pe care i le punea lui Nobbles care nu putea să răspundă decât cu un surâs.

Apoi a început să scoată nişte cărţi din bibliotecă. Nu citea foarte bine, deşi petrecea în fiecare dimineaţă jumătate de oră cu doica citind. Dar îi plăceau imaginile şi el ştia că sunt cărţi care au imagini. Odată a găsit aici o carte cu imagini minunate. Avea coperţi de piele maro, colţare cu filigran de alamă şi cleme smălţuite cu alabastru de turcoaz. A deschis-o şi a găsit imagini pe fiecare pagină, iar prima era împodobită cu cele mai vii culori. Mătuşa Anna intrase în cameră şi i-o luase: „Este o Biblie italiană veche, foarte valoroasă”, spuse ea. „Eşti prea mic să te uiţi în ea. Trebuie să aştepţi până vei creşte mare.”

Acum când a zărit-o, i-a spus lui Nobbles solemn:

— Acum sunt mai mare, Nobbles. Ne vom uita la ea. Mătuşa Anna mi-a spus asta cu mulţi ani în urmă.

Era greu de ridicat această carte. A târât un taburet aproape de bibliotecă, apoi a pus Biblia pe el cu grijă. S-a aşezat pe covor în faţa ei şi s-a pregătit să se delecteze.

Mai întâi şi-a trecut degetele peste micile pietre albastre în maniera unui copil, apoi şi-a atins obrazul de pielea netedă a coperţilor şi i-a spus lui Nobbles că avea un miros dulce. Iar apoi, cu cea mai mare reverenţă, a deschis-o şi a începu să se uite la imagini. Erau extraordinare! Dar unele din ele îl cam speriau. Adora îngerii cu aripi lungi, dar era şi o imagine îngrozitoare cu arca ce plutea pe valuri învolburate şi în torente de ploaie, iar oameni care se înecau ridicau mâinile ca să fie luaţi înăuntru. In

alta era un băiat legat pe un morman de pietre, iar tatăl lui bătrân, cu cuţitul ridicat, urma să-l omoare.

Lui Robby nu-i plăceau acestea deloc. Apoi, observând că prin carte erau câteva imagini frumos pictate, a dat paginile să se uite mai întâi la acestea. În cele din urmă, a deschis la pagina de la sfârşitul cărţii care i-a atras atenţia şi l-a fermecat.

Strălucea de glorie. Era imaginea a două porţi din aur, păzite de îngeri albi cu aripi sclipitoare aurii. Dincolo de porţi era un drum lat de aur mărginit cu rânduri de copaci încărcaţi cu roade. Mulţimi de oameni şi copii îmbrăcaţi în alb mergeau pe el. Unii cântau şi dansau, alţii cântau la harfă, alţii suflau în trâmbiţe, alţii se odihneau sub copaci, dar aproape toţi se îndreptau spre un copac mare, încărcat cu fructe de aur care se înălţa pe marginea unui râu lin.

În depărtare era un oraş frumos de aur care înconjura acest copac şi părea că-şi trimite razele de lumină direct spre el. Toate chipurile zâmbeau, toţi oamenii păreau nespus de fericiţi, toţi erau îmbrăcaţi în alb şi aproape toţi purtau cununi de aur pe cap.

Robby a inspirat adânc.

— E tărâmul fermecat! Şopti el lui Nobbles. O, mi-aş dori ca tu şi eu să păşim înăuntru şi să fim acolo! Mi-ar plăcea să culeg acele mere de aur şi să suflu în acele trâmbiţe şi să mă joc cu copiii lângă apă.

Se uita cu ochii visători. Apoi, din interior privirea lui s-a îndreptat într-un colţ întunecat din exterior. Aici era un înger care a închis afară un grup de oameni care implorau să fie lăsaţi înăuntru. Erau îmbrăcaţi cu zdrenţe murdare, feţele lor erau nenorocite, iar unii plângeau amarnic. Nici o rază din oraşul de aur nu-i lumina, iar Robby a observat în întunericul ce-i înconjura că picioarele lor erau pe marginea unei prăpăstii. În timp ce se uita la ei, lacrimile i-au înceţoşat privirea şi când a auzit vocea doicii care-l chema, a tresărit violent. Abia îi venea să creadă că era în bibliotecă şi urma să meargă sus în camera lui însorită. Se

cufundase în acea imagine atât de mult timp şi fusese atât de departe!

A pus Biblia la locul ei cu foarte mare grijă şi a fugit din cameră.

— Doică, a spus el mai târziu în timp ce lua masa în camera lui, ştii vreo poveste din Biblie cu nişte porţi frumoase, cu îngeri, cu o stradă toată din aur, cu nişte copaci cu mere de aur, cu flori frumoase şi toată lumea zâmbeşte, iar afară sunt nişte oameni necăjiţi şi nefericiţi care plâng că au fost încuiaţi în întuneric şi în ploaie? E cam la sfârşitul cărţii.

— Aaa, cred că e o imagine cu Raiul, spuse doica, iar oamenii păcătoşi sunt alungaţi afară.

— Dar, spuse Robby cu o privire neliniştită, sunt mulţi alungaţi afară din Rai? Nu pot intra niciodată?

— Acum mănâncă-ţi prânzul şi nu vorbi atât de mult! Nu este nici un păcătos în Rai. Doar băieţii cuminţi merg acolo.

O teamă groaznică a pus stăpânire pe inima lui Robby, dar nu o putea exprima în cuvinte. Crezuse că toată lumea care moare merge direct în Rai. Îl bântuia imaginea oamenilor şi a femeilor care plângeau afară şi faţa tristă şi fermă a îngerului care îi încuia. Într-adevăr era foarte tăcut şi când doica l-a luat la biserică, puţin mai târziu, el nu a scos nici un cuvânt. A mers o distanţă mică pe şosea, apoi au luat-o pe o străduţă cu margini înalte şi gard viu şi în cele din urmă au ajuns la mica biserică de la ţară cu ulmi şi fagi care făceau umbre răcoroase peste curtea însorită a bisericii. Era un program pentru copii şi cei de la şcoala duminicală au venit unul după altul în faţă. Robby şi-a urmat doica până la banca pe care stătea bunica lui. Era foarte aproape de amvon şi, când s-a aşezat, nu putea să vadă din cauza lui. Nu-i prea plăcea la biserică. Trebuia să stea nemişcat un timp îndelungat, iar doica nu-i dădea voie să vorbească cu Nobbles. De fapt, l-a ameninţat de mai multe ori că-l va lăsa pe Nobbles acasă când vor merge la biserică dacă nu înceta să sejoacecuel.

Astăzi Robby a fost mulţumit pentru că s-a cântat unul din imnurile pe care le ştia pe de rost, iar când predicatorul a început să vorbească la amvon chiar despre acest imn nu a putut să nu asculte.

„Este un Prieten pentru copiii cei mici.

Dincolo de cerul albastru şi senin„ spuse predicatorul. „Acum voi vorbi despre cele şapte lucruri pe care le aveţi dincolo de cer. Le repetaţi după mine? Un prieten, odihnă, o casă, o cunună, un cântec, o haină şi o harfă cu frunzele de palmier ale biruinţei”. Robby era foarte atent cât timp predicatorul a vorbit despre acestea pe rând. A descris Raiul cu toate splendorile lui, iar băiatul aproba dând din cap.

— Eu şi cu tine l-am văzut, Nobbles, şopti el. L-am văzut în imagine.

Când a descris haina şi harfa, Robby a inspirat adânc satisfăcut. Toate îl făceau să fie sigur că va intra şi el pe acele porţi într-o zi. După aceea a continuat să viseze până când a tresărit pe bancă auzind cuvintele foarte solemne de încheiere: „Deci ţineţi minte, dragi copii, trebuie să aveţi haine albe înainte de a intra prin acele porţi de aur, altfel vi se va închide poarta şi veţi rămâne afară.”

Sărmanul Robby se tot gândea la aceste cuvinte în timp ce mergea înapoi acasă cu doica. Dar a simţit că dacă-i cerea să-i explice, doica i-ar fi spus să tacă.

În acea noapte, pe când era în pat, i-a mărturisit temerile sale lui Nobbles.

— Eu şi tu am putea fi încuiaţi afară, ca acei oameni, dacă nu avem haină albă. Cum pot să fac rost de ea, dragă Nobbles? Mă întreb dacă pot să cumpăr şi de unde vin! Epuizat de aceste presupuneri, a adormit.

Capitolul IV

0 NOUA ERA ora patru, iar Robby stătea pe gazon cu noua lui prietenă, doamna Isobel. Mai întâi bunica lui i-a spus doicii că-l considera prea mic să accepte o asemenea invitaţie, dar doica, pentru prima dată, a fost de partea lui şi i-a spus că nu i-ar dăuna cu nimic. Se pare că o cunoştea pe menajera doamnei Isobel şi nu i-ar fi displăcut să aibă o scuză pentru a lua ceaiul cu ea. Aşadar, Robby şi Nobbles, cu feţe zâmbitoare, s-au prezentat la ora stabilită, iar doamna Isobel l-a salutat pe băieţel cu multă afecţiune. Doica a intrat în casă, iar el a scăpat de toată timiditatea şi în curând era cel mai bun prieten al femeii triste. Nu după mult timp i-a spus despre frumoasa imagine pe care o văzuse.

— Aş vrea să citesc despre ea, spuse el cu regret, dar doica spune că este o limbă de departe.

— Dar dacă este Biblia, doica ţi-ar putea citi din ea.

— Nu, e o Biblie diferită.

El i-a descris coperta şi imaginile. Doamna Isobel părea foarte interesată.

— Aş vrea s-o văd, spuse ea. Trebuie să fie foarte valoroasă, Robby. Presupun că nişte călugări bătrâni au pictat imaginile din ea. Odată am avut o carte de rugăciuni cu desene făcute de ei. În zilele acelea aveau mult timp pe care să-l dedice acestei arte şi pictau frumos.

— Ce este un călugăr? Întrebă Robby.

— Un om chelios cu o haină lungă care locuieşte într-o casă departe de lume şi vrea să fie bun.

— Cu o haină? Repetă Robby. Una albă? Eu şi Nobbles vrem să ştim despre haine albe pentru că nu poţi intra pe porţi dacă nu eşti îmbrăcat cu ea. Buzele lui au tremurat. Nu vreau să fiu închis afară, chiar nu vreau!

— Sunt sigură că nu trebuie să-ţi fie teamă de aceasta, spuse doamna Isobel zâmbind, deşi în acelaşi timp a şi oftat. Totdeauna mi s-a spus că e vina oamenilor dacă sunt lăsaţi afară.

— Vreau să fiu sigur că voi intra pe porţi, repetă Robby cu o privire îndurerată. Eu şi Nobbles vrem să fim acolo. Cre'că tatăl meu mă va ajuta să intru.

— Sunt sigură că te va ajuta, spuse doamna Isobel vesel. Acum ai vrea să te plimbi prin grădină cu mine? Culegem nişte flori pentru camera ta? Îţi plac florile?

Robby răspunse afirmativ, nerăbdător.

— Casa are o mulţime de flori, spuse el, dar eu şi Nobbles niciodată nu avem, afară de margarete, iar Tom totdeauna le taie imediat ce cresc.

Mergea după ea pe o cărare cu pietriş care era mărginită de rânduri dese de flori. Trandafiri se căţărau pe arcade deasupra capurilor lor. Un zâmbet apăru pe faţa lui în timp ce se uita la florile din dreapta şi din stânga lui.

— Nobbles e cam obraznic uneori, spuse el, uitându-se în sus, spre doamna Isobel cu o lucire în ochi. Îi place să reteze capurile de flori şi eu nu-l pot opri. Într-o zi, în livadă a retezat aproape o sută de păpădii. Aşa a făcut, iar când m-am uitat la ele, gâturile lor sângerau lapte alb şi le-am cules toate capurile şi l-am făcut pe Nobbles să sape mormântul lor şi le-am îngropat pe toate.

Doamna Isobel a încercat să pară uluită. Robby avea un zâmbet încântător şi scăpări de umor pe faţă când dădea frâu liber imaginaţiei sale. A continuat dând dezaprobator din cap în timp ce se uita la Nobbles îndurerat.

— Îi spun că nu trebuie să-i placă să reteze capurile oamenilor. Vedeţi, îi place să se bată. A fost un luptător pe mare. A fost la bătaie şi a retezat douăzeci de mii de inamici într-o zi!

Robby a privit pe sub gene în sus la doamna Isobel să vadă cum reacţionează. Apoi a prins curaj şi a continuat:

— Nobbles îmi spune că niciodată nu ar trebui să-mi fie frică de lei, tigri sau de băieţii din sat pentru că el i-ar bate măr pe toţi din jur, iar cocoşii şi găinile ar fugi din cale când ne-ar vedea pe mine şi pe Nobbles venind! Odată în ţinutul unde sunt indieni, Nobbles mergea în timpul nopţii singur. Ştiţi, totdeauna merge când nu-l vede nimeni şi a dat peste o armată de prin junglă. Ei erau toţi oameni răi şi veneau ca să omoare toţi oamenii buni ca să le ardă casele. Pur şi simplu le-a spus să stea într-un rând enorm. El a vâjâit şi a vâjâit şi le-a tăiat capetele exact ca la păpădii. Apoi s-a întors în pat şi a doua zi, când toţi au aflat ce făcuse, toţi au strigat „Uraaa!” şi i-au dat o coroană de aur. Nobbles a spus că îl durea şi a lăsat-o într-un copac şi îi place fesul lui roşu cel mai mult.

— Se pare că e foarte curajos, spuse doamna Isobel. Pot să-l ţin în mână?

— Puteţi doar pentru un minut. Dar lui Nobbles nu-i place de nimeni, decât de mine... De nimeni decât de tata! Nobbles chiar îl iubeşte.

Era la fel ca toate poveştile lui Robby. Ele se întorceau mereu la tatăl lui absent. Doamna Isobel mergea lângă el şi se întreba mult dacă tatăl absent ştia ce bogăţie de dragoste şi devotament îl aştepta în inima şi în speranţele micului său fiu.

Robby se bucura de fiecare moment al vizitei sale. Vorbea fără să se mai oprească, iar tristeţea apăsătoare a doamnei Isobel a început să se risipească. Când, în cele din urmă, doica a ieşit respectuos afară pentru a-l lua acasă, a găsit pe tânăra văduvă şi pe copil jucându-se vesel de-a prinsa.

— O, doică! Strigă Robby cu reproş. Tocmai ne distram atât de bine. Nimeni nu s-a mai jucat aşa cu mine!

— Vei veni altă dată, spuse doamna Isobel înclinându-se ca să-i sărute faţa ce-i radia de înflăcărare. Nu ştiu care dintre noi s-a simţit mai bine, tu sau eu!

Anticiparea altei vizite de acest fel l-a făcut pe Robby să plece zâmbind mulţumit, dar a durat un timp până când a văzut-o pe doamna Isobel din nou căci după câteva zile a fost răpus de un atac blând de pojar.

Bunica şi doica lui, la început erau foarte îngrijorate pentru el, dar apoi, când micul bolnav a început să-şi revină, şi-au recăpătat liniştea nepăsătoare. Era o experienţă nouă pentru Robby. La început nu putea s-o înţeleagă şi s-a gândit că urma să moară. Apoi a anunţat că Nobbles se simţea mult mai rău decât el şi avea nevoie de doctor. Doctorul, un bătrân cărunt i-a îndeplinit dorinţa şi l-a asigurat că Nobbles trebuie neapărat să stea în pat cu el şi să i se dea medicamente, după care Robby a zâmbit şi a murmurat:

— Nobbles şi eu suntem amândoi foarte bolnavi, într-adevăr. Doică, spuse el, dacă mor, voi merge în cer? Nu pot dacă nu am o haină albă. Spune-mi, cum pot s-o am?

— Nu vei muri, domnule Robby. Te însănătoşeşti repede.

— Sunt necăjit şi foarte bolnav, spuse Robby jignit. Nobbles şi eu amândoi suntem bolnavi şi vreau s-o văd pe prietena mea!

Această dorinţă era mereu pe buzele sale şi, în cele din urmă, într-o după-amiază doica a deschis uşa şi a intrat doamna Isobel.

— Sunt sigură că aţi făcut bine, doamnă să veniţi la el. Devine cam irascibil, acum că e mai bine.

Robby şi-a ridicat braţele cu un strigăt de bucurie către primul adult care i-a arătat că-l place. Bineînţeles că unchiul său Mortimer era interesat de el, dar niciodată nu-l sărutase şi nici nu-l îmbrăţişase.

— Nu ţi-e teamă că vei lua pojar? Întrebă el când doamna Isobel a sărutat mica lui faţă.

— Nu mi-e teamă deloc, răspunse ea vioi şi cred că doctorul ar spune că ai trecut de perioada molipsirii. Timpul a trecut încet şi plictisitor?

— Nuu, replică Robby rar. Îmi place supa de vită şi jeleul şi lui Nobbles la fel, dar m-am săturat să mă uit în cărţile mele. Vreau să văd acele imagini minunate din Biblia frumoasă de jos. Ai putea să mi-o aduci să mă uit în ea?

Doamna Isobel a ezitat, apoi s-a întors spre doică.

— Mereu a spus că vrea să se uite în ea, zise ea şi cred că am să îndrăznesc s-o cer de la stăpână.

Doica ieşi din cameră şi se întoarse repede cu mult dorita carte.

— Bunica a spus că poate să se uite în ea doar cu dumneavoastră, dar apoi trebuie să o duc la loc, căci e o carte valoroasă.

Doica a aşezat Biblia pe patul lui Robby şi a plecat din cameră. Doamna Isobel a ridicat-o cu grijă şi s-a uitat la pagina cu titlul.

— Este foarte preţioasă, Robby. E o Biblie italiană veche, traducerea lui Martini, bineînţeles. Ştiu italiană căci am petrecut mult timp în Italia când eram copil. Acum arată-mi imaginea aceea minunată.

Robby a luat Biblia cu faţa îmbujorată şi a deschis aproape la ultima pagină. Apoi a suspinat cu admiraţie în timp ce a ridicat-o spre ea.

— Nu e frumos?

— Într-adevăr e frumos, spuse doamna Isobel uitându-se cu plăcere la pagina plină de lumină. Nu mă mir că-ţi place, Robby. E un vis al slavei.

— Nu e vis, e o imagine adevărată, corectă Robby. Doica spune că totul e adevărat în Biblie. Te rog, citeşte-mi ce scrie sub ea.

— Voi traduce pentru tine. Nu ai înţelege cuvinte străine: „Ferice de cei ce-şi spală hainele în sângele Mielului, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în Cetate.”

Robby asculta ca şi cum viaţa lui depindea de aceste cuvinte.

— Spune-mi ce înseamnă. Scrie cum să ai o haină albă ca oamenii care merg pe acel drum frumos? Ce înseamnă Miel?

Degetul lui mic arăta spre mulţimea îmbrăcată în alb din imagine. Doamna Isobel tăcu pentru o clipă. Ea citi versetul din nou, rar.

— Robby, cred că înseamnă că nimeni nu are dreptul să intre pe porţile acelea în afară de cei cărora Mielul lui Dumnezeu le-a spălat păcatele.

— Cine este Mielul lui Dumnezeu? Şopti Robby. Dumnezeu ţine oi şi miei în Rai?

— Este unul din numele Domnului nostru Isus Cristos, dragă Robby. Nu ştiu cum să-ţi explic, dar cu mulţi ani în urmă oamenii ofereau lui Dumnezeu miei nevinovaţi ca jertfă pentru păcate.

— Ce este o jertfă?

Doamna Isobel nu era obişnuită cu întrebările unui copil. Ea a ezitat.

— Este cineva nevinovat care suferă pentru cineva vinovat, cel puţin aşa erau sacrificiile din Biblie. Presupun că erau doar ca să dea o imagine a marelui sacrificiu de pe Calvar. Cum pot să-ţi explic mai simplu? Păcatul i-a făcut pe toţi negri şi răi, Robby, şi Dumnezeu a trebuit să închidă porţile Raiului ca să-l ţină afară. Nimic din ce este păcat nu poate fi în cer. Aceşti oameni din imagine care sunt alungaţi arată negri şi murdari şi nenorociţi pentru că inimile lor sunt pline de păcat.

— Vor haine albe, spuse Robby. Atunci vor putea intra ca şi ceilalţi. Predicatorul a spus în biserică – îmi aduc aminte foarte bine – că trebuie să avem haine albe înainte ca îngerul să ne lase să intrăm! Iar eu şi Nobbles vrem să intrăm.

— Da, spuse doamna Isobel cu blândeţe, ai dreptate, Robby, asta spune textul. Trebuie să ne curăţăm înainte ca să avem dreptul să mergem înăuntru.

— Cum?

— Încerc să-ţi spun. Dumnezeu voia ca noi să mergem în Rai. Aşadar Isus a spus că El va veni pe pământ şi va fi pedepsit în locul nostru. Vei înţelege când vei mai creşte ce lucru măreţ a trebuit să facă. El a murit pentru noi. Şi prin moartea lui păcatele noastre pot fi spălate şi inimile curăţate. Aceasta înseamnă să ne spălăm hainele în sângele mielului. Isus a fost Mielul, iar inimile noastre trebuie să fie înălbite în preţiosul Său sânge.

— Dar aici spune haine, zise Robby încruntându-se confuz. Inimi înseamnă haine?

— Cam aşa e, dragă. Inimile noastre sunt înnegrite şi murdărite de păcat. Când sunt spălate e ca şi cum ar avea un veşmânt alb pe ele, o haină albă, iar Dumnezeu se uită la noi şi spune: „Acea persoană poate intra pe porţi deoarece văd o haină curată peste ea.”

— Înţeleg! Spuse Robby pricepând dintr-o dată. Inima mea trebuie să aibă o haină albă înăuntru, nu afară, iar îngerul de la poartă se uită prin mine şi o vede.

— Aşa e, Robby.

— Şi cum pot s-o curăţ?

— Trebuie să-L rogi pe Isus Cristos să o spele în sângele Lui.

— O va curaţi astăzi? Aş vrea să mi-o cureţe acum. Privea imaginea gânditor, apoi pe faţa lui se miji un zâmbet. Atunci

niciodată nu voi fi alungat. Niciodată! Îngerul va spune: „Intră Robby. Mă bucur să te văd!” Şi voi păşi pe drum şi voi fi atât de fericit!

Doamna Isobel rămase tăcută pentru un moment. Explicându-i lui Robby vechile adevăruri, acum păreau noi propriului ei suflet.

Lui Robby nu i-a fost deloc greu să le creadă. Chiar atunci el şi-a împreunat mâinile evlavios, a închis ochii şi a plecat capul. Şi-a ridicat privirea pentru un moment.

— Doica spune că trebuie să-mi spun rugăciunile în pat. Totdeauna i-am spus rugăciuni lui Dumnezeu. Pe aceasta cred că o voi spune lui Isus.

— Spune-I-o, dragă. Este acelaşi lucru. Aşadar, Robby o rosti cu voce tare. Încă nu ajunse să se roage în tăcere.

— Te rog, Isuse, vreau ca inima mea să fie curăţită, să fie albă, te rog, ca să nu rămân afară. Şi te rog s-o faci acum căci nu vreau să mai aştept şi spune-mi când o vei face ca să pot să-Ţi mulţumesc.

În acea încăpere domnea o tăcere profundă. Sinceritatea copilului a făcut-o pe persoana adultă foarte serioasă.

Niciodată în viaţa ei nu ajunsese la un asemenea moment crucial. Apoi, după câteva minute, în timp ce se făcea comod pe pernele sale, s-a auzit un „Mulţumesc foarte mult” de pe buzele lui Robby care apoi a răsuflat uşurat.

— Simt că Isus a făcut-o, a spus el dând din capul lui cu bucle. Doar şi-a pus mâna pe inima mea şi a făcut-o albă.

— Mă bucur, dragule.

Doamna Isobel s-a plecat să-l sărute cu lacrimi în ochi.

— Şi acum, Robby, trebuie să încerci să fii totdeauna un copil cuminte, să-L iubeşti pe Isus Cristos şi să faci ce îţi spune El. Nu aşa spune şi imnul acela scurt?

„O, ce mult El ne-a iubit!

Şi noi trebuie să-L iubim, Să credem că El s-a jertfit.

Şi să-ncercăm să îi slujim.”

Robby a încuviinţat cu capul din nou.

— Îi spun doicii uneori, dar niciodată nu înţelege. Şi acum să ne uităm la celelalte imagini. Dar mai întâi citeşte-mi textu' din nou.

Doamna Isobel i l-a citit, iar Robby l-a repetat după ea cu mulţumire în inimă.

— Ferice de cei ce-şi spală hainele în sângele Mielului, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în Cetate.

Apoi a vrut să ştie despre pomul vieţii. Doamna Isobel a plecat şi i-a spus doicii:

— E un copil extraordinar, doică. Mă simt ca şi cum aş fi vorbit la şcoala duminicală. Niciodată n-am mai făcut aşa ceva în viaţa mea!

Capitolul V.

LUI Nomes.

OBBY şi-a revenit şi curând era sănătos din nou, i dar a fost foarte dezamăgit într-o zi, când prietena lui, doamna Isobel a venit la el să-şi ia rămas-bun.

— Mă întorc în India, i-a spus şi chiar dacă faţa îi era serioasă, ochii îi erau bucuroşi.

— O! A exclamat Robby cuprinzând-o de gât. Ia-mă cu tine şi apoi am să-l caut pe tata. Nu pleca şi nu mă lăsa! Înţelege asta!

— Dacă nu te-aş fi întâlnit nu cred că aş pleca, spuse doamna Isobel cu un zâmbet şi un suspin. Noi ne-am ajutat unul pe celălalt, Robby. Mi-am dat seama că sunt o femeie foarte

egoistă şi de aceea mă voi alătura unei vechi prietene din India care are o şcoală pentru copii şi femei şi voi încerca să-i fac fericiţi povestindu-le despre imaginea cu porţile de aur. Crezi că voi fi în stare să le-o explic cum trebuie?

— Da, a spus Robby dintr-o dată. Aşa cum mi-ai explicat-o mie şi lui Nobbles. Şi ei au inimile negre, nu-i aşa? Fratele doicii îmi mai povesteşte despre ei. Dar vai! Nu vreau să pleci. Toţi cei pe care îi îndrăgesc pleacă şi tatăl meu nu mai vine de atâta vreme!

— Sărmanul Robby!

— I-a mângâiat părul creţ şi a adăugat:

— Voi avea grijă să-l caut pe tatăl tău şi-l voi trimite acasă la tine când îl voi găsi.

— Aşa a spus şi domnul Mortimer, dar nu l-a trimis.

— Lasă! Se va întoarce într-o zi. Şi cu această consolare plină de îndoială, doamna Isobel l-a sărutat şi şi-a luat rămas-bun.

Robby a fost foarte trist câteva zile după plecarea ei, apoi s-a împăcat cu gândul acesta şi s-a întors spre îndrăgitul său însoţitor, Nobbles. Într-o după-amiază stătea în mărul lui preferat privind spre şoseaua albicioasa. Imediat au apărut doi băieţi care urmăreau un biet căţel nenorocit ce avea legat de coadă o tigaie veche. Băieţii aruncau cu pietre în tigaie şi de cele mai multe ori, deşi nu toate nimereau câinele, rezultatul era un scheunat de durere.

Ochii lui Robby ardeau. A uitat cât era de mic şi s-a gândit doar la câinele torturat. Scuturându-l pe Nobbles cu furie spre ei, s-a aplecat peste zid şi a strigat:

— Opriţi-vă laşilor! Vă spun să vă opriţi! Dacă nu, vă arăt eu vouă!

Băieţii şi-au ridicat privirile şi au început să râdă de faţa mică şi mânioasă.

— Să te vedem! Au strigat. Suntem gata pentru tine, micuţule!

Câinele a fugit într-un canal şi s-a covrigit sub nişte tufe de mure. Băieţii au început să arunce cu pietre ca să-l facă să iasă afară şi Robby s-a dat jos din copac.

A.

— Vino, Nobbles, i-a spus. Ii vom fugări, eu împreună cu tine!

A fugit la poarta livezii, s-a căţărat pe ea pentru că era încuiată şi curând stătea protector deasupra câinelui.

— Nu-l atinge! Te voi lovi!

Cel mai mare dintre băieţi a râs de el şi a înaintat să apuce câinele ghemuit. Robby era atât de nervos că s-a repezit şi l-a lovit cu asprime la umăr. Într-un moment, băiatul care avea o fire bătăuşă, i-a smuls bastonul preţios şi a început să-l lovească nemilos că într-o clipită bietul Nobbles a fost rupt în două.

În acest moment mătuşa lui Robby a apărut la faţa locului. Se întorcea din sat şi s-a grăbit să oprească ceea ce ea credea că e o bătaie între săteni. A fost foarte surprinsă când l-a văzut pe micul ei nepot. Flăcăii din sat au zbughit-o la fugă. Robby, plin de spaimă şi durere, s-a oprit să ridice cele două bucăţi ale bastonului care fuseseră aruncate pe pământ iar căţeluşul nenorocit s-a târât afară din ascunzişul lui.

— Robby, ce înseamnă asta? Te baţi cu băieţii pe stradă! Unde e doica ta?

Robby era copleşit de durere şi supărare. A ridicat bastonul rupt:

— L-au ucis pe Nobbles al meu! Îi urăsc! Aş vrea să-i omor! Necăjeau bietul căţeluş şi eu şi Nobbles am fugit ca să-i oprim şi el mi l-a luat pe Nobbles şi m-a bătut cu Nobbles şi l-a rupt! Îl urăsc!

Robby era de-a dreptul copleşit de suferinţă. S-a aruncat pe iarba ce se întindea de-a lungul drumului, strângând în braţe

rămăşiţele lui Nobbles şi a plâns cu cele mai mari hohote ale unei inimi frânte.

Doamna Egerton a dezlegat tigaia de la coada câinelui. Părea că ştie cu cine s-a împrietenit căci s-a târât până la Robby şi a început să-i lingă capul creţ cu un scâncet de milă. Apoi doamna Egerton i-a spus aspru:

— Ridică-te odată, Robby şi nu mai fi atât de copilăros! Hai cu mine în casă la doică. Nu, căţeluşule, tu nu vii după noi. Du-te acasă şi de acum să nu mai stai în calea băieţilor.

Robby era prea copleşit de ce i se întâmplase lui Nobbles ca să se mai gândească la câinele pe care îl salvase, aşa că a urmat-o pe mătuşa lui prin livadă şi prin grădină şi s-a aruncat în braţele doicii sale care, auzindu-l suspinând, i-a ieşit în întâmpinare.

— A murit! E rupt în două! O, Nobbles al meu! Nobbles al meu!

— Uite, doică, ia-l în camera lui. A încercat s-o facă pe-a eroul cu un câine maltratat şi s-a ales cu o înfrângere. Să nu-l mai laşi singur în stradă. Nu ştiu ce ar zice bunica lui dacă l-ar vedea acum.

Doica l-a luat pe Robby ca pe un copilaş şi l-a dus sus.

— Taci acum, domnule Robby. Spune-mi ce ai făcut. Dă să-l văd pe Nobbles. Cred că poate fi reparat.

Inima lui Robby a tresărit plină de speranţă. A pus cele două bucăţi ale bastonului pe masă. Doica, văzându-i durerea, a arătat triumfător spre micuţa faţă zâmbitoare a lui Nobbles, care era nevătămată.

— Nobbles e bine, a spus ea. Putem să-i punem un baston nou şi va fi mai bine ca niciodată. Uite! Îţi zâmbeşte spunându-ţi să nu plângi. Băieţii de vârsta ta nu ar trebui să plângă niciodată. N-ai vrea să fii un copil.

Doica şi-a luat coşul cu instrumente şi l-a lipit cu multă pricepere pe Nobbles cu un bandaj.

— Uite! I-a spus punându-l în braţele lui Robby. Să te porţi frumos cu el şi te va ţine aşa până ce-l vom duce la reparat. Acum povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Robby i-a povestit şi doica a fost mândră de curajul copilului aflat în grija ei. Seara, când l-a dezbrăcat şi când a văzut urmele de pe spatele şi picioarele lui Robby, ca dovadă a bătăii ce o primise, a spus că va afla numele laşilor bătăuşi care au făcut asta şi că-i va pedepsi din plin. Dar lui Robby nu prea i-a păsat de rănile lui. S-a dus în pat, l-a strâns în braţe pe Nobbles şi după o lungă conversaţie în şoaptă, a chemat-o pe doică.

— Cum se frânge o inimă, doică? Jane a spus că mama ei a murit din cauză că avea inima frântă.

— În general, din cauza supărărilor, i-a răspuns doica. Acum culcă-te ca un băiat cuminte.

Dar ochii căprui ai lui Robby erau larg deschişi şi plini de strălucire.

— Nobbles nu e mort, doică. Este foarte, foarte rănit, dar abia acum mi-a spus. Băiatul ăla rău l-a luat şi l-a făcut să mă lovească şi asta i-a frânt inima în două. Nu suporta să mă rănească aşa că şi-a frânt inima şi a plesnit în două, căci voia să se oprească. A fost din cauza supărării.

— O! Înţeleg, a spus doica zâmbind. Acum nu mai vorbi, ca un băiat cuminte.

Robby a tras capul mic, urât şi zâmbitor al lui Nobbles lângă al său.

— Te iubesc, Nobbles, te iubesc şi te vom face bine în curând. Ştii, e numai trupul tău. O, eu te iubesc pentru că te-ai rupt în două ca să nu mă loveşti!

Apoi, extenuat de aceste sentimente, Robby a adormit, iar Nobbles stătea şi zâmbea alături de el.

În dimineaţa următoare doica l-a anunţat că va merge în oraşul vecin să facă nişte cumpărături pentru bunica lui şi că îl va lua cu ea. Aceasta era o mare plăcere pentru băieţel şi se întâmpla foarte rar.

— Şi dacă-ţi iei bastonul, vom vedea dacă poate fi reperat.

Aşadar, Robby a urcat în trăsură alături de doica lui cu cea mai mare încântare şi John, grăj darul i-a dus cinci mile până în oraş. Când au ajuns acolo, doica bine intenţionată l-a dus la un bătrânel care repara umbrele şi Nobbles i-a fost dat ca să-l examineze. Robby stătea tremurând în aşteptarea verdictului, iar doica i-a spus omului pe care în chema Jim Black:

— E atât de ataşat de bastonul lui că ne-am gândit că poate îl puteţi repara. Ţine mult la capul acela. Este jucăria lui preferată.

Jim Black a învârtit micul cap rotund al lui Nobbles în mâinile sale cu zâmbetul pe buze.

— Acesta este un chinez? L-a întrebat pe Robby.

— O, nu, a răspuns Robby cu seriozitate, dând din cap. A venit de peste mare, dar înţelege limba mea. Este cumplit de rănit şi nu vrea un trup nou. S-ar simţi atât de ciudat.

Bătrânul i-a făcut din ochi doicii:

— A, mai întâi să vedem dacă-i pot repara trupul cel vechi.

A dezlipit bandajul lui Nobbles şi când s-a făcut în două, l-a studiat cu multă atenţie.

— Ce ai de gând să faci cu el? Să-l ţii într-o cutie de sticlă?

— O, nu. El stă totdeauna cu mine şi merge cu mine peste tot.

Robby s-a uitat în sus la meşterul de umbrele cu o privire alarmată.

— Atunci trupul acesta rupt nu mai poate fi folosit. Lasă-l la mine şi-i voi pune un baston bun, solid. Va fi nou şi mai bun.

— Nu-l va durea dacă faceţi asta?

— Stai liniştit! Se bucură numai când se gândeşte la asta. Uită-te cum zâmbeşte! Ei, ce bine ar fi dacă şi noi am putea primi trupuri noi atât de uşor când ale noastre se rănesc, nu-i aşa doică?

Doica l-a aprobat zâmbind apoi, spunându-i bătrânului că vor reveni, l-a luat pe Robby în stradă şi a început să facă cumpărături. Magazinele şi oamenii i se păreau atât de interesante lui Robby că în scurt timp l-a scos pe Nobbles din mintea lui şi a început să se bucure. Plăcerea lui cea mai mare a fost prânzul la o cofetărie. Apoi, imediat după aceea a apărut grăjdarul cu trăsura iar în drum spre casă l-au luat şi pe Nobbles. Mâna lui Robby tremura de bucurie când a întins-o după comoara lui. Şi bineînţeles Jim Black şi-a îndeplinit sarcina cu succes. Capul lui Nobbles era bine fixat pe o tijă solidă, maro şi el părea foarte mulţumit de ea. Dar i-a luat ceva vreme lui Robby să se obişnuiască cu această schimbare şi nu o dată şi-a întrebat doica plin de îndoială dacă era acelaşi Nobbles ca mai înainte.

— Eu sper că Nobbles nu se simte prea incomod. I-am spus aseară că trebuie să fie bun cu bietul lui trup nou, căci s-ar putea să fie mai timid la început. Şi a spus – acum o sclipire a apărut în ochii lui Robby care au tras o privire spre faţa nepăsătoare a doicii – Nobbles mi-a spus că-n curând îl va face să-l asculte. Şi primul lucru pe care vrea să-l facă este să-l „mângâie” pe băietanul ăla care m-a lovit.

— O, nu trebuie să vorbeşti de bătaie. Numai băieţii răi fac aşa. Biblia spune „Iubeşte-ţi duşmanii.”

Robby a căzut pe gânduri.

— Îmi voi murdări haina albă dacă mă bat? Prietena mea care mi-a citit textu' a spus că lucrurile rele murdăresc hainele albe.

— Bineînţeles. Băieţii buni nu se bat niciodată.

— Cred că nu sunt un băiat bun, a spus Robby dând din cap. Mie şi lui Nobbles ne-ar plăcea să-l batem pe băiatul ăla, dar nu vreau să-mi murdăresc haina – chiar nu vreau.

În ziua ce a urmat acestei conversaţii, când stătea în mărul său, Robby l-a văzut pe bătăuş venind pe drum. S-a consultat repede, în şoaptă cu Nobbles apoi, plecându-se peste zid, i-a strigat să se oprească. Simţindu-se în siguranţă în locul acela, l-a scuturat pe Nobbles ameninţător spre el.

— Vezi bastonul meu? Noi vrem foarte mult să venim jos şi să te batem, dar nu vom face asta. Dar dacă mai îndrăzneşti să mă atingi vreodată, te voi spune lui tata când vine acasă şi te va pedepsi.

— Da, copile! A strigat bătăuşul ridicând o piatră ca s-o arunce în el.

Robby a coborât în grabă de pe creangă şi a fugit în casa.

Într-un fel sau altul amintirea tatălui său a stârnit un dor uitat în inima lui mică. A văzut-o pe bunica ieşind pentru plimbarea zilnică şi s-a târât în linişte în holul mare. Aşezându-se la baza scărilor, a scos un suspin adânc.

— O, cât mi-aş dori să vină! Nu mai pot fără el! Sunt sigur, foarte sigur că-l voi găsi dacă mă duc să-l caut.

Pentru multă vreme a nutrit acest gând în capul lui. În această după-amiază s-a conturat şi a luat formă:

— Să presupunem, Nobbles, că tatăl meu a uitat unde e casa. Dacă într-o zi ar trece pe lângă ea şi eu aş fi afară să-l opresc, ce frumos ar fi!

Robby a sărit în picioare. Uşa de la intrare era deschisă. S-a grăbit pe alee spre poarta mare de fier care se deschidea în stradă. Apoi a avut un impuls să plece singur de-a lungul

drumului şi să întrebe pe oricine trecea dacă nu l-a văzut pe tatăl său.

— Gândeşte-te, Nobbles, îl vom vedea venind într-o trăsură mare cu mulţi cai şi se va opri şi caii se vor opri şi birjarii... Şi-şi va întinde mâinile şi eu cu tine vom alerga direct în braţele lui. Şi vom pleca imediat, galopând pe stradă spre o casă mare şi frumoasă. Şi fiecare cameră – fiecare, Nobbles – va fi a noastră şi nu ne vom întoarce niciodată la Casă, niciodată, până când eu voi fi foarte bătrân, cu barbă albă şi mă voi sprijini cu greutate pe tine, dragă Nobbles. Şi atunci vom veni în vizită şi vom intra pe uşa mare de la intrare şi vom dormi în cel mai bun pat de oaspeţi şi eu voi spune: „Aici am locuit eu şi Nobbles când îl aşteptam pe tata.”

Vorbind în felul acesta fără a-şi trage răsuflarea, Robby mergea la trap de-a lungul drumului, uitând cu desăvârşire că nu avea voie să cutreiere străzile de unul singur. Dorea cu ardoare să pună capăt lungii sale aşteptări. În mintea lui de copil nu era nici un motiv pentru care tatăl lui n-ar putea să apară într-o zi. Îl aştepta în fiecare zi şi i se părea un lucru plăcut şi firesc să alerge în întâmpinarea lui. Mersul la trap s-a transformat în curând într-o plimbare. Era o zi călduroasă. Drumul era plin de praf şi treceau puţine maşini pe lângă el. După o vreme s-a oprit ca să se odihnească şi atunci nişte cirezari, care duceau vite la piaţă, l-au ajuns din urmă.

Robby tocmai culegea o ferigă din gardul viu ca să-şi răcorească faţa, când a auzit un strigăt alarmat. Întorcându-şi capul, a văzut că un taur a scăpat cum îşi croia drum de-a lungul străzii spre el.

Pentru un moment nu şi-a dat seama de pericol apoi, când oamenii au strigat din nou la el „Pleacă din calea lui!”, s-a dat la o parte. Taurul l-a zărit şi şi-a plecat capul cu o privire mânioasă.

Apoi, spre oroarea şi uimirea cirezarilor, au văzut băieţelul întorcându-se şi mergând în mijlocul drumului, unde stătea şi înfrunta animalul cu bastonul. Exact în acelaşi moment sunetul unui claxon şi şuieratul unui motor se auzeau venind pe drum. Şi-a micşorat viteza în spatele lui Robby. Apoi micuţul nu a mai

ştiut exact ce s-a întâmplat, dar a virat pe lângă el şi a intrat de-a dreptul în taurul înfuriat, împingându-l în gard. Pentru o clipă maşina părea că se va răsturna, apoi s-a îndreptat şi s-a echilibrat. Robby a fost înconjurat imediat de foarte multă lume şi pentru o clipă a fost puţin ameţit.

Un domn s-a aplecat spre el, un om înalt cu ochi forte strălucitori, cu pielea bronzată şi cu păr scurt, auriu şi creţ. El era proprietarul maşinii şi cei trei cirezari vorbeau toţi aprins şi explicau.

— De ce n-ai fugit, băieţelule? A spus domnul. Nu ştii că era să fii aruncat de coarnele acelui taur?

— Nu, a spus Robby încrezător, venindu-şi în fire. Era să-i trag una peste nas – cel puţin Nobbles. Nobbles poate să omoare tauri dacă vrea!

Îşi ţinea bastonul cu mândrie apoi privi milos la taurul căzut, al cărui stăpân îl examina cu spaimă.

— Biata vită chiar a murit? M-am speriat foarte tare când ai dat peste ea.

Domnul l-a privit pe Robby foarte ciudat apoi s-a întors la maşina lui.

— Într-adevăr! A strigat. Vino şi vorbeşte cu băieţelul ăsta. N-am mai văzut atâta curaj. Spune-i că nu-i nevoie să compătimească taurul care l-ar fi omorât dacă nu l-am fi împiedicat noi!

O fetiţă cu o şuviţă de păr şaten neastâmpărată ce ieşea dintr-o bonetă de soare neobişnuită, stătea încă în maşină şi privea cu ochi mari şi uluiţi. Într-o clipă a sărit din maşină şi s-a apropiat de Robby. Era doar cu jumătate de cap mai înaltă decât el şi acum se uita la el cu ochii ei verzi şi drăgălaşi.

— Sărăcuţule! A spus ea. Cum te cheamă?

— Nu sunt sărac, a spus Robby ridicându-şi capul. Eu şi Nobbles plecăm mai departe, pen'că ne grăbim.

Brusc a devenit înspăimântat căci acest domn l-ar putea duce înapoi acasă. Nu-i plăcea deloc să fie în centrul mulţimii, iar cirezarii îl înconjurau cu toţii acum, gesticulând şi vorbind tare. Robby era timid cu alţi copii. De obicei se simţea în mod ciudat în opoziţie cu ei. Compasiunea tandră a acestei fetiţe şi dorinţa ei de a-i afla numele l-au speriat şi l-au enervat.

I-a întors spatele şi s-a grăbit să plece, fiind foarte puţin conştient de pericolul de care fusese salvat. Dar nu mersese nici o sută de metri când, spre consternarea lui l-a întâlnit pe John, grăjdarul, întorcându-se din oraş cu trăsura. A oprit imediat.

— De ce, domnule Robby, eşti singur atât de departe de casă?

— Eu sunt cu Nobbles, a răspuns băieţelul cu demnitate.

Nu i-a trebuit mult lui John să coboare şi să-l ia pe micul fugar sus, pe locul de lângă el. În curând, Robby era pe drumul spre casă cu o faţă posomorâtă şi tristă.

— Toţi mă opresc când vreau să fac ceva! S-a plâns el doicii când aceasta l-a luat la întrebări pentru că fusese atât de obraznic.

Şi doica a fost atât de supărată pe el încât l-a pus să stea la colţ până la ora ceaiului.

— Pentru că nu-ţi pare rău şi sigur vei fugi din nou când vei avea ocazia, i-a spus.

Robby s-a întors cu faţa la perete cu o durere în piept.

— Eu vreau să-l găsesc pe tata, a spus el.

Nici nu bănuia cât de aproape fusese de sfârşitul acestei căutări.

Capitolul VI.

TftifiL LUI D OMNUL Robby este aşteptat în salon.

Jane a adus acest mesaj sus tocmai când se strângea ceaiul.

— Avem musafiri? A întrebat doica.

— Da, un domn.

Rareori trimiteau după copil. Doica a devenit agitată dintr-o dată, l-a îmbrăcat cu cel mai bun costum din catifea maro şi cămăşuţa bej din mătase şi i-a pieptănat buclele cu îndemânare şi grijă.

Lui Robby nu-i plăceau deloc când era chemat. Şi-a amintit ultima dată când fusese în salon. A fost chemat să vadă un preot bătrân care l-a mângâiat pe cap şi l-a întrebat dacă îşi ştia cateheza. S-a foit ca să se îndepărteze de el şi a deranjat o vază cu flori de pe o masă din apropiere şi a fost trimis sus plin de ruşine, iar bunica a spus că „niciodată copiii nu trebuie să stea în salon”.

— Este un alt domn, doică. Nu-mi plac deloc.

Dar când a deschis uşa salonului a văzut-o pe bunica lui stând jos şi având cea mai ţeapănă şi severă atitudine şi în faţa ei era aşezat omul înalt cu ochii strălucitori şi părul creţ care-l salvase de taur în acea după-amiază.

Dintr-o dată, inima lui Robby s-a făcut cât un purice. Venise să-i povestească şi bunicii despre el. Fusese deja muştruluit şi pedepsit de doică, acum o va păţi din nou!

— Vino aici, Robby, i-a spus bunica cu blândeţe. Tatăl tău a venit să te vadă.

Nu-i venea să creadă. Pentru o clipă s-a uitat lung fără să înţeleagă către străinul care s-a întors şi i-a întins mâna.

— Pe cuvântul meu! Tu eşti micuţul care a înfruntat taurul furios! Vino aici. Nu-i de mirare că m-am simţit aşa când te-am văzut!

De câte ori repetase Robby această scenă! Şi-a imaginat că va alerga plângând de bucurie în braţele tatălui său şi că tatăl îl va strânge la piept şi-l va năpădi cu sărutări. Cât de diferită era

realitatea de imaginaţie! Era prea zăpăcit de descoperirea neaşteptată ca să facă mai mult decât să se uite prosteşte spre tatăl său, care l-a tras tandru lângă el şi l-a sărutat pe frunte. Apoi l-a auzit povestindu-i bunicii despre taur şi doamna Egerton a spus:

— Ce-ai avut de-ai făcut o asemenea obrăznicie şi ai plecat pe stradă singur, Robby? Puteai să fii omorât şi noi n-am fi ştiut unde eşti. Ce te-a determinat să faci asta?

Robby a privit în sus spre bunica lui cu nişte ochi mari şi speriaţi.

— M-am dus să-l întâmpin pe tata, a îngăimat el. Domnul Allonby a râs scurt. Bunica lui era de-a dreptul îngrozită.

— Ştii că asta nu e adevărat, a spus ea. Tatăl tău probabil e şocat să audă aşa ceva.

Robby nu a încercat să se apere. Buzele îi tremurau şi în inimioara lui era o dorinţă puternică de a se dovedi nevinovat de minciună. Ochii i s-au îndreptat spre tatăl lui, care-l privea grav şi, cu toate că voia să vorbească, nu putea.

— Nu contează, a spus tatăl vesel. M-a întâmpinat într-adevăr şi nu-mi pot încă explica coincidenţa neobişnuită.

Dacă n-aş fi ajuns atunci – bine, nici nu pot să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat. Ştiai că tatăl tău trăieşte, Robby? Căci se pare că bunica ta credea că am murit. Presupun că tăcerea mea îndelungată pare nejustificată, dar sunt sigur că am scris de două ori după moartea fiicei dumneavoastră, doamnă Egerton şi la niciuna din ele n-am primit răspuns. Apoi am plecat cu un grup de exploratori prin America de Sud şi m-am rupt de civilizaţie în ultimii cinci ani. Vara trecută mi-am reluat viaţa în Canada şi am venit acasă abia acum trei luni. Două luni din acest timp am fost bolnav.

Era tăcere. Robby se simţea stânjenit. Nu ştia de ce. Tatăl lui l-a privit din nou şi a oftat.

— Păi, văd că aveţi grijă de el, doamnă Egerton şi ar fi bine să mă conformez dorinţelor dumneavoastră. Soţia mea…

— Soţia ta actuală nu trebuie adusă în discuţiile noastre.

Domnul Allonby s-a ridicat în picioare căci cuvintele doamnei Egerton erau amare şi pline de mândrie.

— Voi vizita băiatul încă o dată înainte de a pleca de prin locurile acestea şi acum la revedere.

— Vin cu tine, tată.

Vocea lui Robby a răsunat plină de dorinţă şi speranţă. Nu avea nici o îndoială că va fi luat imediat. Tatăl lui l-a privit uimit, apoi a zâmbit şi a dat din cap.

— Nu, băiatul meu. Locul tău e cu bunica ta, nu cu mine. Am înţeles că vei merge în curând la şcoală. Cred că vei întâlni nişte băieţi acolo care vor fi la fel de greu de înfruntat ca un taur dezlegat.

În acest moment a intrat în cameră mătuşa lui Robby şi băieţelul s-a strecurat neobservat pe hol. Micul lui suflet era plin de spaimă şi uimire. Acesta avea să fie oare sfârşitul tuturor speranţelor şi aşteptărilor sale? Tatăl lui nu-l voia. A spus că locul lui nu e alături de el. Această ultimă declaraţie a fost ca o lovitură. Robby stătea uitându-se prin uşa deschisă de la intrare în grădina însorită şi privelişte a maşinii mici a tatălui său huruind pe alee l-a umplut dintr-o dată cu o hotărâre disperată.

— Nu mă va lăsa. Voi merge cu tata. Locul meu nu e în această Casă veche. Nu e lângă bunica. Eu sunt al lui pentru vecii vecilor. Amin!

S-a năpustit pe scări spre maşină. Apoi l-a cuprins frica: fetiţa. Cine era ea? Unde era? Dar maşina era goală. Nu era nici urmă de fetiţă. A urcat în maşină şi imediat era bine ferit de vedere, sub scaun. Era obişnuit să fugă din cale şi să se ascundă prin colţurile din casa bunicii. Când făcea expediţii secrete de unul

singur era adesea luat prin surprindere de adulţi. Uneori se întindea aproape fără să respire sub o canapea acoperită cu creton sau se ghemuia după o perdea până când trecea pericolul. Tot sufletul lui era revoltat din cauza deciziei pe care o luase tatăl lui. S-a gândit cu părere de rău că dacă i-ar explica tatălui său, dacă ar putea să-i vorbească fără să simtă privirea rece şi dezaprobatoare a bunicii, ar fi o cauză câştigată.

Aşadar stătea strângându-l pe Nobbles ca să nu fie descoperit şi scos din ascunzătoarea lui. I s-a părut că au trecut ore întregi până când a auzit vocea şi paşii tatălui. Cuvintele de despărţire către mătuşa lui care l-a însoţit până la uşa holului nu erau prea liniştitoare.

— Trebuie să-l mai văd încă o dată înainte de a pleca de prin locurile acestea, dar sunt mulţumit că puteţi face pentru el mai mult decât aş putea face eu.

Apoi a intrat în maşină şi într-o clipă alunecau de-a lungul aleii apoi pe şosea. Robby trăia un uşor sentiment de victorie când erau deja departe şi mergeau cu viteză. Inima îi bătea cu putere. Stătea foarte incomod şi nu îndrăznea să-şi schimbe poziţia, dar nu se putea abţine să-i şoptească lui Nobbles triumfător:

— Am scăpat, Nobbles şi nu ne vom întoarce niciodată la Casă.

Nu trecuse prea mult că maşina s-a şi oprit. Robby a auzit voci de bărbaţi vorbind, dar nu s-a mişcat până când tatăl lui a părăsit maşina. Apoi a tras cu ochiul afară şi l-a văzut intrând în hotelul din târg. Când a dispărut după uşă, Robby s-a târât din ascunzătoarea lui şi, destul de ciudat, deşi în împrejurimi erau doi sau trei birjari da la hotel, a scăpat neobservat. A fost foarte dezamăgit să vadă că nu erau prea departe, căci se temea că va fi dus înapoi la bunica lui. Dar speranţa lui caracteristică i-a venit în ajutor.

— Tata mă va ţine când eu îi voi spune cât de mult îl vreau. Şi dacă îmi va spune să plec acasă eu voi ieşi afară şi mă voi ascunde sub scaun. Eu şi Nobbles nu avem de gând să-l lăsăm acum că l-am găsit.

A împins uşa hotelului, dar nu era nici urmă de tatăl său. Netulburat de nimic, Robby a deschis toate uşile pe care le vedea, trăgea cu ochiul în camere şi pentru că nu l-a găsit jos, a urcat la etaj.

În cele din urmă a reuşit. Într-o cameră confortabilă tatăl tocmai trăgea un scaun lângă fereastră şi fetiţa era alături de el.

— L-ai văzut, tată? A întrebat nerăbdătoare. L-ai văzut pe băieţelul tău? Cum era? Spune-mi.

Domnul Allonby s-a lăsat pe scaunul lui oftând din greu.

— Nu seamănă deloc cu mama lui, True. Mă tem că seamănă foarte bine cu mine când eram de vârsta lui.

— Eu îţi aparţin ţie, tată.

Robby nu mai putea să tacă. Vocea lui era plină de hotărâre şi reproş. Tatăl lui a sărit din scaun ca şi cum fusese împuşcat. Fetiţa râdea şi bătea din palme.

— L-ai adus ca pe o surpriză, tată. L-ai adus să se joace cu mine!

— Pe onoarea mea că nu l-am adus, True. E o surpriză, sunt sigur. Vino aici băiatul meu. Cum de ai ajuns aici?

Robby a mărşăluit până la tatăl lui. Voia să arate că este bărbat, dar buzele îi tremurau. Mâna în care-l strângea pe Nobbles tremura, de asemenea.

— Am venit cu maşina ta, sub scaun. Nu spun minciuni. Mergeam pe stradă să te întâlnesc. Aştept de ani şi ani să vii să mă iei.

Nu se mai putu abţine. A apucat haina tatălui şi a izbucnit în lacrimi. Într-o clipită, tatăl l-a ridicat şi l-a pus pe genunchii lui şi acesta a fost momentul de fericire al lui Robby. A încercat să-şi stăpânească suspinele.

— Eu îţi aparţin ţie. Nu vreau să mă mai întorc la Casă niciodată. Eu şi Nobbles am venit ca să rămânem.

Domnul Allonby şi-a pus mâna pe părul creţ care se cuibărea în buzunarul hainei lui.

— Aceasta este chiar o surpriză pentru mine, fiul meu. Robby ţi se spune, nu-i aşa? Nu eşti fericit cu bunica?

— Eu îţi aparţin ţie, repeta Robby demn de milă. Ştiam că ai să vii cândva după mine. În fiecare zi te-am aşteptat. I-am spus domnului Mortimer că nu te puteai rătăci. Ştiam că n-ai cum.

Şi-a ridicat faţa spre a tatălui său, triumfător şi încrezător şi privirea aceea i-a hotărât viitorul.

— Îmi aparţii, Robby. Şi-ţi vom găsi un colţ cumva, dar nu trebuie să te răpesc în felul acesta. Te voi duce înapoi la bunica ta şi-i voi spune despre asta. Îşi va face griji pentru tine.

Robby a început să plângă din nou agitat.

— Nu mă pot întoarce! Eu şi Nobbles nu ne vom întoarce! Dacă mă duci înapoi, voi fi pedepsit. Casa nu mă vrea şi doica poate să vină şi să locuiască cu noi, tată. Ea va înţelege. Ea ştie cât te-am aşteptat în fiecare zi.

— Dar ce te-a făcut să mă aştepţi? Cine ţi-a băgat o asemenea idee în cap?

Robby s-a oprit din plâns ca să se gândească şi un zâmbet uşor i-a luminat faţa.

— Cred că a fost Nobbles, a spus el ridicând bastonul ca să fie admirat de tatăl lui. S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, s-a grăbit să adauge. Eu şi Nobbles am vorbit de multe ori despre tine cum aveai să vii într-o zi să mă iei. Cred că Nobbles mi-a spus primul.

Domnul Allonby s-a uitat la micul lui fiu cu o privire îngrozită. Apoi l-a dat jos de pe genunchii lui şi s-a învârtit de câteva ori

prin cameră. În cele din urmă s-a întors spre fetiţa care se uita la Robby în tăcere.

— Vreau să cer sfatul mamei tale, True. Ea spune că totdeauna fac gafe. Cred că voi trimite un bilet bunicii lui Robby şi în loc să petrecem noaptea aici vom merge direct la mama ta şi o vom întreba ce-ar fi mai bine să facem. Îl vom lua pe Robby cu noi, deşi nu ştiu dacă e bine aşa. Mă tem că va trebui să mergi înapoi, micuţule.

Domnul Allonby arăta foarte îngrijorat. Robby dădea din cap hotărât.

— Eu şi Nobbles nu putem să mergem înapoi niciodată. Noi îţi aparţinem ţie.

— O, du-l la mama, tată. Îi va plăcea, e aşa de drăgălaş. Şi nu seamănă el cu băieţelul care era să fie azvârlit de taur ieri?

— E acelaşi. Ăsta e un lucru extraordinar. Da, voi trimite biletul şi-l vom duce la mama. Bunica poate să trimită pe cineva după el dacă-l vrea.

Domnul Allonby s-a îndreptat spre o masă şi a început să scrie cu o grabă şi încordare o scrisoare. True şi-a pus degetele pe mâneca lui Robby şi a mângâiat-o:

— Ce haină frumoasă ai!

Ca orice băiat, Robby nu s-a gândit prea mult la hainele lui.

— Cine eşti tu? A întrebat curios.

— Fetiţa lui tata.

— Tata nu are pe nimeni decât pe mine, a spus Robby îmbujorat. Eu sunt singurul lui băiat.

— Da, a spus True blând. Ştiu că aşa e. Eu nu mă gândesc că sunt chiar a lui, pentru că tatăl meu a murit, dar e al doilea tată

al meu, iar mama e chiar a mea. Ea nu e a ta deloc, e doar a mea.

Relaţia l-a încurcat pe Robby şi nu prea i-a plăcut. Era atât de obişnuit să se gândească doar la el şi tatăl lui încât această fetiţă şi mama ei păreau în plus.

Conversaţia dintre ei a durat până când domnul Allonby şi-a terminat biletul, apoi a părăsit camera, a găsit un mesager să-l ducă imediat şi apoi, timp de zece minute a urmat o zăpăceală şi o confuzie în pregătirile pentru drumul de întoarcere.

— Dacă ne grăbim, ajungem acasă pe la ora nouă, True. Domnul Allonby a spus acestea în timp ce înfăşură o pătură grea în jurul lui Robby şi l-a aşezat lângă el în maşină.

Cinci minute mai târziu mergeau iute pe şosea. Pentru Robby totul părea un vis. Îl ţinea strâns pe Nobbles şi nu era stăpânit de nici o teamă. S-a pregătit prea mult pentru posibilitatea să plece cu un tată necunoscut ca să fie tulburat acum.

Faptul că această călătorie era atât de ciudată îl fascina. True de-o parte, tatăl lui în cealaltă – amândoi erau nişte străini pentru el acum câteva ore. La lăsatul serii au trecut prin locul în care Robby a înfruntat taurul în aceeaşi după-amiază. Părea că trecuse un an de atunci. True a privit afară somnoroasă.

— Aici a intrat tata în taurul acela! O, a fost groaznic! Credeam că vom fi striviţi!

Robby s-a cuibărit lângă tatăl lui şi domnul Allonby a spus scurt:

— Să nu ne mai gândim la asta, True.

Pe măsură ce înaintau, afară se tot întuneca. Copacii de la marginea drumului se făceau negri şi sumbri. Nişte pini păreau să ascundă o bandă de hoţi gata să sară peste orice trecător nenorocit.

Lumina farurilor răspândea umbre ciudate pe şosea. Au trecut prin două sau trei sate în care luminile de la ferestrele caselor îi

păreau lui Robby ca nişte stele căzute. True a adormit în curând, dar băieţelul stătea treaz cu ochii larg deschişi, plini de uimire. Nu mai călătorise niciodată noaptea şi era captivat de tot ce vedea. Domnul Allonby nu vorbea. Avea mari îndoieli la cât de înţelept fusese să-l ia pe Robby în felul ăsta şi era foarte tentat să se întoarcă şi să-l dea înapoi bunicii. L-a privit cu un amestec de afecţiune şi nelinişte. În cele din urmă, întâlnind privirea neclintită a doi ochi căprui, strălucitori, a spus:

— Aşadar, ce crezi despre tatăl tău, Robby?

— Nu eşti aşa cum mi-am imaginat, a răspuns copilul repede.

— Spune-mi cu ce sunt diferit.

— Credeam că eşti un om mare, cu barbă neagră, care mă va lua să trăiesc într-o peşteră în munţi sau să lupt cu indienii. Fratele doicii a spus că se aştepta să fii aşa.

— Vrei o viaţă plină de aventuri şi călătorii! Ochii domnului Allonby au strălucit deşi el privea înainte în acel moment şi mergea cu o viteză mai mare decât prevedea limita. Atunci chiar eşti fiul meu, Robby, şi nu voi renunţa la tine. Vom face câteva călătorii împreună.

— Şi o vom lăsa pe fetiţă acasă, a sugerat Robby. Tatăl lui a râs tare.

— True? Domnul să o aibă în pază! Ştii unde am întâlnit-o prima dată, Robby? Străbătea o preerie sălbatică, fugită pe un mânz pe jumătate sălbatic şi rătăcită de două zile şi când am dus-o înapoi la mama ei – s-a oprit şi a zâmbit în întuneric. Ei, bine! Aceea a fost o zi frumoasă din viaţa mea şi altele şi mai frumoase au urmat după aceea. Nu, tu şi True trebuie să fiţi prieteni. De fapt, numele ei este Truant. Mama ei niciodată n-o putea ţine acasă. Acum, Robby, priveşte înainte! Vezi luminile acelea? Mergem prin oraş şi chiar la margine este casa noastră – una foarte mică deocamdată căci ne mutăm, dar vom găsi un colţ pentru tine.

A micşorat viteza. Au trecut încet pe străzile unui oraş de modă veche. În curând casele au devenit mai rare şi în sfârşit s-au oprit înaintea unei porţi de fier dintr-un zid. True s-a trezit iar ea şi Robby au coborât din maşină.

— Duceţi-vă la uşă. Eu voi duce maşina în baracă, apoi vă voi însoţi.

True îl trăgea pe Robby după ea pe o alee îngustă de pietriş. Era întuneric, dar se simţea un miros dulce de rozete şi trandafiri. Robby nu prea observase cele două rânduri de flori ce mărgineau aleea. De la o fereastră deschisă o lumină a strălucit pe pământ. True a fugit şi şi-a băgat capul pe fereastră.

— Ne-am întors, mămico, şi l-am adus pe băieţelul lui tata cu noi. Apoi a sărit nerăbdătoare la uşă până când a fost deschisă de o femeie mai în vârstă.

— Acum, domnişoară True, linişteşte-te. Şi cine este acesta fără pălărie?

— Îl voi duce la mama, Margot. Lasă-ne să trecem. Holul îngust îi lăsa lui Robby impresia unei case de păpuşi. A rămas pe loc, căci a fost brusc cuprins de timiditate.

— Cred că-l voi aştepta pe tata, a spus el.

True i-a dat drumul şi s-a năpustit în camera din faţă. Margot l-a privit mirată şi confuză, dar paşii de afară au făcut-o să zâmbească.

Tatăl lui Robby

— A! Iată-l şi pe stăpânul, a murmurat ea şi în clipa următoare domnul Allonby şi-a pus mâna pe umărul lui Robby.

— Acum micuţule, vino să o vezi pe noua ta mamă.

Capitolul VII.

NOUA LUI CASA.

CHII lui Robby au clipit emoţionaţi la cuvintele tatălui său. O „mamă nouă” nu fusese niciodată în calculele sale. O mamă de orice fel însemna foarte puţin pentru el. Nu întâlnise niciodată vreuna şi le punea vag în aceeaşi categorie cu bunica şi mătuşa lui. S-a agăţat zdravăn de mâna tatălui său, apoi uşa a fost deschisă şi în mintea lui Robby s-a format prima impresie de căldură şi confort care n-a mai dispărut în viaţa de după aceea. Camera era mică în comparaţie cu camerele bunicii, dar o, atât de diferită! În cămin ardea un foc mic, lângă el stătea tolănit un căţel terrier alb cu negru. In colţul camerei, o lampă acoperită cu un abajur trandafiriu răspândea lumina ei pe cretonul roz cu alb al canapelei. Şi pe această canapea, aşezată pe nişte perne roz, stătea mama vitregă a lui Robby. True stătea deja pe un taburet cu capul în poala ei. Mama ei îi mângâia părul tandru şi gingaş. În ochii celor mai mulţi, doamna Allonby era doar o fată vioaie, cu un păr negru minunat şi faţă şi ochi poznaşi, dar aceasta era faţa pe care o arăta ea de obicei necunoscuţilor. Pentru soţul şi fiica ei avea în ochi şi în voce o dragoste adâncă şi nepieritoare. Robby, deşi era doar un băieţel, a zărit aceasta când şi-a întors faţa spre soţul ei.

— Vino, hoinarule, şi mărturiseşte! Eşti vinovat de furt. Unde îţi este câştigul? O, ce drăgălaş!

Şi-a întins braţele spre Robby şi True i-a făcut loc. Robby s-a trezit copleşit de sărutări. Nu mai era timid, căci a simţit atmosfera plină de dragoste din jurul lui.

Stând cu mâna în mâna mamei lui vitrege, îşi auzea tatăl povestindu-i despre el şi în acest timp ochii îi hoinăreau prin cameră şi măsurau totul cu admiraţie şi plăcere. Era un canar într-o cuşcă, un acvariu, vase cu trandafiri roz şi albi, tablouri şi cărţi, fotolii confortabile şi, în colţ, o masă delicioasă, acoperită cu o faţă de masă albă şi argintărie strălucitoare. In mijloc era un vas mare cu căpşuni, un vas cu smântână şi o prăjitură gustoasă cu prune. Apoi ochii i s-au întors spre mama vitregă. Era îmbrăcată cu o rochie albă, dar cingătoarea cărămizie părea să se potrivească la culoare cu trandafirii din piept iar obrajii se luau la întrecere cu ei.

— Deci ţi-ai răpit propriul fiu! Şi el însuşi te-a ajutat! Cum poţi să o părăseşti pe bunica ta, băiatul meu? Ea te-a iubit şi te-a îngrijit în toţi anii aceştia. E frumos să fugi de la ea?

Robby s-a uitat la ea întrebător.

— N-aş putea niciodată să fiu bun cu bunica, a spus el. Nu i-ar plăcea. Şi numai taţii iubesc pe cineva. Doica mi-a spus că e aşa.

— Şi mamele nu? Ah! Bietul de tine, am uitat că nu ţi-ai cunoscut mama.

— Te mai doare spatele? A întrebat domnul Allonby şi şi-a privit soţia zâmbind.

— O, astăzi a fost bine. Te-am urmărit cu gândul tot timpul. Vezi, Robby, eu trebuie să stau aici şi chiulangioaica şi hoinarul merg în căutarea aventurilor şi se întorc şi mă bine-dispun povestindu-mi tot ce au văzut şi au auzit. Apoi eu îi refac şi îi trimit din nou şi aşa ne trăim noi viaţa.

— Mămica n-a fost nevoită să stea aşa dintotdeauna, a spus True înflăcărată. Mergea peste tot călare pe un cal frumos până când a căzut. Aceea a fost o zi îngrozitoare.

— Atât de îngrozitoare că nu vom mai vorbi despre ea niciodată, a spus domnul Allonby repede. Acum, True dragă, du-l pe Robby la Margot şi ea va pregăti un pat confortabil pentru el în camera tatălui. Şi când va fi bine învelit, va primi un castron cu pâine şi lapte şi va adormi repede până mâine dimineaţă căci sunt sigur că a trecut mult de la ora de culcare.

Robby s-a uitat cu jind spre masă şi doamna Allonby l-a observat.

— Aceea e doar pentru tata. El va servi friptură fierbinte, dar cred că îţi poate păstra şase căpşuni. True, poţi să iei şi tu şase. Adu o farfurie aici şi mâncaţi-le împreună.

Astfel cei doi copii stăteau împreună pe covor şi Robby simţea că ar sta acolo toată noaptea. Dar mai târziu, când s-a dus sus la culcare, era foarte somnoros şi n-au trecut nici cinci minute de când a pus capul pe pernă că a şi adormit.

A doua zi a fost trezit de vocea lui True:

— O, trezeşte-te! Noi am servit deja micul dejun. Şi vai! Ce comic eşti, ai bastonul în pat cu tine.

Lui Robby nu i-a plăcut tonul ei.

— Nu e un baston, e Nobbles, a spus el. Eu şi Nobbles totdeauna dormim împreună. A mângâiat drăgăstos căciula roşie a lui Nobbles, apoi i-a dat drumul ca să fie studiat de True. A venit de peste mare. Chiar e viu, deşi nu vorbeşte niciodată. Dar se gândeşte mult şi-mi şopteşte şi nu-l poate auzi nimeni în afară de mine.

True s-a uitat fascinată la faţa zâmbitoare a lui Nobbles.

— Ce-ţi spune? A întrebat ea. Robby a zâmbit uşor.

— Aseară mi-a spus că-i place casa aceasta foarte mult. Şi a fugit de lângă mine astă noapte – fuge deseori. Merge pe coş şi vântul îl ia în călătorii. A fost la Casă să vadă cum se descurcă doica.

— A fost? La casa bunicii tale? Ce-a spus ea? Robby s-a gândit.

— I-a spus doicii: „Nu mă poţi necăji cu copilul, doică, e treaba ta să ai grijă de el”

— Şi ce a spus doica?

— S-a dus în bucătărie şi a mâncat tartă cu mere. Atunci Nobbles i-a spus că a plecat „pen'că nimeni nu mă vrea înapoi” şi niciodată nu-l voi mai părăsi pe tatăl meu.

— Tata se duce să se întâlnească cu bunica ta acum. Mama i-a spus că trebuie să meargă. Scoală-te şi vino să vezi iepurii mei. O! Iat-o pe Margot!

Margot a apărut cu o tavă cu micul dejun şi Robby a stat şi a mâncat cu poftă un ou şi pâine cu unt.

— Stăpâna a spus să nu te chem căci eşti obosit, i-a explicat Margot. Şi după ce te speli şi te îmbraci, poţi să mergi în camera ei să o vezi. Poţi să te îmbraci singur?

— Sunt aproape sigur că pot, a spus Robby curajos. Dar a fost nevoit să o lase pe Margot să-l ajute de câteva ori şi, când a fost gata, s-a oprit la ieşire şi a privit-o în ochi cu incertitudine şi îndoială.

— Crezi că toţi mă vor plăcea aici? A spus.

— Fii binecuvântat! Aceasta e într-adevăr o casă pentru fiecare, chiar dacă e mică. Sunt cu stăpâna de douăzeci de ani. Era o fată zglobie când am început să fiu servitoarea ei în America. A rămas fără mamă când avea opt ani şi eu am crescut-o după aceea căci tatăl ei era de-a dreptul un bun-de-nimic şi totdeauna se muta de la o fermă la alta. Domnişoara Helen era ca mama ei şi era îndrăgită de toţi. Apoi tatăl ei a măritat-o cu un colonist bătrân şi bogat ca să-şi poată plăti câte ceva din datorii. El a murit la doisprezece luni de la căsătorie şi doamna Helen s-a ocupat de proprietate şi a îngrijit de tatăl ei până când acesta şi-a rupt gâtul călărind un cal nedomesticit şi domnişoara True era singura alinare care i-a mai rămas. S-ar fi putut căsători de multe ori, dar nu a făcut-o până într-o zi, când domnul Allonby a găsit-o pe True şi a adus-o acasă. Atunci am ştiut cum se vor sfârşi lucrurile. Şi când călăreau împreună pe calul ei mare, râzând şi glumind, nici nu mi-am închipuit că va ajunge să stea aşa şi să nu se mai mişte vreodată.

Bătrâna s-a oprit. Robby n-o urmărise. A repetat întrebarea cea mai importantă pentru el:

— Sigur mă vor plăcea toţi?

— Stăpâna are cea mai mare inimă din lume, dragul meu, şi stăpânul nu vorbeşte niciodată urât cu nimeni!

Robby a fost înviorat de tonul ei şi îndoielile lui s-au spulberat complet când mama vitregă îl îmbrăţişa cu putere.

— Te vom păstra, Robby şi eu trebuie să mă obişnuiesc să văd doi copilaşi plecând în fiecare zi cu Hoinarul meu. Vara aceasta vom avea o vacanţă care să-l refacă şi să-l întărească pe tatăl tău care a fost foarte bolnav şi la iarnă, dacă ajungem cu bine, trebuie să ne punem serios pe treabă. Lecţii şi şcoală pentru cei mici, scris adevărat pentru tata şi pentru mine. Acum, dragule, True te cheamă în grădină. Fugi afară la ea şi aerul şi soarele va mai colora obrajii tăi palizi.

— Mie şi lui Nobbles ne place să fim dragi, i-a spus Robby lui True după aceea. Nu suntem dragi cu doica sau bunica.

Când s-a întors tatăl lui, Robby s-a apropiat de el tremurând ca să-şi afle soarta.

— Ei bine, micuţule, a spus domnul Allonby, a fost o scenă cam furtunoasă, dar eşti al meu pentru totdeauna. Şi dacă ştiam că bunica ta consideră copiii aşa o pacoste, niciodată nu te-aş fi lăsat cu ea atâta timp. Doica ta va veni în această după-amiază să-şi ia rămas-bun. Îţi va aduce şi hainele. Crezi că te vei descurca fără doică? Ştii, noi suntem foarte săraci până voi scrie această carte despre călătorii care ne va aduce faimă şi bani, apoi. Întreab-o pe True ce se va întâmpla.

Robby a zâmbit mulţumit. Lucrurile nu erau aşa cum se aştepta el, dar era mulţumit că o avea pe True, o mică prietenă de joacă. Deşi manifesta faţă de el un aer superior şi matern, ea asculta cu respect explorările lui Nobbles. Ei nu-i era greu să creadă că el era viu.

Întrevederea lui Robby cu doica a fost cam dificilă. Abia dacă înţelegea de ce era vinovat.

— Ştiai că tatăl meu avea să vină într-o zi, doică. L-am aşteptat în fiecare zi şi, bineînţeles că eu îi aparţin lui şi trebuie să merg cu el. Mă temeam că am să-l pierd din nou. Şi pot să merg prin toată casa tatălui meu şi să stau în orice cameră şi am o mamă nouă şi o fetiţă cu care să mă joc şi ele îmi spune „dragule”!

Doica l-a uimit când l-a strâns în braţe şi a izbucnit în lacrimi.

— Niciodată nu am crezut că m-ai fi părăsit. Am ţinut la tine ca şi cum ai fi fost copilul meu. E groaznic să te pierd aşa dintr-o dată. Eu voiam să stau cu tine până când plecai la şcoală.

Robby a început să plângă dintr-o dată. Avea o inimioară sensibilă şi să-şi vadă doica plângând era o mare tragedie. Îi părea sincer rău că se despărţea de ea, dar tatăl lui i-a umplut inima şi, fiind copil, noile împrejurări şi viaţa din jurul lui îl captivau deplin.

Când a plecat doica, a fost chemat la tatăl lui, care stătea cu mama vitregă. True se juca încă în grădină.

— Cred că trebuie să-l cunosc mai bine pe fiul meu cel mic, a spus domnul Allonby, urcându-l pe genunchii lui. Cum de te-ai gândit atât de mult la mine?

— Am ştiut dintotdeauna că eşti bun, a spus Robby dând uşor din cap. Ştiam că aşa sunt taţii.

— Câţi taţi ai cunoscut?

— Doar pe Dumnezeu, a spus Robby simplu şi reverenţios. El e Tatăl meu, nu-i aşa? Şi El e bun cu mine totdeauna.

Domnul Allonby a privit-o pe soţia lui.

— Văd că eşti o figură. Mai spune-mi. Eşti un băieţel foarte bun?

— Doica spune că nici un băiat nu e bun, a răspuns Robby fără să vadă scilpirea din ochii tatălui său. Cred că voi fi bun când voi fi tată.

Domnul Allonby a început să râdă. Soţia lui a dat din cap. Robby s-a încruntat şi a început să pună întrebări.

— Tată, tu credeai că voi fi aşa cum sunt? Avea un ton nerăbdător. A adăugat repede: Nu mai sunt un copil acum. Pot să merg pe jos mile întregi şi mâine mă voi îmbrăca singur.

— Aşa e. Vreau ca fiul meu să fie curajos, independent şi onorabil. Dacă eşti aşa, voi fi foarte mulţumit. Ce spui, Helen?

Doamna Allonby l-a privit tandru pe Robby.

— Nu cred că trebuie să fie prea independent încă, a spus ea.

— Ce înseamnă asta? A întrebat Robby. Şi ce înseamnă onorabil? Curajos e atunci când te loveşti şi nu plângi, aşa e?

— Independent înseamnă să faci lucrurile de unul singur. Onorabil e tot ceea ce trebuie să fie un domn – sincer, cinstit şi direct, gândind corect despre toate lucrurile. Cred că eşti curajos. Sper că nu te temi de nimic.

Robby nu a răspuns pentru un minut. A auzit destule ca să-şi umple mintea de copil cu gânduri noi.

— Nu mă tem de nimeni dacă-l am pe Nobbles cu mine, a spus.

Tatăl a râs din nou, apoi l-a dat jos de pe genunchi.

— Trebuie să scriu nişte scrisori. Acum fugi şi te joacă cu True.

Robby a plecat cu mintea plină de gânduri. O oră mai târziu, după ce a obosit zbenguindu-se cu True, s-a aşezat pe iarbă sub un măr.

— Aş vrea ca Nobbles să fie bun, i-a mărturisit lui True, dar mă tem că nu poate fi independent. Este curajos; nu-i e frică de nimeni şi-i place să bată pe oricine şi este foarte direct, deci este onorabil, dar nu poate sta singur şi nu poate face lucruri de unul singur.

— Nu poate? Ia dă-mi-l. Îl voi face eu să stea singur. True l-a apucat pe Nobbles şi l-a înfipt triumfător cinci centimetri în pământ, unde stătea zâmbindu-le. Robby nu a fost de acord.

— Nu-l atinge! Nu e al tău!

— E doar un baston!

Vocea lui True era dispreţuitoare. Pentru prima dată Robby s-a enervat pe ea.

— Nobbles este al meu şi-mi place mult mai mult decât tine. Şi-a îmbrăţişat bastonul şi a plecat. True l-a urmat.

— E doar un baston, a repetat ea. L-aş putea rupe în două dacă aş încerca!

— Eşti o fată îngrozitoare şi aş vrea ca tata să te fugărească. Nu eşti a noastră deloc!

— Tu nu eşti al nostru! A strigat True emoţionată. Eu şi tata mergem totdeauna împreună şi te vom lăsa acasă. Nu te vrem deloc. Eram atât de fericiţi până ai venit tu. Mai bine te-ai întoarce la Casa aia veche a ta. Nu te vrem!

E nevoie de atât de puţin să stârneşti o ceartă. Micuţa True a fugit înfierbântată la mama ei plângând şi spunându-i că îl urăşte pe Robby şi că nu se va mai juca niciodată cu el. După câteva minute, Margot l-a găsit pe Robby în grădină, cu faţa în pământ, plângând de i se rupea inima.

— Nu voi mai fi niciodată fericit. Ea spune că n-am ce căuta aici, a suspinat el.

În cele din urmă s-a făcut pace, căci Margot l-a dus direct la doamna Allonby, care le-a vorbit amândurora în singurul mod în care putea ea să le vorbească: plină de dragoste şi blândeţe, dar cu multă fermitate. Seara, când băiatul şi fata erau bine înveliţi în paturile lor, ea i-a spus soţului ei:

— O Frank, vom avea o casă împărţită?

— Niciodată, a spus el vesel. Fiecare din aceştia doi au trăit singuri. Acum vor trebui să dea şi să primească şi asta îi va face mai buni.

Ea a zâmbit şi privirea îngrijorată a dispărut.

— Dacă am fi toţi în acelaşi gând ar fi foarte uşor, i-a spus.

Şi soţul i-a răspuns:

— Mintea şi voinţa ta guvernează această casă, dragă, îţi încredinţez ţie educaţia fiului meu.

Capitolul VIII

0 SCRISOARE

RATA ca porţile Cetăţii.

/* Robby şi True stăteau pe iarbă sub nişte copaci umbroşi. S-au plimbat cu maşina cu tatăl lor toată dimineaţa şi s-au oprit să ia prânzul la marginea unei şosele. Au stat la masă veseli apoi, când s-a terminat, domnul Allonby le-a spus că ar fi mai bine să stea acolo în timp ce el va merge cu maşina în cel mai apropiat sat să-i facă nişte mici reparaţii.

— Este foarte cald, aşa că staţi aici liniştiţi şi nu vă îndepărtaţi prea tare de acest loc, altfel n-am să vă mai găsesc.

El a plecat. Pentru scurt timp s-au amuzat liniştiţi la marginea şoselei. Apoi au vrut să vadă unde duce drumul şi au mers pe el până când au fost opriţi de nişte porţi albe şi înalte. Au tras cu ochiul printre bare. Înăuntru era o gheretă mică, dar nu era nimeni prin preajmă. O alee lată, bine întreţinută ducea direct la o casă albă, cu turn din depărtare. Arăta aproape ca un castel. Au încercat să deschidă porţile, dar erau încuiate. Apoi s-au aruncat pe iarbă afară şi Robby, având porţile în faţa ochilor a zis gânditor:

— Arată ca porţile Cetăţii.

— Care cetate? A întrebat True.

— E o cetate din Biblie. Ştii despre porţile străjuite de îngeri? Ele duc în ceruri şi străzile sunt exact ca cea de acolo, doar că oamenii care merg pe ele sunt îmbrăcaţi în haine albe. Într-o zi vom trece şi noi prin ele.

— Va fi foarte frumos, a spus True liniştit. Robby s-a uitat la ea şi s-a bosumflat tare.

— Nu toţi intră pe porţi. Unii sunt închişi afară.

— O, de ce?

— Pentru că nu au haine albe. Bunica mea are o Biblie frumoasă cu imagini frumoase iar aceea cu porţile minunate spune: „Ferice de cei ce-şi spală hainele în sângele Mielului, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în Cetate.” Am învăţat textu'. Doamna Isobel m-a învăţat.

— Ce este pomul vieţii? A întrebat True.

Robby a arătat spre un fag de la jumătatea aleii de dincolo de poartă.

— E ca ăla, dar are în el mere frumoase de aur. Şi îngerii stau la poartă şi nu lasă înăuntru pe nimeni care are hainele murdare.

True şi-a privit rochia de olandă maro, pătată de verde.

— Rochiile mele nu sunt niciodată curate mai mult de jumătate de oră, a spus ea oftând uşor.

— Trebuie să-ţi iei o rochie frumoasă, albă de la Isus, a continuat Robby, încântat de postura lui de învăţător. El o va spăla pe cea murdară în sângele Lui. Ştii, când a murit pe cruce, atunci Şi-a vărsat sângele. Şi El face toate lucrurile murdare albe şi curate. Doamna Isobel m-a învăţat.

— Eu nu cred că Isus Cristos chiar spală rochii, a spus True. N-am auzit niciodată aşa ceva. Ar fi ca… ca o spălătoreasă.

Robby s-a aplecat spre ea înflăcărat.

O scrisoare din străinătate

— Nu înţelegi. E o rochie din lăuntru, pe inimile noastre. N-o poate vedea nimeni în afară de Isus şi îngerii de la poartă şi Dumnezeu. Inimile noastre sunt negre şi murdare până când îl rugăm pe Isus să le spele şi să le îmbrace în alb. A mea a fost curăţată de mult imediat ce am auzit despre asta. Şi tu ar trebui să o curaţi pe a ta. Dacă nu vrei, nu vei intra niciodată pe porţi şi va fi îngrozitor să fii închisă afară.

— Când se va întâmpla? A întrebat True gânditoare.

— Când se întâmplă ce?

— Când se deschid porţile?

— Cred că atunci când mori vrei să intri, a spus Robby.

— Atunci pot să aştept până mor! A spus True.

— Ceprostuţăeşti!

Tonul a fost aproape dispreţuitor.

— Nu sunt prostuţă.

— Ba da. Nu aştepta când o poţi face acum. Poţi muri dintr-o dată şi Isus s-ar putea să fie ocupat şi să nu ajungă la tine la timp... Eu sunt gata. Textu' spune că eu am dreptul să intru pe porţi chiar acum dacă vreau.

S-a oprit căci în capătul aleii a apărut o trăsură care s-a oprit la porţi. Amândoi au sărit în picioare. Au văzut o femeie cu un şorţ alb coborând din trăsură şi grăbindu-se să deschidă porţile. Au văzut trăsura intrând şi porţile închizându-se din nou. Apoi Robby a spus serios:

— Ai văzut cine era în trăsură? Era o doamnă cu o rochie albă şi ea avea dreptul să treacă.

— Eşti un băiat nostim, a spus True râzând. Ea face parte din casă şi acum s-a întors.

— Păi, a lămurit-o Robby, şi eu fac parte din Cetate şi voi avea dreptul să intru – textu' spune asta. Şi mă voi duce acasă pentru că, ştii True, Dumnezeu este celălalt Tată al meu şi Dumnezeu este acasă în ceruri.

S-a făcut linişte, apoi True a spus:

— Mai bine ne întoarcem la tata. Am s-o întreb pe mama duminica viitoare despre porţile acelea şi voi vedea dacă mi-ai spus adevărul. Totdeauna îmi dă învăţături duminica după-amiază.

Robby s-a îndepărtat şovăitor de porţile albe.

— E rău dacă vrem să ne jucăm şi să intrăm pe porţi? A întrebat el. Am putea veni în altă zi şi să încercăm să intrăm.

— Aşa vom face, spuse True. Nu se poate să fie rău să ne jucăm de-a ceva din Biblie căci totul e bun acolo.

S-au întors în locul în care au stabilit să se întâlnească cu domnul Allonby. El tocmai venea pe stradă şi după ce au urcat în maşină, Robby a spus:

— Cine locuieşte la porţile alea mari şi albe, tată?

— Nu ştiu, băiatul meu. Nu cunosc părţile astea.

— Cât de departe suntem de casă? A întrebat True.

— Cam la douăzeci de mile.

Copiii au oftat în acelaşi timp. Apoi True a spus:

— Nu vom mai merge acolo niciodată, Robby.

— Poate vom trece pe lângă alte porţi albe mai aproape de casă, a sugerat el.

— De ce vreţi să mergeţi la porţile albe? A întrebat tatăl.

Robby şi-a aşezat impresionant mâna pe mâneca hainei lui.

— Seamănă aşa de bine cu porţile din ceruri, tată. Domnul Allonby a fost surprins.

— Ai fost acolo, fiule?

— Nu, dar le-am văzut într-o poză.

— Şi?

— Îi explicam lui True despre ele.

Robby era un pic timid faţă de tatăl lui. Încă nu-i putea vorbi fără reţineri. Se temea teribil să nu râdă de el şi domnul AUonby nu se pricepea să-şi ascundă amuzamentul la felul ciudat al fiului său de a vorbi.

— E ca învăţăturile de duminică, a intervenit True. Despre îngeri şi haine albe şi spălate.

— A... a spus domnul Allonby. Atunci trebuie să vă duceţi cu nelămuririle voastre la îngerul casei. Ea vă va spune tot ce vreţi să ştiţi.

— Asta e mama, i-a şoptit True lui Robby. Ea e îngerul lui tata. Se teme îngrozitor că într-o zi ea va avea aripi şi va zbura.

Mintea le-a fost captivată de alte lucruri. Dar în următoarea duminică după-amiază, când amândoi stăteau lângă canapeaua doamnei Allonby, care le dădea o lecţie din Biblia ei mare, True a adus din nou vorba:

— Ne citeşti despre porţile Raiului, mamă? Robby a spus că el va intra, iar eu voi fi închisă afară.

— Ba n-am spus.

— Ba ai spus.

— Nu vă certaţi. Despre ce vreţi să auziţi?

— Despre porţi, a spus Robby. Despre porţile acelea frumoase. E în ultima pagină din Biblie. Sunt sigur. Citeşte-i şi lui True textu' despre cei care au dreptul să intre. Începe cu „Ferice...”

Doamna Allonby l-a găsit fără dificultate. L-a citit încet.

— Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate!”

— Vezi! A spus True. Nu spune nimic de spălat, Robby.

Robby arăta încurcat şi supărat.

— Doamna Isobel m-a învăţat din Biblia italiană. „Ferice de cei ce-şi spală hainele în sângele Mielului, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în Cetate.” Aşa e textu' meu. Sunt sigur.

Doamna Allonby a zâmbit văzându-i faţa dezamăgită.

— E o altă versiune, Robby.

— Dar nu e adevărat? A întrebat. Ştii, e aşa de important pentru mine pentru că eu mi-am spălat haina. Sunt sigur şi credeam că sunt gata să intru.

— Ai dreptate, dragule. Ascultă versetul acesta despre Cetate. „Nimic întinat nu va intra în ea.” Nimeni nu va intra dacă are păcat, ceva murdar sau necurat. Trebuie să avem inimile curăţite înainte de a intra. Doar Isus poate face acest lucru, dar să nu credem că asta e tot ce avem de făcut. Cine ne face inimile murdare şi negre?

— Neascultarea, a spus True.

— Da. Trebuie să-L rugăm pe Isus să ne ajute să ascultăm de poruncile Lui ca să ne păstrăm inimile curate. Aceste două lucruri merg împreună şi acest lucru este important. Dacă Robby spune că inima lui a fost curăţită de Isus, apoi se ceartă şi-şi pierde cumpătul şi face cum vrea el, eu voi şti că ceva nu e bine.

Aminteşte-ţi că trebuie să fii curat şi vei avea nevoie să fii curăţit în fiecare zi iar şi iar, dar tu trebuie să încerci să fii curat, ascultând de poruncile Lui. Fiecare poruncă încălcată lasă o pată pe haina ta şi-L întristează pe Mântuitorul tău.

— Vai, vai! A suspinat Robby. Se va sătura de mine, precis. Cred că sunt mai rău decât eram la bunica.

— Şi eu sunt mai rea de când ai venit, a spus True încuviinţând din cap. Mă faci să fiu îngrozitor de nervoasă din cauza lucrurilor pe care le spui!

Robby era zdrobit.

— Dar nu e sigur că voi fi lăsat înăuntru? A întrebat. Doamna Allonby a zâmbit.

— Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu că poţi fi sigur de asta, Robby. Nu depinde de ce facem noi, ci de ce a făcut Isus pentru noi. Hai să vă spun o povestioară. Două fetiţe aveau să meargă la ceai cu mama lor. Numele lor erau Nellie şi Ada. Ele erau îmbrăcate în rochii albe şi curate şi li s-a spus că au voie să se plimbe de-a lungul aleii din grădină până când avea să vină şi mama. „Dar să nu mergeţi prin iarbă”, le-a spus „căci vă veţi murdări rochiile cu noroi. A plouat şi e ud şi noroios.” Pentru un timp s-au plimbat ascultătoare pe alee. Apoi Ada a văzut o broască sărind prin iarbă. A uitat de ce-i spusese mama şi a fugit după ea. Iarba era alunecoasă. A căzut şi rochia ei curată era toată pătată şi murdară de noroi. Când a venit, mama ei a fost foarte supărată. „Acum, Ada, va trebui să stai acasă. Nu te pot lua cu rochia murdară. Îţi va fi învăţătură de minte pentru că ai fost neascultătoare.” Ada a plâns şi a suspinat şi a spus că îi pare rău şi a rugat-o să o ia şi pe ea. Dar mama a spus nu. Atunci Nellie, care nu era o fetiţă egoistă şi care-şi iubea sora, a spus: „Mamă dragă, ia-o pe Ada. Îi pare atât de rău. Lasă-mă pe mine acasă şi ea poate lua rochia mea.” La început mama nici nu voia să audă, dar Nellie s-a rugat atâta de ea că până la urmă a fost de acord. Ada şi-a dat jos rochia murdară şi a îmbrăcat rochia curată a lui Nellie. Ea a mers la petrecere, iar Nellie a stat acasă. Nu credeţi că mergând cu mama ei, avea grijă să nu

murdărească rochia curată a lui Nellie? Cred că era mai grijulie ca niciodată. Isus Cristos şi-a păstrat haina curată şi fără pată. El nu a păcătuit niciodată şi haina Lui ne acoperă ca să putem intra pe porţi. Dar n-ar trebui noi să fim foarte atenţi să nu păcătuim ca să-l arătăm cât de mult preţuim hainele noastre, cât îl iubim pentru că a fost atât de bun şi iubitor cu noi?

Doamna Allonby s-a oprit. Robby a dat serios din cap:

— Eu şi Nobbles vom ţine minte această poveste. I-o voi spune în pat. Ştii, uneori îl fac pe Nobbles să facă lucruri rele, dar uneori – atunci ochii lui căprui au sclipit – uneori Nobbles îmi dă idei rele. El mi le şopteşte în pat.

— Acela nu e Nobbles, a spus True în felul ei direct. Acela e diavolul, nu-i aşa mamă?

— Nu, a declarat Robby. E numai Nobbles. Poate că Satan I-a şoptit lui primul. Să-ţi spun ce mi-a spus să fac mâine?

— O, da! True era însufleţită de dorinţa de a afla invenţiile lui Robby.

Doamna Allonby nu a spus nimic. Îi plăcea să vadă copiii vorbind deschis în faţa ei şi avea mult de câştigat dacă uneori asculta doar.

— Ştii perele alea din vârf, de pe zid, care nu vor să cadă? Nobbles spune că dacă mă urc pe un scaun şi întind mâna, el le va lovi. Ne gândeam să facem asta mâine dimineaţă, chiar înainte de micul dejun.

— Dar tu vei fi acela care o va face şi tata a spus să nu le atingem decât după ce cad.

— Nu voi fi eu, va fi Nobbles, a insistat Robby. N-aş ajunge nici la jumătate din înălţimea aia.

— Atunci, dacă Nobbles va face acest lucru, a spus doamna Allonby liniştită, va trebui să-l pedepsesc. Îl voi închide într-un dulap o zi întreagă.

Robby s-a speriat.

— Eu şi Nobbles n-am fost despărţiţi niciodată, nici măcar o dată!

— Atunci trebuie să am grijă să nu facă nici o obrăznicie. Până la urmă, Robby, dragule, el nu poate face nimic dacă nu-l ajuţi, nu-i aşa?

— Nu, a spus Robby încet. Şi dacă el şi cu mine am da perele jos, am face o pată neagră pe haina mea, nu-i aşa?

— Într-adevăr!

— Atunci n-o vom face, a spus Robby apăsat. Mă voi strădui să fiu totdeauna bun – pentru totdeauna!

Săracul Robby a aflat că e nevoie de mult efort mai ales atunci când şi el şi True voiau să facă ceva diferit în acelaşi timp şi nu puteau să cadă de acord. Dar, cu timpul, au învăţat lecţii de îngăduinţă şi răbdare şi s-au ajutat unul pe celălalt să nu fie egoişti.

Într-o dimineaţă, poştaşul i-a adus o scrisoare lui Robby. A întors-o pe toate părţile cu cea mai mare mândrie şi curiozitate. Fusese reexpediată de către bunica lui.

— Nu am mai primit niciodată o scrisoare de la nimeni, a spus el.

— O, deschide-o mai repede, l-a îndemnat True, ţopăind în jurul lui. Se întâmplă tot felul de lucruri când primeşti scrisori. Poate fi de la Rege sau de la o prinţesă!

Degetele lui Robby tremurau în timp ce desfăceau plicul.

— Poate, a continuat True care niciodată nu ducea lipsă de idei, ai moştenit o avere şi vei avea mulţi bani.

Dar era doar o scrisoare şi, deşi scrisul era mare şi citeţ, Robby l-a rugat pe tatăl lui să i-o citească.

Copiii serveau totdeauna micul dejun cu tatăl lor. Doamna Allonby nu ieşea din cameră decât mai târziu.

Domnul Allonby a citit scrisoarea şi Robby s-a plecat pe scaunul lui şi asculta cu ochii deschişi şi gura căscată.

Dragul meu Robby, Mă întreb dacă ai uitat de doamna tristă din grădină. Cea pe care ai înviorat-o cu felul tău neobişnuit de a fi şi cu inima ta iubitoare. M-am gândit adesea la tine în această ţară călduroasă şi acum sunt iar tristă. M-am gândit că mă voi înveseli scriindu-i micuţului meu prieten.

M-am simţit atât de bine când am plecat, Robby. Îţi mai aminteşti imaginea cu porţile de aur? Copilaşii şi femeile de aici erau atât de curioşi să audă despre ea că m-am apucat de treabă şi am desenat şi am pictat o imagine mare ca aceea frumoasă din Biblia bunicii tale. Desenam mult când eram mică, dar încercarea mea este foarte slabă în comparaţie cu originalul. Totuşi copiilor de aici le-a plăcut atât de mult şi mă întrebam dacă şi ţie ţi-ar plăcea. Aşa că m-am apucat să pictez încă una şi aceasta va veni prin poştă la tine. Poate doica o va pune pe perete în camera ta. Ce mai face Nobbles? Transmite-i salutări. Sper că nu mai taie capurile bietelor flori. Cred că e mai mare şi mai înţelept acum. Încă mai stai noaptea treaz în pat şi-ţi imaginezi că auzi bătaia tatălui tău în uşă? Sau mai stai în măr şi ţi-l imaginezi venind pe stradă? Sper că va veni într-o zi şi te va lua prin surprindere. N-am uitat că trebuie să încerc să-l găsesc şi, destul de curios, i-am auzit numele alaltăseară, când luam cina cu nişte prieteni mai vechi. Şi cine crezi că vorbea despre el, Robby? Unchiul tău, Mortimer. Nu e ciudat că-l întâlnesc aici? Eu îl ştiu de când eram o fetiţă, dar el nu-şi aminteşte de mine. Mai era maiorul Knatchbull care l-a întâlnit pe tatăl tău în America de Sud, dar nu l-a mai văzut de câţiva ani. I-am spus unchiului tău că vreau să-l găsesc pe tatăl tău şi am descoperit că amândoi i-am făcut această promisiune aceluiaşi băieţel. Sper că vom avea succes în căutările noastre! Acum trebuie să-ţi spun de ce sunt tristă. Nu m-am simţit bine de când am venit aici şi doctorii spun că nu trebuie să mai stau în India. Aceasta înseamnă că trebuie să renunţ la lucrarea mea care începea să

îmi placă şi să mă întorc în casa mea goală. Vei veni să mă înveseleşti dacă mă întorc? Nu vin chiar acum, căci voi sta aici până la sfârşitul anotimpului ploios. La revedere, dragul meu. M-aş bucura să primesc o scrisoare de la tine dacă îmi poţi scrie. Unchiul tău, Mortimer tocmai m-a chemat la o plimbare, aşa că trebuie să închei.

Prietena ta iubitoare, Isobel Grantham

— Deci, a spus domnul Allonby, această scrisoare e de la o femeie drăguţă, Robby. Cine este ea? Şi pe câţi oameni i-ai pus să-l caute pe tatăl tău dispărut?

Robby s-a uitat în sus grav.

— Doar pe ea şi pe domnul Mortimer. Eu îi plac pe amândoi foarte mult. Nu-i aşa că e o scrisoare lungă? Şi, vai! Dacă ea vine acasă, eu n-o voi vedea.

— Vrei să te duc înapoi la bunica?

Robby a sărit de pe scaun şi a apucat mâna tatălui cu nişte ochi stăruitori.

— Tată, dragule, nu mă vei duce înapoi, nu-i aşa? Nu mă vei părăsi niciodată.

Domnul Allonby l-a ridicat pe genunchii lui şi i-a dat una din puţinele lui sărutări.

— Mă tem că nu sunt destul de bun ca să fiu tatăl tău, fiule. Te aştepţi la atât de mult din partea mea şi eu nu-ţi pot da decât foarte puţin. Totdeauna voi fi o dezamăgire profundă pentru tine.

Dar Robby şi-a sprijinit capul creţ pe umărul tatălui şi l-a cuprins de gât.

— Eu îţi aparţin ţie şi tu îmi aparţii mie, a spus cu o satisfacţie nemărginită şi domnul Allonby i-a răspuns râzând jenat:

— Trebuie să păstrezi ce găseşti, băieţelul meu. În orice caz, deocamdată vom sta împreună.

Capitolul IX

„Ne-fi INEINŢELES că trebuia să răspundă scrisorii de la doamna Isobel şi să-i spună veştile minunate despre mutarea lui Robby. I-a luat mult timp să scrie scrisoarea iar True l-a ajutat. Doamna Allonby a trimis-o aşa cum era, cu toate greşelile de scriere, cu multe pete şi ştersături, dar a adăugat şi ea ceva căci Robby a lăsat multe lucruri fără explicaţie.

Draga mea prietenă, Eu şi Nobbles suntem bine, la fel e şi True. Tata a venit, în sfârşit. M-a luat acasă cu maşina. Am o mamă nouă. Ea este drăguţă. Am văzut nişte porţi adevărate albe, dar era încuiate. Vrem să mai găsim altele. Eu şi Nobbles am fugit şi ne-am ascuns sub scaun. Nu ne-am mai întors. Vino te rog să mă vezi în această casă şi transmite-i domnului Mortimer salutările mele. Vreau să-l văd iar. Am fost pe stradă să-l întâlnesc pe tata şi el a venit, dar eu nu ştiam. Mulţumesc foarte mult pentru desen. Îmi va plăcea când va ajunge. Şi lui True îi va plăcea. Ea îmi dictează pe litere scrisoarea.

Cu drag, Robby.

Şi după ce a fost trimisă scrisoarea, Robby a început să aştepte să primească desenul. A ajuns în curând şi lui i se părea o minune.

Domnul Allonby l-a înrămat şi l-a pus pe perete deasupra patului în camera lui. Nu se plictisea niciodată să se uite la el şi ce-i plăcea cel mai mult era un băieţel cam de vârsta lui care pe care un înger cu faţa blândă îl lăsa să intre.

— Uită-te la haina lui albă, nici o pată cât de mică, Nobbles! Exclamă el. Ăla care intră sunt eu şi voi merge la Dumnezeu pe stradă exact aşa.

În imagine era un colţ întunecat şi doi oameni plângând erau lăsaţi afară. De fapt semăna mult cu originalul, doar că era mult

mai mare şi porţile erau minunate în culoarea lor alb cu auriu. Lui True îi plăcea la fel de mult ca şi lui şi venea adesea şi se uita la el cu admiraţie şi cu uimire.

— Mă întreb dacă eu am dreptul să intru, a spus ea. Îmi place să am dreptul să fac lucruri, atunci nu mă poate opri nimeni.

— Dacă porţi o haină albă ai dreptul, i-a spus Robby.

— Da şi îndeplinirea poruncilor, a răspuns True repede. Asta e parte mai grea. Dar îţi spun că vreau să fiu înăuntru, nu afară!

— Dar nu putem să împlinim poruncile şi să-I fim plăcuţi decât după ce avem hainele albe, i-a explicat Robby gânditor.

Copiii au făcut multe excursii cu tatăl lor, dar zilele de vară au început să se scurteze, soarele ieşea tot mai rar şi doamna Allonby îi ţinea mai mult pe acasă. Ea însăşi îşi pierdea forţele. Nu mai avea poftă de mâncare. Cu timpul cobora scările tot mai rar şi stătea în pat tot mai mult. Domnul Allonby era mai îngrijorat şi neliniştit. Doctorul venea foarte des şi totuşi Robby şi True se jucau veseli împreună neavând idee despre umbra întunecată ce avea să cadă peste casa lor fericită.

Într-o dimineaţă însorită True l-a întrebat pe domnul Allonby dacă nu vrea să-i plimbe cu maşina. El a privit-o tăcut pentru o clipă, apoi i-a spus încet:

— Nu, de acum trebuie să ne descurcăm fără maşină. O voi vinde.

— Să o vinzi! O tată, nu poţi!

— Trebuie, a spus el. Vreau să-i ofer mamei tale tot confortul şi toată tihna şi noi suntem săraci. În plus, nu am chef de nimic acum.

— De ce? A întrebat True.

— Nu pune prea multe întrebări, a spus aspru domnul Allonby şi el se purta aspru cu ei atât de rar încât copiii s-au uitat speriaţi unul la altul.

Mai târziu în acea dimineaţă domnul Allonby se plimba posomorât în colo şi-n coace pe bucata de grădină pe care o aveau. Avea capul plecat şi mâinile împreunate la spate. Dintr-o dată a simţit o mânuţă moale prinzându-se de una din mâinile lui.

— Tată, spune-mi despre gândurile tale triste. Văd pe faţa ta că te întristează.

Era Robby. Tatăl l-a privit pentru un moment apoi, fără a scoate o vorbă, l-a dus într-un câmp care începea din spatele grădinii lor. A mers de-a lungul întregului câmp cu fiul lui înainte de a vorbi din nou apoi, sprijinindu-se de o poartă cu cinci bare, a spus grav:

— Nu mai pot rezista, fiule! Eram lipsit de orice valoare până când m-a luat în mâna ei iar acum când a făcut ceva din mine, când am început împreună cartea care avea să ne aducă o avere, mă va părăsi. Nu pot să trăiesc fără ea! Mă voi duce de râpă!

— Vorbeşti despre mama? O tată, n-o vom lăsa să ne părăsească! De ce vrea să plece?

— Ea nu vrea, soarta e crudă. Robby, băiatul meu, viaţa e de-a dreptul un eşec. O! Nu mai ştiu ce vorbesc sau de ce vorbesc aşa. Mama ta va muri repede, nu vezi? Speram să-şi revină, dar doctorul a spus că numai voinţa ei puternică o făcea să coboare scările. O, Helen eşti prea tânără, prea plină de viaţă ca să pleci! Nu pot să cred!

Şi-a pus mâinile una peste alta pe prima bară a porţii şi şi-a lăsat capul peste ele scoţând un geamăt. Robby a rămas nemişcat. Vestea a fost atât de uimitoare şi atât de cutremurătoare, că abia-i venea să creadă.

— Mama va trece prin poarta de aur acum? A întrebat el. Nu a primit nici un răspuns. Apoi Robby a urcat pe poartă cu o dorinţă adâncă să-şi aline tatăl. Nu mai văzuse până atunci un adult care să aibă probleme şi depunea un efort mare să nu izbucnească în lacrimi.

— Tată dragă, nu plânge! E un lucru frumos când Dumnezeu cheamă oamenii. Mama însăşi ne-a spus duminica trecută că e aşa. Şi poate că Dumnezeu o va lua doar într-o vizită şi apoi o va trimite înapoi. Chiar se va duce în curând în Rai? O, ce frumos ar fi să putem merge toţi cu ea! Pot să-i spun şi lui True şi putem să stăm de vorbă puţin cu mama?

— Lasă-mă copile! Fugi de aici! Şi când paşii lui Robby s-au îndepărtat, tatăl spus plin de amărăciune: „Ce copil fără inimă! Se bucură!”

Dar l-a înţeles greşit pe Robby. Copilul nu mai văzuse moarte şi nu o înţelegea câtuşi de puţin. Mintea lui era fixată pe imaginea vieţii de dincolo.

True a primit vestea la început neîncrezătoare, apoi marcată şi înfuriată de durere.

— Mama nu va muri! Nu va fi pusă în pământ! Robby, n-o vom lăsa să se ducă! O mamă, mamă! Nu putem trăi fără tine!

Apoi a izbucnit în lacrimi, la care Robby i s-a alăturat de milă. Apoi s-au furişat încet pe scările abrupte şi înguste până în camera mamei lor. Au întâlnit-o pe Margot la uşă.

O dragilor! A suspinat ea când i-a văzut. Cred că s-a dus tata şi v-a spus. Doamna e bine în dimineaţa asta şi vrea să vă vadă. Acum, dacă mergeţi la ea, fără lacrimi. Aveţi grijă ca nimic să n-o întristeze. Trebuie să o faceţi să creadă că vă bucuraţi că va pleca, aşa cum am făcut şi eu.

Un suspin răguşit a întrerupt vocea servitoarei credincioase. Le-a făcut semn copiilor să intre şi s-a întors brusc.

Ţinându-se de mână, pe vârful degetelor, s-au furişat până la patul mamei.

Sigur era mai bine cu aşa culoare în obraji! Ea le-a zâmbit, dar vocea îi era slabă şi vorbea încet.

— Nu v-am văzut de două zile, dragilor! Spuneţi-mi ce aţi mai făcut.

— Am fost în câmp cu tata, a spus Robby luând mâna doamnei Allonby şi ridicând-o blând spre buzele lui ca s-o sărute. Am venit să-ţi spunem că ne bucurăm că vei intra pe porţi, dar vrem să-L rogi pe Dumnezeu să te lase să te întorci curând.

Brusc, ochii doamnei Allonby s-au umplut de lacrimi.

— Cred că va trebui să veniţi voi la mine, a spus ea aproape în şoaptă.

— Ne-ar plăcea foarte mult să venim, a spus Robby curajos. Eu şi True suntem gata, cred.

— Dar, dragilor, a continuat doamna Allonby, nu trebuie să fiţi nerăbdători dacă Dumnezeu nu vă va chema imediat. Vreau ca fetiţa mea să crească mare şi să fie o mângâiere pentru tatăl ei, să păstreze casa curată, să-şi facă treburile, să-i facă mâncare şi să-l facă să simtă totdeauna că are o casă şi o fiică ce-l aşteaptă.

— Şi eu? A întrebat Robby înflăcărat. Eu ce trebuie să fac pentru el? Şi eu îi aparţin lui, ca şi True.

— Tu îi aparţii mai mult decât True. Vreau să fii micul lui însoţitor. Mergi cu el, vorbeşte cu el, spune-i despre minunata imagine şi fă-l să simtă că nu poate trăi fără tine. Vreau ca voi să fiţi de nedespărţit. Mă voi ruga să fie aşa.

O lumină minunată s-a ivit în ochii lui Robby. A înţeles ce voia să spună doamna Allonby.

— Voi muri pentru el dacă voi putea, a spus înflăcărat şi cu o sinceritate izvorâtă din adâncul inimii.

True stătea şi-şi privea mama cu nişte ochi trişti şi emoţionaţi.

— Când vei pleca, mamă? Cred că Dumnezeu se descurcă fără tine încă puţină vreme. Nu mă voi preface că mă bucur că pleci. Nu mă voi preface.

— Fetiţa mea, ştiu că nu vrei să te părăsesc şi la început m-am simţit exact ca tine, dar am stat aici şi I-am vorbit lui Dumnezeu şi El mi-a vorbit mie şi acum ştiu că El nu face greşeli şi e cel mai bine pentru toţi dacă mă ia acum. Voi avea grijă de tine şi de tata şi sper că într-o zi vom fi împreună din nou în ţara aceea frumoasă care acum pare atât de departe.

În cameră s-a aşternut tăcerea apoi doamna Allonby s-a întors care Robby:

— Robby dragule, nu vrei să-mi spui versetul acela din vechea Biblie italiană a bunicii tale? Cumva, acum sunt atât de aproape de porţi şi îmi pare că îmi aduce mai multă alinare decât versiunea engleză. Am încălcat poruncile lui Dumnezeu de atâtea ori. Dar celălalt e atât de simplu, atât de liniştitor!

Robby a repetat versetul lui preferat cu bucurie.

— Ferice de cei ce-şi spală hainele în sângele Mielului, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în Cetate.”

— Da, a spus doamna Allonby când a terminat el, când ne apropiem de porţi şi toată viaţa noastră apare în faţa noastră cu toate păcatele, numai sângele preţios al Mielului ne aduce pace şi curaj. Îmi place versetul despre împlinirea poruncilor Lui pentru viaţă, dar pentru moarte, versetul tău e de departe cel mai potrivit.

Copiii abia înţelegeau. True s-a urcat pe pat şi stătea lângă mama ei.

— E ceva frumos să mori, mamă? A întrebat-o.

— Draga mea, e frumos să simţi că iubitul nostru Salvator mă ţine strâns de mână. „Iată! Sunt totdeauna cu tine”, îmi spune. Şi eu sunt aşa de mulţumită.

— O, a spus Robby. Aş vrea să văd cum se deschid porţile şi cum intri. Vei merge pe străzi pe lângă copacii aceia frumoşi? Şi ne vei întâmpina la porţi când va veni şi timpul nostru?

Doamna Allonby a zâmbit. Margot s-a furişat încet înăuntru şi le-a spus copiilor că trebuie să plece.

— Trebuie să îi sărut pe fiecare, a spus doamna Allonby slăbită. Nu cred, nu se ştie, Margot, dacă voi mai rezista încă o noapte.

Au sărutat-o şi cu greu au părăsit camera. Aceasta a fost o zi ciudată şi lungă pentru ei. Domnul Allonby s-a întors şi şi-a petrecut restul zilei în camera soţiei lui. Copiii au fost nevoiţi să meargă la culcare fără să îi spună „Noapte bună!” Robby a dat jos tabloul lui şi l-a pus pe masa din faţa patului ca să-l poată vedea. Dimineaţa devreme se uita la el cu ochii fascinaţi. Şi-a imaginat cum mama lui a ajuns acolo, a intrat pe poartă şi a mărşăluit triumfal spre tronul de aur strălucitor din depărtare. I se părea că aude sunetul trompetelor, cântecul încântător al îngerilor ce o însoţeau şi era complet pierdut în gânduri când a fost întrerupt brusc de intrarea tatălui său. Era neobişnuit de neîngrijit şi necăjit, s-a gândit băieţelul. Robby era susceptibil în mod deosebit la înfăţişarea exterioară. Tatăl purta costumul de stofă obişnuit, dar ochii lui erau vlăguiţi, părul era nepieptănat, gulerul alb era şifonat şi faţa îi era roşie şi udă de lacrimi.

A intrat impulsiv şi s-a aruncat în genunchi lângă patul copilului.

— O Robby, micuţule, a plecat, m-a părăsit şi i-am promis că o voi vedea din nou! Trebuie să ne ajutăm unul pe celălalt. Fie ca Dumnezeu însuşi să mă înveţe, căci eu nu sunt potrivit să te învăţ pe tine. Nu ştiu cum voi trăi fără ea. Totdeauna am crezut că de la accidentul ei a fost prea bună ca să mai trăiască. Nu a murmurat niciodată.

Robby a deschis gura să vorbească, dar s-a oprit căci l-au năpădit lacrimile.

— Chiar a plecat, tată? O, cum a putut Dumnezeu s-o ia atât de repede? Voiam să-mi iau rămas-bun. Uite, tată, dragă la tabloul meu. Crezi că acum e înăuntru? Cât durează ca să ajungi în Rai?

Domnul Allonby a luat tabloul fiului său şi l-a privit cu interes, apoi l-a pus la loc oftând din greu.

— Da, e deja acolo, fiule. Nu mă îndoiesc de asta. Vrei să spunem o rugăciune împreună – eu şi cu tine – căci mă simt neputincios în faţa a ceea ce va urma.

Astfel bărbatul a îngenunchiat lângă patul mic, Robby a sărit şi a îngenunchiat alături de el, şi cu vocea tremurândă şi cu multe întreruperi s-a rugat:

— Bunule Dumnezeu, ai milă de mine şi de copiii mei. Fii cu noi acum că ea ne-a părăsit. Ajută-mă să-mi îndeplinesc îndatoririle. Iartă-mă pentru că am fost egoist. Vreau să fiu altfel. Schimbă-mă, îndreaptă-mă, fă-mă aşa cum ar fi vrut ea să fiu. Binecuvântează-l pe acest băiat, fă-l un om mai bun decât tatăl lui. Şi micuţa fără mamă, cum voi avea grijă de ea? Ai milă şi ajută-ne, de dragul lui Cristos. Amin.

E o rugăciune pe care Robby n-a uitat-o toată viaţa lui şi n-a vorbit despre ea nimănui. Ca un copil, a păstrat-o în inima lui. Era tulburat de necazul tatălui său. Credea că nici un adult nu plânge niciodată, dar întreaga lui făptură a fremătat plină de devoţiune şi dragoste pentru tatăl care nu mai avea decât pe el şi pe True ca să-l aline.

Capitolul X.

X4 U urmat nişte zile ciudate şi triste pentru True şi T ' Robby. Un singur gând i-a ajutat să meargă înainte, şi acesta era ce puteau face ca să-şi consoleze tatăl.

Margot avea grijă de casă. Domnul Allonby venea şi pleca şi vorbea puţin. Se plimba mult singur şi se închidea ore întregi în cămăruţa lui scriind sau încercând să scrie cartea care avea să-i aducă o avere.

A venit toamna. Zilele au devenit mai scurte şi mai întunecate şi până la urmă Margot a îndrăznit să-i vorbească stăpânului.

— E timpul ca aceşti copii să înveţe, a spus ea şovăitor. Domnişoara True e mare şi domnul Robby…

— O! A gemut stăpânul. Cum să-i trimit departe de mine? Dar am făcut nişte planuri, Margot. Vreau să plec din casa asta mică. Mă gândesc să merg în Londra şi poate să plec din nou în străinătate. Lasă copiii să mai zburde pentru puţină vreme apoi, când ne mutăm la Londra, voi lua o hotărâre.

Margot s-a retras. A spus ce avea de spus şi ea însăşi se îngrozea la gândul vreunei schimbări.

Într-o seară, după ce au terminat ceaiul, domnul Allonby a deschis din nou subiectul. Camera mică de zi era foarte confortabilă la lumina focului. True stătea cu un aer de importanţă, încercând să cârpească una din cele mai rele şosete ale tatălui ei. Margot îi dăduse lecţii şi cu un ac foarte mare şi cu o aţă atât de lungă că se înnoda încontinuu, ea lucra la o gaură imensă din călcâi.

Robby şi Nobbles stăteau pe covorul din faţa căminului şi se uitau împreună într-o carte cu imagini. Dar imediat ce domnul Allonby a vorbit, cartea a fost închisă şi Robby era foarte atent.

— Mă tem că timpul vostru liber va ajunge în curând la sfârşit, a spus. Margot mi-a amintit că sunteţi needucaţi. Poate vreunul dintre voi să citească o carte cum trebuie?

— Eu pot, a spus True. Eu îi citesc des lui Robby, dar m-am plictisit de cărţile mele. Le ştiu pe toate pe de rost.

— Eu abia pot să citesc, a spus Robby. Eu îi citesc adesea lui Nobbles.

— O, inventezi! A spus True puţin dispreţuitor. Nu poţi să citeşti cuvinte lungi deloc; ştii că nu poţi. Dar tată, nu ne vei trimite la şcoală, nu-i aşa? Nu departe de tine!

— Mă tem că aşa trebue.

Privirea îngrozită a lui Robby a stârnit râsul tatălui. L-a pus pe genunchii lui.

— Toţi băieţii merg la şcoală, Robby. Nu vrei să rămâi un copil pentru totdeauna, nu-i aşa?

— Mama a spus, a început Robby serios, că eu voi fi micul tău însoţitor. Nu voia să te părăsesc niciodată.

— Eşti un mic însoţitor de primă clasă, fiule. Îmi va fi foarte dor de tine, dar trebuie să mă gândesc la binele tău mai întâi. Nu mi se pare că sunt şcoli bune pe aici şi nu ştiu pe nimeni care să vină şi să vă înveţe o oră sau două. Şi nu-mi pot permite să mai locuiesc aici. Cred că trebuie să merg la Londra şi să-mi găsesc ceva de lucru. Astăzi am primit veşti de la un vechi prieten de-al meu care vrea să mă alătur unui alt grup de exploratori. S-ar putea să accept. În orice caz, cred că micuţa noastră casă se va despărţi.

Robby şi-a privit tatăl cu buzele tremurânde.

— Mă vei trimite înapoi la bunica? Am stat atât de puţin cu tine. Nu cred că voi mai putea trăi fără tine, tată. N-aş putea să tot aştept şi să aştept în fiecare zi să te întorci la mine iar tu să nu mai vii niciodată. Şi promit sincer şi din toată inima că voi fi cuminte dacă mă iei cu tine. Şi i-am promis sincer mamei că voi face casa să fie confortabilă pentru tine totdeauna, tată. Ea mi-a spus să fac aşa. Nu cred că i-ar plăcea deloc dacă ne-ai trimite departe.

Domnul Allonby a privit meditativ chipurile înflăcărate ale copiilor.

— Nu voi pleca în străinătate până la primăvară. Dacă aş găsi pe cineva care să vă înveţe, am putea sta împreună în timpul iernii. Dar nu pot să stau aici. Trebuie să fiu mai aproape de oraş. Nu intenţionam să stăm aici în timpul iernii. Am venit aici din cauza sănătăţii mele şubrede. Acum sunt bine. Poate găsesc să închiriez o casă ieftină la ieşirea din oraş, unde Margot poate avea grijă de voi. Vom vedea.

— Ar fi foarte frumos, a spus True cârpind mai departe mai repede şi mai concentrată. Cresc îngrozitor de repede, tată şi voi fi capabilă să am grijă de casă în locul tău.

— Şi nu mă vei trimite niciodată la bunica? A întrebat Robby îngrijorat.

— Nu, nu te voi trimite. Am auzit azi în trecere că bunica ta e foarte bolnavă.

Robby a tăcut pentru un minut. Apoi a spus încet:

— Mă întreb dacă vrea să mă vadă înainte de a muri.

— O, nu cred că e chiar atât de bolnavă, a spus tatăl mai vesel.

A plecat la Londra chiar a doua zi şi a stat acolo trei zile. True şi Robby s-au simţit părăsiţi. S-au certat mult şi, în cele din urmă, Margot şi-a pierdut răbdarea cu ei.

— Nu vă este ruşine de voi? Iarba nu a înverzit încă pe mormântul mamei voastre. Ce-ar spune ea dacă v-ar vedea acum?

— E vina lui Robby. Numai el comandă, a spus True. Şi eu sunt cea mai mare şi ar trebui să facă ce-i spun eu.

— Şi tu mă enervezi, a spus Robby hotărât să spună tot atâtea cuvinte câte a spus True. Şi îmi murdăreşti haina mea albă. Eu

vreau să fiu mai bun, dar tu o ţii tot aşa şi eu sunt din ce în ce mai slab!

Un suspin i-a rămas în gât. Robby avea o dorinţă sinceră să fie mai bun, dar îi era foarte greu să se supună lui True, care în mintea ei era hotărâtă că ea trebuie să fie conducătoarea.

La întoarcere, l-au întâmpinat pe tatăl lor cu bucurie. Părea foarte obosit, dar mai vesel decât fusese în ultima vreme.

— Am găsit nişte camere destul de ieftine în West Kensington şi cred că ne va fi bine acolo. Va fi mai ieftin decât dacă am locui în afara oraşului. Nu-mi permit decât trei camere, dar Margot va sta într-o cameră cu tine, True iar eu şi Robby vom sta în cealaltă şi vom avea şi o cameră de zi drăguţă. Se poate vedea tot traficul din stradă de la fereastră.

— Eşti foarte sărac, tată? A întrebat True.

— Cât să vă iau de mâncare şi haine, a spus domnul Allonby. Sper că voi avea şi pentru şcoală, dar va fi mai greu până scriu cartea.

Margot a oftat când a auzit că vor merge la Londra, dar True şi Robby erau încântaţi. S-au bucurat de balamucul pregătirilor de plecare şi într-o zi urâtă de noiembrie, când au fost duşi cu trenul spre noua lor casă, au fost nespus de bucuroşi. Când au coborât din tren era întuneric. Drumul în taxi, în Londra, pe străzile minunat luminate a fost fermecător. Şi când au ajuns la casa lor şi li s-a permis să stea treji împreună cu tatăl lor la o cină târzie cu friptură de oaie, brânză şi murături, Robby i-a mărturisit că e mai frumos chiar decât la o aniversare.

S-au dus la culcare foarte fericiţi, dar şi foarte obosiţi şi în următoarele câteva zile noutăţile de prin împrejurimi i-a ţinut liniştiţi şi cuminţi. Robby era de-a dreptul însetat să afle lucruri noi şi când tatăl l-a luat cu el, s-a dovedit a fi un însoţitor foarte interesant. Lui True îi făcea plăcere să meargă la cumpărături cu Margot, care era dezgustată de mâncarea proprietarei şi atât de nefericită că avea atât de puţină treabă de făcut, că nu i-a dat

pace domnului Allonby până când a aranjat ca ea să poată folosi plita din bucătărie o parte din zi.

Trecuseră cam două săptămâni de când au ajuns când Robby a aflat că bunica lui murise. L-a înspăimântat, dar nu l-a afectat prea tare. Nu-i arătase niciodată dragoste şi era aproape o străină pentru el. Dar a fost surprins când a primit o scrisoare de la doica lui care-i spunea că unchiul şi mătuşa lui aveau să plece din casă şi unchiul Mortimer va veni din India şi se va muta în ea.

— Mi-ar plăcea să-l văd din nou pe domnul Mortimer, a spus Robby. Mie şi lui Nobbles ne plăcea mult de el.

— Nu ştiu ce va face de unul singur în casa aia aşa de mare, a spus domnul Allonby. Ar trebui să se căsătorească dacă vrea să se stabilească acolo.

— Nu e o casă prea frumoasă, a declarat Robby serios. E aşa de masivă, ţeapănă şi pretenţioasă şi toate scaunele şi mobila sunt atât de curate. Totdeauna trebuia să merg pe vârful degetelor. Dar domnul Mortimer se juca de-a v-aţi ascunselea cu mine în grădină. Dar nu vreau să mă întorc niciodată acolo.

— E timpul să mergi la şcoală, fiule. Gramatica ta nu s-a îmbunătăţit. Aş vrea să aud de cineva care v-ar putea învăţa, dar mă tem că va fi şcoala.

True şi Robby au stabilit împreună că şcoala e un loc îngrozitor şi că trebuiau să încerce cu orice preţ să nu ajungă acolo. Au vorbit de multe ori îngrijoraţi despre aceasta şi, în fine, într-o dimineaţă după ce domnul Allonby a plecat şi i-a lăsat în voia lor, True şi-a anunţat planul.

— Ne vom găsi singuri o dădacă drăguţă şi bună, Robby. Vino şi uită-te pe fereastră. Cred că sunt milioane şi milioane de dădace în Londra! Vom merge singuri şi ne vom găsi una. Aşteptăm până când Margot coboară în bucătărie şi atunci nu spunem nimic nimănui şi vom pleca în căutare.

Robby a bătut din palme.

— Cred că sunt câteva la magazin, a spus el, dar True nu era convinsă de acest lucru.

Şi-au realizat un model satisfăcător şi, îmbrăcaţi cu hainele călduroase, s-au strecurat pe scări apoi în stradă, fără a fi observaţi.

— Acum unde vom găsi una? A întrebat Robby.

— Vom merge în autobuz, a spus True. Am nişte bănuţi şi şoferul ne va spune unde să mergem.

— Lasă-l pe Nobbles să oprească unul, a spus Robby înflăcărat. Aşa face tata totdeauna: îşi ridică bastonul apoi aşteaptă până urcăm noi.

Aşadar Nobbles a fost fluturat frenetic în aer când a sosit primul autobuz.

Şi, deşi nu era chiar în staţie, şoferul i-a văzut pe cei doi copilaşi şi binevoitor a oprit pentru ei. Au fost ajutaţi de controlor să urce. Înăuntru mai erau trei oameni: o bătrânică, o domnişoară şi un bărbat. Feţele strălucind şi iradiind ale copiilor au atras atenţia, dar mai mult a atras atenţia conversaţia lor în şoaptă.

— Trebuie să fie ieftină. Tata are puţini bani, a accentuat True.

— Şi trebuie să fie zâmbitoare şi să mă placă pe mine şi pe Nobbles, a spus Robby dând sprinten din capul cu bucle.

— O vom alege pe cea care ne place cel mai mult, a spus True.

Apoi controlorul le-a cerut banii.

— Vrem un bilet alb, a spus True cu distincţie.

— Dar mie îmi plac mai mult cele roz! A exclamat Robby imediat.

Controlorul i-a privit amuzat.

— Unde vreţi să mergeţi?

Robby şi True au tăcut pentru un minut, apoi ea a zis:

— Mergem să căutăm o dădacă.

Cei trei pasageri i-au privit uluiţi. Controlorul a râs.

— Mama v-a trimis? A întrebat el.

True a privit spre rochia ei neagră, apoi spre el:

— Nu ştii că mama a murit? A spus ea. De asta port o rochie neagră.

— Ştii drumurile din Londra, fetiţo? Eşti prea mică ca să umbli singură, a vorbit bătrânica.

— Şoferii şi poliţiştii ştiu întotdeauna, a spus True vioi. Aşa ne-a spus tata.

— O, deci aveţi tată…

— Vino, a spus controlorul întrerupându-i, dă-mi bănuţii. Mai bine coborâţi la următoarea staţie şi vă întoarceţi acasă.

— Mergem să căutăm o dădacă, a spus Robby încruntându-se furios la controlor.

Tânăra l-a privit peste cartea pe care o citea.

— Vrei un registru? A spus ea. Este unul bun pe strada Kensington. Ţi-l voi arăta dacă vii cu mine.

True a fost uşurată.

— Acela e locul în care se găsesc? A întrebat.

— N-am mai auzit de copii care să caute o dădacă! A exclamat bătrâna. Bieţii orfani. Tatălui ar trebui să-i fie ruşine să le dea o asemenea însărcinare!

— Nu ne-a trimis tata, a spus True, simţind că trebuie să-şi apere tatăl cu orice preţ. Ştiam că el caută una pentru noi, aşa că am venit singuri.

— Şi aşa nu ne va trimite la şcoală, a exclamat Robby. True i-a tras un ghiont cu cotul.

— Nu mai vorbi aşa de mult, i-a spus.

Robby s-a potolit. A simţit că această experienţă era ciudată şi s-a mirat de calmul şi stăpânirea lui True.

— Vă voi ajuta eu să găsiţi una, le-a spus tânăra. Acum învăţ să devin şi eu una, aşa că ştiu ce vă trebuie.

True a privit-o interesată. Purta o haină albastră, sărăcăcioasă şi fustă, dar avea un bucheţel de violete la butonieră. Pălăria ei era de un albastru închis, mănuşile erau albe şi uzate iar faţa îi era luminoasă şi zâmbitoare. Avea o înfăţişare plăcută. Când s-a ridicat să plece, le-a întins mâna.

— Haideţi! Vă voi arăta unde să găsiţi o dădacă şi poate vă voi ajuta să alegeţi una. Ne vom distra!

True şi Robby au urmat-o încântaţi. Bătrâna a dat din cap oftând.

— Ce iresponsabili sunt bărbaţii! Să sperăm că tânăra aceea nu-i va momi şi nu-i va jefui. Cred că trebuia să-i ducem la poliţie ca să-i ştim acasă, în siguranţă.

Bărbatul din celălalt capăt al autobuzului a vorbit pentru întâia oară. Bătrâna vorbea cu el, aşa că nu a avut încotro.

— Generaţia actuală se poate lipsi în curând de tată, a spus el. Acestea sunt doar nişte mici exemplare de felul acesta.

Intre timp tânăra în haină albastră i-a dus pe Robby şi True pe o stradă lăturalnică, apoi înăuntru, la uşa unui birou.

— Aici este unul din cele mai bune registre de prin părţile acestea, a spus ea. Acum îi vom spune doamnei Marsh ce căutaţi voi şi vom vedea dacă ştie ea pe cineva. Când voi avea certificatul pentru care mă pregătesc, am de gând să vin la ea şi să-mi găsesc o slujbă.

Când au intrat, o femeie mai în vârstă i-a privit de după masă. Tânăra i-a vorbit degajată:

— Bună dimineaţa, doamnă Marsh. Ţi-am adus doi tineri care vor o dădacă. Nu ştiu dacă-ţi pot plăti onorariul, dar poate te vei înţelege asupra acestui lucru cu tatăl lor.

— Vrem o dădacă foarte ieftină, a spus True, privind nerăbdătoare spre doamna Marsh. Tata e foarte sărac, dar o va plăti.

— Cred că tatăl vostru va trebui să-mi scrie câteva detalii, a spus doamna Marsh, privindu-i amuzată pe copii.

— O, dar o putem alege noi, a spus Robby. Trebuie să fie în special bună şi drăguţă.

— Şi ce va trebui să facă? Robby s-a uitat la True.

— Spune tu. Mă va învăţa să citesc, nu-i aşa?

True s-a străduit să sune ca un om matur. Nu-i plăcea deloc zâmbetul şi amuzamentul doamnei Marsh.

— Margot spune că ne trebuie o dădacă care să ne înveţe dimineaţa şi nu vom avea lecţii după-amiaza şi nu trebuie să stea la cină pentru că Margot spune că nu ştie cât să gătească pentru noi. Se pare că mâncăm mai mult decât ar trebui. Şi mai trebuie ca să nu aibă faţa încruntată şi să nu poarte ochelari.

— Şi trebuie să-l placă mult pe Nobbles, a spus Robby împingând capul mic şi hidos al lui Nobbles în faţa doamnei Marsh.

— Vom învăţa franceză şi adunarea şi să dansăm, a spus True trecându-i dintr-o dată prin cap un gând.

— Da, a exclamat Robby cu un zâmbet, să dansăm, mai ales să dansăm cred eu şi Nobbles.

Tânăra în haina albastră a izbucnit în râs.

— O, doamnă Marsh, aş vrea să îi învăţ chiar eu. Nu-i aşa că-s drăgălaşi?

— Păi, de ce nu? A spus doamna Marsh privind-o binevoitoare.

— Dar dumneavoastră m-aţi sfătuit să-mi urmez studiile, a spus tânăra. Aţi spus că n-aş merita nici un salar până nu voi fi calificată.

— Da, aşa am spus, domnişoară Robsart, dar i-ai putea învăţa câteva ore în fiecare dimineaţă pe aceşti copii, şi în acelaşi timp să îţi continui studiile.

Tânăra s-a întors spre copii.

— Credeţi că sunt potrivită? În timp ce a spus aceasta un roz i-a colorat obrajii făcând-o foarte drăguţă. Pot veni la voi de la ora zece până la doisprezece şi jumătate în fiecare zi. Putem face multe lecţii în timpul ăsta.

True a privit-o extaziată.

— Eu şi Robby te vom plăcea mult! A spus. Te rog întoarce-te acasă cu noi să-i spui tatei că vei veni.

În acel moment au intrat în birou două doamne. Doamna Marsh a scos repede copiii afară.

— Gata, fugiţi dragii mei. Nu e nevoie de onorariu. N-aţi putea găsi o persoană mai amabilă decât domnişoara Robsart care ar putea să vă înveţe. Şi spuneţi-i tatălui vostru că tatăl ei a fost cu mulţi ani în urmă pastorul bisericii noastre din apropiere şi ea e cea mai drăguţă domnişoară pe care o ştiu.

Copiii au ieşit în grabă cu noua lor prietenă.

— Vezi, Robby! A spus True triumfătoare. Vezi ce uşor e să găseşti o dădacă!

Robby a luat-o de mână pe domnişoara Robsart plin de încredere.

— Eu şi Nobbles te plăcem mult, a spus el.

Capitolul XI.

MUSAFIRUL LUI Rom.

OMNUL Allonby a fost foarte surprins de multe lucruri pe care copiii le-au spus sau le-au făcut, dar niciodată nu a fost mai surprins ca atunci când ei au apărut înaintea lui în camera de zi cu o tânără străină. Nu stătuse în casă pentru multă vreme şi crezuse că ei sunt cu Margot. Domnişoara Rosbart a devenit stânjenită când şi-a dat seama în ce situaţie era.

— E o dădacă, spuse Robby entuziasmat. Eu şi True am fost şi am găsit-o singuri şi va veni să ne înveţe toată dimineaţa.

— Sperăm să îţi placă, tată, pentru că nouă ne place. Ne-am gândit să-ţi facem astfel o surpriză.

— Eu chiar... A început domnul Allonby, apoi ochii lui au întâlnit privirea domnişoarei Robsart şi amândoi au început să râdă.

— Trebuie să vă explic, a spus ea potolindu-şi râsul şi vorbind grăbită şi emoţionată. I-am întâlnit pe copilaşii dumneavoastră într-un autobuz şi i-am auzit supunând că merg să-şi caute o dădacă. Bineînţeles că nu aveau nici cea mai mică idee ce au de făcut, aşa că i-am dus la un birou foarte bun. Mi-am imaginat că

vreţi una aşa cum au descris ei apoi, în timp ce discutam, mă întrebam dacă aş putea eu să mă ocup de ei. Sunt nerăbdătoare să câştig ceva căci am o soră paralizată acasă şi ne descurcăm greu. Am şi recomandări. Tatăl meu a fost pastor. Am fost educată la liceul din Kensington.

S-a oprit. Domnul Allonby a adus un scaun pentru ea, apoi s-a îndreptat către copii.

— Nu ştiu ce aţi făcut, voi doi ştrengarilor, a spus. Ceva ce nu pot concepe, ştiu, dar vreau să stau de vorbă cu domnişoara aceasta, iar voi trebuie să mergeţi la Margot care cred că se întrebă pe unde sunteţi.

True şi Robby au ascultat imediat. Erau extrem de mulţumiţi de ei înşişi şi au dat buzna peste Margot care era în dormitor, pregătindu-se să servească cina.

— Avem o dădacă, Margot.

— Am găsit-o în autobuz.

— Are o faţă zâmbitoare şi nu portă ochelari şi nu are părul cărunt.

— Ne va învăţa să dansăm prin cameră.

— Acum vorbeşte cu tata şi cred că e ieftină, pentru că i-am spus că aşa trebuie să fie.

— Şi eu şi Nobbles o îndrăgim deja. Margot şi-a pus mâinile la urechi.

— Cred că nu sunteţi în toate minţile! A spus ea. N-aţi mers niciodată singuri pe stradă!

— Am mers cu autobuzul.

I-au povestit şi Margot a fost îngrozită de îndrăzneala lor.

— Aţi luat o tânără străină de pe stradă şi aţi adus-o aici? Poate face parte dintr-o bandă de tâlhari! Bietul vostru tată e prea îngăduitor dacă se gândeşte să stea de vorbă cu ea! Ia s-o văd pe tânăra doamnă şi o fugăresc imediat! Să se joace aşa cu inocenţa voastră!

Margot a devenit nervoasă. True a încercat să o liniştească.

— Nu înţelegi. Nu ai văzut-o. Of, vino jos şi uită-te la ea!

— Mă duc chiar acum. Trebuie să pun faţa de masă pentru cină. E timpul să plece şi bine că aveţi măcar o persoană care e cu picioarele pe pământ şi are grijă de voi toţi în Londra asta nenorocită!

Margot a coborât scările tremurând de emoţie. Copiii se lăsau peste balustrade ca să o vadă. Uşa camerei de zi s-a deschis şi pe domnişoara Robsart a ieşit.

— Mâine vă voi trimite scrisorile de recomandare. Aş vrea să fac asta. La revedere.

— Margot, condu-o pe domnişoara.

A vorbit tatăl lor şi Margot a trecut încet pe coridor. A deschis uşa holului şi a privit-o pe domnişoara Robsart de sus' până jos cu expresie severă, apoi a urmat-o brusc afară până la prag şi a închis uşa pe jumătate după ea.

— O ceartă, a spus True.

Au aşteptat nerăbdători. Margot a intrat imediat şi a închis uşa. A dat din cap plină de îndoială, apoi a intrat în camera de zi şi copiii au putut auzi o lungă conversaţie între ea şi tatăl lor. Când au venit să ia cina cu el, True l-a întrebat:

— Margot a spus lucruri urâte despre dădaca noastră?

— Dădaca noastră, într-adevăr! Domnul Allonby s-a lăsat pe spate în scaunul lui şi a scos un râs din inimă. Cred că Margot i-a spus că e un lup în haine de oaie. Nu ştiu ce va spune când va

afla. Am angajat-o după sinceritatea ce i se citea pe faţă şi după vocea ei blândă. Norocul e de partea voastră ştrengarilor, căci aţi dat peste persoana potrivită. Poate că nu e prea învăţată şi nu are prea multă experienţă, dar ştie destule ca să vă înveţe şi mă bucur că am rezolvat asta.

Copiii au bătut din palme.

— Va veni ea şi nu va trebui să mergem la şcoală!

— Vă voi ţine cu mine iarna asta, dar va trebui să mai iau o cameră pentru scris. Această cameră de zi nu va mai fi suficientă.

Câteva scrisori de recomandare au fost trimise între domnişoara Robsart şi domnul Allonby apoi, în ciuda prejudecăţilor lui Margot, ea venea în fiecare dimineaţă şi îi învăţa pe copii.

Noutatea i-a ţinut cuminţi. Domnişoara Robsart era tânără şi inteligentă, era o mare iubitoare de copii şi avea darul de a împărtăşi cunoştinţă, aşa că lucrurile mergeau bine. Domnul Allonby s-a retras pentru scris într-o cameră mică din spate, care era plăcerea inimii lui True. A şters praful, a făcut ordine şi a curăţat toate lucrurile pe care şi-a pus mâinile. Robby era gelos pentru că petrecea atâta timp acolo.

— Eu trebuie să stau acolo mai mult decât tine, a spus el revoltat. Este o cameră pentru bărbaţi.

— Mama mi-a spus să păstrez curată camera tatălui şi aşa voi face şi tatei îi place.

— Şi eu pot să curăţ grilajul de alamă de la geam, sunt sigur.

— Ba nu poţi. Numai fetele fac curat, băieţii -niciodată!

— Băieţii curăţă geamurile magazinelor şi mătură podele, am văzut eu.

— Oricum tu nu poţi. Nu ştii şi mama a spus că eu trebuie să fac asta.

Acest argument care nu avea răspuns, îl dezarma totdeauna pe Robby.

După-amiezile de sâmbătă erau o mare plăcere, căci atunci domnul Allonby stătea numai cu ei şi îi lua cu el la plimbare. Astfel au vizitat grădina zoologică, turnul, Madame Tussaud's, muzeul britanic, catedrala St Paul şi Westminster Abbey şi multe alte locuri interesante şi distractive.

Duminică dimineaţă tatăl îi ducea totdeauna la biserică. După-amiaza aveau voie să stea cu el şi serveau ceaiul în birou, ceea ce era foarte special. Uneori domnul Allonby încerca să le dea o lecţie biblică. Deseori, ei îi spuneau lui o poveste din Biblie.

— Aş vrea să vă cresc aşa cum ar fi făcut-o mama voastră, i-a spus lui True într-o zi.

— Vom creşte singuri, tată, a răspuns ea veselă. Ne străduim să fim cuminţi şi ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute când mai uităm asta.

— Tată, a spus Robby într-o duminică după-amiază. Crezi că eu ţi-aş putea salva viaţa vreodată?

— N-am de unde să ştiu, fiule. Ce te face să întrebi?

— În lecţia mea de ieri, care era despre şoricelul care a salvat un leu, mi-a fost greu să-mi imaginez cum a putut, dar chiar a făcut-o, nu-i aşa?

— Da şi presupun că tu crezi că ţi se aplică şi ţie. Păi, să ne gândim. Dacă aş fi dus la închisoare, tu vei veni să mă iei.

— Dar trebuie să fii rău ca să fii dus la închisoare, a obiectat True. Tu nu poţi fi rău, tată.

— Sper să nu pot, dar nu ştiu. Sper să nu dau de aşa un bucluc, Robby.

— Mi-ar plăcea să fac ceva pentru tine, a spus Robby melancolic.

— De ce? A întrebat tatăl.

Robby s-a înroşit. Dacă şi-ar fi urmat instinctul, ar fi alergat în braţele tatălui şi ar fi exclamat: „Pentru că te iubesc atât de mult!”

Dar domnul Allonby nu se exterioriza şi Robby învăţa să se controleze şi să-şi ascundă sentimentele.

— Atunci îţi promit, fiule, că te voi chema când voi avea necazuri, a spus domnul Allonby cu o strălucire în ochi.

Robby a îmbrăţişat această promisiune în inima lui şi a aşteptat mulţumit.

Într-o după-amiază True împreună cu el se uitau pe fereastra din camera de zi foarte trişti. Ploua tare şi în ziua aceea domnul Allonby a plecat să viziteze un prieten de la ţară. Nu se întorcea decât după două sau trei zile. Margot nu era într-o dispoziţie bună. A profitat de ocazie şi s-a apucat de o curăţenie generală şi de rearanjarea celor două dormitoare şi le-a interzis copiilor să iasă din camera de zi întreaga după-amiază.

— E ca o închisoare, a spus True revoltată. Urăsc să fiu închisă într-o cameră. Mama nu a făcut asta niciodată. Puteam să alerg înăuntru şi pe afară toată ziua. Urăsc Londra asta veche. Mi-ar plăcea să fiu la ţară. Dacă Margot mă mai închide, într-o zi am să fug.

— Unde te vei duce? A întrebat Robby curios.

— Voi merge la gară şi mă voi urca într-un tren şi voi sta în el până ajunge la capătul drumului şi atunci voi coborî.

— Şi unde ai ajunge? True s-a gândit puţin.

— La marginea Angliei. Presupun că lângă mare.

— Nu am văzut marea niciodată, a spus Robby.

— Imaginează-ţi! Doar am venit pe mare tocmai din America. Am să-i spun lui tata să ne ducă pe ţărm într-o zi. Îi place să meargă la plimbare şi îmi place şi mie. Aş vrea să aibă maşină.

— Da, a oftat Robby. Nu mai facem nimic frumos acum şi dacă n-ar fi plouat atât de oribil, am fi mers la ceai la domnişoara Robsart.

— Atunci poate ne va invita mâine. Uită-te la bătrâna aia comică, Robby, încearcă să-şi ţină umbrela şi să tragă câinele şi să-şi ridice rochia cu aceeaşi mână. Uite! Acum, uită-te, câinele a trecut printre picioarele ei! O, cade! Uite! S-a împiedicat şi un domn o ajută să se ridice!

Robby şi-a lipit faţa de geam să vadă catastrofa. Apoi a început:

— Acela e domnul Mortimer.

— O, unde? Mortimer nu e unchiul tău?

— Da, el e! El e! O, True, să mergem afară şi să-l aducem în casă!

— E domnul care a ajutat-o pe bătrână să se ridice? Se uită spre casa noastră acum. Vine, Robby! Vine să ne vadă!

Robby s-a grăbit spre uşa holului. Era atât de entuziasmat că nici nu mai ştia dacă era în cap sau în picioare, căci s-a rostogolit pe scări până la pragul uşii, în braţele unchiului.

— Măi, măi! Asta da primire! Opreşte-te, micuţule, mă dai jos dacă nu ai grijă. Să mergem înăuntru să ne arătăm afecţiunea, dacă nu, se va aduna lumea. Dar cine este aceasta?

— Ea e True şi e un fel de soră, a explicat Robby, trăgându-l pe nerăsuflate pe unchi în camera de zi şi închizând uşa. O, vrem să iei loc şi să stai de vorbă cu noi. Eu şi Nobbles suntem nespus de bucuroşi să te vedem!

— A! Unde este tinerelul? Văd că e mai vesel ca niciodată. Acum povesteşte-mi despre tine şi despre minunatul tău tată.

În timp ce vorbea, domnul Mortimer Egerton şi-a scos haina. A ieşit în holul îngust şi a agăţat-o pe cuierul de acolo, apoi s-a întors în cameră şi s-a aşezat pe unul din scaune şi l-a luat pe Robby în braţe.

— Ia să vedem cum te-au schimbat libertatea şi grija paternă, a spus el. Povesteşte-mi. Tatăl tău a venit la tine aşa cum ţi-ai imaginat? Acum e aici?

Robby a început să-i spună povestea repede şi cu entuziasm, cu ochii strălucind şi cu faţa îmbujorată. Din când în când True îl corecta sau adăuga câte ceva la cele spuse de el.

Domnul Egerton asculta râzând cu ochii. A devenit serios când a aflat de moarte doamnei Allonby, dar când a auzit de căutarea dădacei a fost încântat.

— Şi acum, a spus el, vrei să afli ştirile mele? Ţi-o aminteşti pe doamna Isobel, Robby?

— Bineînţeles. Mi-a trimis o imagine frumoasă cu porţile. Se întoarce în curând din India.

— Foarte curând, într-adevăr! A ajuns ieri.

— O, domnule Mortimer!

Tonul fascinat al lui Robby a stârnit râsul unchiului.

— De ce Robby vă spune totdeauna „domnul Mortimer”? Nu sunteţi unchiul lui? A întrebat True.

— Aşa e felul lui. Ne înţelegem. Aşadar, voi continua cu noutăţile. Doamna Isobel crede că ar fi frumos să locuiască în casa veche, acolo unde ne-am întâlnit noi pentru prima dată, aşa că am stabilit să locuim acolo împreună.

— In casa bunicii? A întrebat Robby încurcat. Nu cred că e o casă suficient de frumoasă pentru doamna Isobel.

— O vom face noi frumoasă. Vom avea băieţi şi fete cu care să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea. Ne vom căuta în fiecare cameră.

— Şi vor răsturna scaunele mari, a strigat Robby, şi se vor da pe balustradă şi vor face gălăgie cât vor vrea ei? O, domnule Mortimer, mă vei invita să stau o zi la tine?

— Mai multe zile, după ce ne instalăm.

— Şi când va fi asta?

— Păi, ştii, va trebui să ne căsătorim mai întâi şi e nevoie de timp pentru asta. Cred că va trebui să vii la nuntă.

Faţa lui Robby radia de bucurie:

— Cred că veştile tale sunt minunate! Eu şi Nobbles n-am mai fost niciodată la o nuntă.

— Mă vei invita şi pe mine? A întrebat True.

— Da, te voi invita. Eu vreau să fie cât mai repede aici, în Londra, dar doamna Isobel vrea să mai aşteptăm puţin. Robby, dacă o convingi să facă cum vreau eu, îţi voi da şapte felii din tortul miresei – câte una pentru fiecare zi a săptămânii!

— Când o voi vedea?

— O voi aduce s-o vezi mâine.

— Cum ne-ai găsit?

— Am luat adresa de la mătuşa ta. Alte întrebări?

— O cunoşti pe Margot?

— Nu am avut încă plăcerea.

Robby s-a uitat la True îngrijorat şi True a spus repede:

— Se teme că Margot va intra şi te va găsi aici. Va veni în curând să ne aducă ceaiul şi a spus că domnişoara Robsart e o hoaţă. Margot crede că toţi sunt hoţi în Londra!

Domnul Egerton s-a ridicat de pe scaun şi s-a făcut că tremură:

— Mă poţi ascunde undeva? Mă tem aşa de tare de ea. Spune-mi când o auzi venind.

— Hai să-l ascundem, True! Va fi aşa de nostim. O aud coborând scările. O, unde să-l punem?

True s-a uitat atentă prin cameră.

— Nu avem nici un dulap mare. Sub masă, repede! Repede, sau te va vedea!

— Mă tem că nu mă pot ghemui destul, a spus domnul Egerton uitându-se la picioarele lui lungi şi la măsuţa rotundă din faţa lui.

— După uşă! A strigat Robby. O, grăbeşte-te. Vine! După trei minute, când Margot a intrat în cameră, a spus:

— Ce gălăgie faceţi, copii. Credeam că mai e cineva cu voi. Părea vocea unui bărbat.

Robby avea obrajii roşii. True a început să râdă emoţionată.

— Dă-ne ceva bun la ceai, Margot, în caz că avem musafiri, a spus ea.

— Poftim? Cine să vină, copii prostuţi, într-o zi ploioasă ca asta?

Margot a scos o faţa de masă albă din sertarul şifonierului şi căni şi farfurii din dulapul de alături.

— Şi nu veţi avea musafiri atâta timp cât tatăl vostru nu e acasă, puteţi fi siguri de asta, a continuat Margot. Londra e pentru singuratici, vă spun eu.

A ieşit din cameră şi a coborât în bucătărie. Robby şi True au izbucnit în hohote de râs vesel de copii.

— Te ascunzi bine. Nu te-a văzut deloc.

— Nu, spuse domnul Egerton ieşind de după uşă şi aşezându-se pe scaun. Ştiu să păstrez liniştea când mă ascund, dar nu mă pot abţine prea mult timp. Dacă mă vede, vă va aduce prăjituri pentru ceai, aşa că nu mă voi mai ascunde.

Margot a rămas tablou când s-a întors.

— Nu am avut plăcerea să vă cunosc, domnule! A spus rece după ce l-a privit sever.

Copiii păstrau o linişte desăvârşită. Li se părea că „domnul Mortimer” îi era egal lui Margot. Calmul lui le-a inspirat încredere.

— Nu sunt un hoţ, a spus zâmbind. Sunt chiar o rudă. Eu şi Robby suntem vechi prieteni. Eu sunt fratele mamei lui.

Margot a făcut o plecăciune de modă veche, dar arăta mai degrabă confuză, apoi Robby şi-a făcut curaj şi i-a explicat.

— Margot, el e unchiul meu, Mortimer şi a venit să mă vadă. Şi noi l-am văzut pe geam şi i-am deschis uşa şi ne-a fost teamă că nu-ţi va plăcea de el şi l-am pus să se ascundă după uşă. A venit din India şi suntem invitaţi la nuntă şi doamna Isobel va veni mâine să ne vadă. Nu-i aşa că totu-i absolut minunat?

— Şi speram să ne aduceţi prăjituri la ceai, vă rugăm, a spus domnul Egerton cu o sclipire în ochi.

— O, i-a şoptit True lui Robby, e cel mai bun om pe care l-am văzut!

Şi Robby a dat din cap aprobator la o asemenea afirmaţie.

Margot şi-a pierdut înfăţişarea suspicioasă când domnul Egerton s-a îndreptat spre ea să-i vorbească. Recunoştea un domn

imediat după ce-l vedea şi a adus prăjituri şi pâine prăjită cu unt şi zâmbea în timp ce servea micul grup vesel.

Robby era în al nouălea cer şi când s-a dus la culcare, i-a mărturisit lui Nobbles:

— Cred, dragă Nobbles, că nu m-ar deranja dacă eu şi cu tine am merge înapoi la Casă, căci cu domnul Mortimer şi doamna Isobel acolo, nu va mai trebui să mergem pe vârfuri.

Capitolul XII.

CÂND a ajuns, în următoarea dimineaţă, domnişoara Robsart şi-a găsit elevii debordând de bucurie şi era curioasă care erau noutăţile.

— Aş vrea să vă pot da o vacanţă, a spus ea, şi mi-ar plăcea şi mie să iau una, dar n-ar fi corect, aşa că să ne apucăm de treabă şi să terminăm lecţiile cât mai repede apoi veţi fi gata pentru vizita unchiului tău, dacă va veni din nou.

— Şi, a sugerat Robby sincer, îmi vei da de făcut o adunare simplă, mai ales cu doi şi cu patru. Mie şi lui Nobbles nu ne plac cifrele mai mari decât şase, căci trebuie să te gândeşti aşa de mult la ele.

Domnişoara Robsart a râs, dar a promis că va încerca şi lecţia s-a desfăşurat foarte bine până la sfârşit. Când au terminat, ea a spus melancolică:

— Speram că mă veţi însoţi la ceai în această după-amiază. Sora mea vrea să vă vadă, dar acum a sosit unchiul tău şi doamna Isobel şi veţi fi ocupaţi.

— Cred că vom servi ceaiul cu ei astăzi, a spus Robby.

— Ne vei invita într-o altă zi? A întrebat True. Nu e comic? Ieri eram trişti pentru că nu se întâmpla nimic frumos şi astăzi avem prea multe. Dar eu şi Robby vrem mult să venim la ceai, chiar vrem şi vom întreba dacă poţi veni şi tu la nuntă. În timp ce vorbea, a sărit de pe scaun şi a îmbrăţişat-o pe domnişoara

Robsart şi Robby i-a urmat exemplul. Domnişoara Robsart a plecat de la ei veselă.

Imediat după ce au terminat prânzul, Margot i-a îmbrăcat cu hainele lor cele mai bune, cu ocazia vizitei doamnei Isobel.

— N-am fost vizitaţi de nici o doamnă de rang înalt de când suntem în Anglia, a spus Margot gânditoare. Nu pot să spun că am ceva împotriva lor, dar cred că sunt la fel ca ceilalţi oameni. Totuşi, o doamnă e o doamnă şi vreau să vă vadă aşa cum şi-ar fi dorit mama voastră. Acum sunteţi curaţi. Staţi cuminţi şi să nu vă murdăriţi când vă jucaţi.

— E ca în povestea pe care ne-a spus-o mama despre cele două fetiţe cu rochiile curate, a spus True.

— Da, a răspuns Robby. Mă întreb cum sunt astăzi hainele inimilor noastre.

True a dat din cap îndoielnică.

— Cred că Dumnezeu are ochi atât de buni că vede întotdeauna petele şi murdăria, dar nu cred că haina mea e foarte murdară azi. Acum nu-mi amintesc nimic.

— Dar eu îmi amintesc. Ai pătat-o când pieptenele te-a tras de păr!

— O pată nu lasă urme foarte negre, a spus True. Tu ai tras cu Nobbles peste canapea dimineaţă şi doamna Dodd ar fi foarte furioasă dacă ar şti.

— Acela era Nobbles.

— A, asta e încă o pată pe haina ta: inventezi scuze şi dai vina pe Nobbles când, de fapt, erai tu.

Robby a schimbat subiectul imediat şi atunci s-a auzit un sunet şi o bătaie în uşa holului şi, în momentul următor, domnul Egerton şi doamna Isobel erau în cameră, iar Robby era în braţele prietenei lui. Arăta mai tânără şi mai frumoasă decât

atunci când a văzut-o el ultima dată. Avea o haină lungă, albă şi o pălărie neagră. Avea un buchet mare de violete la butonieră.

— O, Robby dragule, cât mă bucur să te văd din nou! Nici nu-mi vine să cred că într-o zi voi fi mătuşa ta.

— Ziua aceea va veni foarte curând, a spus domnul Egerton.

Ea a râs şi o culoare roz i-a îmbujorat obrajii. Mâinile lui Robby erau încleştate după gâtul ei.

— Nu te-am uitat niciodată, a asigurat-o el, nici înainte de a primi scrisoarea ta şi tabloul e minunat.

— Şi cine este fetiţa aceasta? Este sora ta vitregă? Ce frumos e să ai un camarad dejoacă! Dă-mi un pup, dragă!

True s-a lăsat îmbrăţişată. Doamna aceea frumoasă i-a câştigat inima imediat. Apoi a fost adus Nobbles şi doamna Isobel i-a sărutat faţa mică şi urâtă.

— Ce des m-am gândit la tine şi la Nobbles cât am fost plecată! A spus ea şi s-a aşezat trăgându-l pe Robby lângă ea. Ştii, cred că tu ai fost cel care mi l-a adus pe unchiul tău. Voia să ştie deţine...

— Hai lasă, a întrerupt-o domnul Egerton, eram prieteni vechi. Când eram copii, mi-ai furat cea mai bună omidă. Îmi amintesc şi acum ce mânios am fost când mi-ai mărturisit.

— Da, a spus doamna Isobel râzând, şi-mi amintesc de ce am făcut-o: pentru că tu ai legat cea mai bună păpuşă a mea de gâtul bătrânului gânsac şi el a înecat-o într-un iaz.

Copiii erau fermecaţi de aceste amintiri, dar o umbră a căzut imediat pe faţa doamnei Isobel.

— Ah! A suspinat ea. Asta a fost cu mulţi ani în urmă. Am trecut prin multe de atunci.

— Şi chiar veţi locui în casa bunicii? A întrebat Robby.

— Aşa vrea unchiul tău, a spus doamna Isobel încet, privindu-l pe domnul Egerton. Este vechea lui casă, Robby. Cu mulţi ani în urmă, s-a jucat în camera ta.

— Da ştiu, a spus Robby. Tom a spus că domnul Mortimer era un tânăr vesel.

— Ah, a spus domnul Egerton încruntându-se puternic. Stai să-l prind pe Tom tăindu-mi tufele, nu voi mai fi aşa de vesel atunci. Ţi-ar plăcea să ne vizitezi într-o zi, Robby?

— Nu trebuie să-l părăsesc pe tata, a spus Robby ferm. Poate să vină şi el?

— Dacă vrea, nouă ne va face plăcere să-l vedem, a spus domnul Egerton. Ce aş vrea să fie aici! Are barba lungă?

— Nu, are una mică.

— Dar nu e bine. Totdeauna îmi spuneai că are barbă şi că poartă un topor şi un pistol la curea.

— Da, a spus Robby, eu şi Nobbles ne-am gândit greşit despre el. Dar el e mai blând şi mai bun decât oricine altcineva. Şi noi ne gândeam uneori – şi-a scăzut vocea şi a vorbit în şoaptă – că e la fel de bun ca Tatăl meu, Dumnezeu.

Pentru un moment, nimeni nu a spus nimic. Doamna Isobel s-a plecat şi a sărutat capul cu bucle.

— Micuţul meu Robby, a spus ea, ce bucuros trebuie să fie tatăl tău să te aibă!

Au mai stat de vorbă pentru o vreme, apoi copiii au fost anunţaţi că vor fi duşi cu maşina la hotelul în care stătea doamna Isobel şi că vor servi ceaiul cu ea.

— Vreau să o cunoşti pe buna mea prietenă care a venit tocmai din India ca să mă vadă căsătorită, a spus ea râzând şi roşind. Noi am vorbit adesea despre tine, aşa că nu trebuie să te simţi străin.

A fost o după-amiază plăcută şi True s-a bucurat de ea ca şi Robby. Prietena doamnei Isobel era o doamnă cu faţa plăcută şi cu părul cărunt, căreia îi plăceau mult copiii şi care ştia cum să vorbească cu ei. Au servit ceaiul într-o cameră de zi separată şi s-au întors acasă încărcaţi cu ciocolată şi dulciuri.

— Ascultă, Margot! Eu şi Robby vom fi domnişoară şi cavaler de onoare şi vom intra în biserică după mireasă.

— Sigur Robby nu va fi cavaler de onoare, a spus Margot.

— Nu, a spus paj, a corectat Robby. Ce e aceea, Margot?

— Toţi vom fi în alb, a spus True.

— Ca îngerii, a spus Robby.

Şi au pălăvrăgit tot aşa, singurul motiv de tristeţe fiind absenţa tatălui lor.

În următoarea zi au avut alt eveniment. Au mers la ceai la domnişoara Robsart. În tot acest timp abia aşteptau asta şi, ca să spun adevărul, domnişoara Robsart era le fel de nerăbdătoare ca şi ei.

I-a chemat la ora patru şi au mers pe jos la casa în care era găzduită împreună cu sora ei. Era pe o străduţă liniştită ce se desprindea din strada Kensington. I-a dus sus într-o cameră de zi foarte drăguţă cu trei ferestre mari, iar una din ele era plină de flori şi plante. Lângă foc, într-un scaun cu rotile, era sora domnişoarei Robsart. La început, copiilor le era ruşine de ea, dar ea avea un zâmbet atât de luminos şi o voce atât de caldă că imediat s-au simţit în largul lor.

— Am auzit atâtea despre voi de la sora mea mai mică, Daisy, că simt că deja vă cunosc. Vă miraţi că-i spun mică? Sunt cu zece ani mai mare decât ea şi totdeauna îmi pare ca o fetiţă.

— Acum, Kathleen, respectă-mi statutul şi nu mă da de gol în faţa elevilor mei. Robby, arată-i-l surorii mele pe minunatul Nobbles şi povesteşte-i despre el până aduc eu ceaiul.

True se uita cu admiraţie prin cameră. Pe pereţi erau multe picturi frumoase. Era un pian, două păsări mici într-o cuşcă, nişte mobilă veche sculptată şi multe curiozităţi străine.

— Aş vrea să avem o cameră ca asta, a spus ea cu admiraţie.

— A, dar aceasta e mobila noastră şi asta face diferenţa, a spus domnişoara Robsart. Am luat două camere nemobilate, am pus mobila noastră în ele şi bineînţeles că arată ca acasă. Şi toate picturile alea frumoase sunt făcute de sora mea. Înainte de accident obişnuia să meargă la ţară şi să deseneze. Ar vrea să meargă şi acum, dar nu ne descurcăm. Acum, vrei să mă ajuţi să aduc nişte prăjituri şi gem din dulap pentru ceai?

True era mai mult decât încântată să facă ceva. În timp ce Robby vorbea cu sora mai în vârstă, ea o ajuta pe tânăra domnişoară cu ceaiul.

Apoi domnişoara Robsart a fost adusă la masă şi Robby şi True au început să savureze prăjiturile şi gemul pregătite pentru ei. Au vorbit mult despre domnul Egerton şi doamna Isobel şi sora mai în vârstă l-a întrebat pe Robby despre casa bunicii lui de la ţară.

— Ce băieţel fericit trebuie să fi fost tu, a spus ea, că te-ai putut bucura de viaţa la ţară! Şi eu am locuit la ţară când eram mică şi n-am uitat niciodată.

— Acum de ce nu locuiţi la ţară? A întrebat True.

— O! A spus Daisy, vrem să ne mutăm cândva, când va ajunge vasul nostru. Dacă ar veni mai repede ziua aceea! Şi atunci, Kathleen, vei putea face picturi din nou şi le vei putea vinde!

Sora ei a râs.

— Oamenii vor spune că pot să desenez şi la Londra dacă vreau şi poate că aş putea dacă n-aş fi invalidă.

— Am văzut un invalid care făcea picturi frumoase pe drum, a spus Robby înflăcărat. Le făcea tot cu roşu şi albastru şi galben! Cum ai devenit invalidă?

Daisy şi-a privit sora îngrijorată, dar ea i-a zâmbit.

— Am fost călcată de o diligentă acum doar patru ani, Robby. Era o zi geroasă şi eu traversam strada grăbită şi am alunecat sub picioarele cailor. Nu cred că voi putea sta în drum să pictez, aşa că sper că într-o zi voi putea să merg pe dealurile mele iubite şi la copaci şi apă din nou. Pe acestea le pictez eu cel mai bine şi ele nu se găsesc în Londra.

— Doamna Isobel poate să picteze porţile şi îngerii şi Raiul, a spus Robby.

Apoi a început să descrie porţile de aur şi domnişoara Robsart îl asculta curioasă şi amuzată. După ceai, au jucat diferite jocuri şi apoi, pe la ora şapte, au fost luaţi acasă, după ce s-au bucurat din plin.

Câteva zile mai târziu, când domnul Allonby s-a întors acasă, ei aveau multe de povestit. El i-a dus de mai multe ori să o vadă pe doamna Isobel la hotel şi domnul Egerton îşi făcea drum şi trecea seara să stea de vorbă cu el. Robby şi True considerau că această iarnă este un timp plăcut şi când s-a apropiat ziua nunţii abia mai puteau de emoţie.

Avea să fie una liniştită, cu puţini invitaţi. Domnişoara Robsart urma să fie unul din ei. Doamna Isobel a întâlnit-o şi i-a plăcut mult. A fost să o vadă pe sora ei şi nu numai o dată, ci de multe ori şi cu o zi înainte de nuntă, când a venit să-i vadă pe Robby şi True, le-a spus:

— Ştiţi că am capul plin de planuri pentru voi toţi? Nu vă spun încă, ci poate veţi afla la primăvară.

— Tata pleacă la primăvară, a spus Robby mâhnit. Apoi ochii i-au sclipit: Şi eu şi Nobbles facem planuri în pat. Odată am fugit

după tata, ne-am ascuns în maşina lui şi atunci a trebuit să ne ţină.

— Da, dar nu vei face aşa ceva din nou, a spus True sever. Tata pleacă peste mare; nu-l poţi urma acolo.

— Îl pot urma oriunde! A spus Robby hotărât.

— A, dar nu vrei să-ţi întristezi astfel tatăl, a spus doamna Isobel. El vrea ca tu să stai acasă şi să înveţi cât mai multe şi să creşti cât poţi de repede. Şi atunci când vei fi suficient de mare şi inteligent vei putea să mergi cu el.

— Mama a spus că eu voi fi însoţitorul lui, a spus Robby. Eu nu vreau să merg la şcoală.

— Am planuri mai bune decât şcoala, a spus doamna Isobel.

A tăcut şi domnul Egerton, care s-a întâmplat să intre în cameră şi să o audă, a transformat dintr-o dată totul într-o glumă.

— Da, Robby, îţi voi şopti câteva din planurile ei pentru tine. Vrea să deschidă o şcoală pe noi principii. E o şcoală pentru adulţi. Tu vei fi stăpânul şcolii, iar True vă fi stăpâna. Va trebui să-i învăţaţi pe adulţi cum să se dea pe balustrade şi cum să se joace de-a v-aţi ascunselea. Va fi o oră pentru cei care nu ştiu să inventeze poveşti la culcare. Trebuie să fie învăţaţi cum să facă acest lucru. Altă oră va fi ca să înveţe cum să recunoască tâlharii şi indienii pe înserat. Trebuie doar să li se explice puţin, apoi e chiar uşor. True va trebui să le înveţe cum se fac lanţurile de margarete şi cum să bea ceaiul din degetar. Sunt multe lucruri pe care adulţii le-au învăţat, dar le-au uitat şi multe pe care nu le-au învăţat niciodată. Şi bineînţeles, Nobbles îi va lovi uşor la palmă pentru fiecare greşeală pe care o fac.

Robby râdea în hohote.

— Continuă! Mai spune-ne!

— Nu pot. Mintea mea e atât speriată de tot ce are de făcut mâine că nu mai funcţionează. Vreau să o las să se odihnească

azi, săraca. Nu e niciodată foarte inteligentă, întreab-o pe doamna Isobel cum se simte.

— Cum te simţi? A întrebat prompt Robby, întorcându-se spre ea.

— Îmi vine să mă închid în cameră şi să nu mai vin mâine la biserică, a răspuns ea cu ochii strălucind şi obrajii roşii.

Domnul Egerton a dat din cap.

— Dacă mă păcăleşti, a spus, Robby va trebui să-şi umple cada cu apă şi eu voi veni şi mă voi îneca în ea!

— Hai, a spus True, apoi noi te vom scoate şi te vom întinde la uscat!

— Nu vom fi prea caraghioşi, a spus doamna Isobel.

— Şi nunta este ceva foarte solemn, nu-i aşa? A întrebat Robby. Doamna Dodd i-a spus lui Margot că ea plânge mai mult la nunţi decât la înmormântări.

— Eu nu voi plânge, a spus True, pentru că mi-aş strica rochia albă.

Era foarte entuziasmată de rochia ei albă pe care doamna Isobel a insistat să i-o aducă. Margot a ezitat la început.

— E prea repede de la moartea mamei ei ca să renunţe la rochia neagră, a spus ea, dar True a replicat imediat:

— Mama nu s-ar supăra, sunt sigură. Ea însăşi poartă o rochie albă acum. Ea nu poartă negru, eu de ce să port? Şi Margot a tăcut.

Robby trebuia să poarte cel mai bun costum alb de marinar. A convins-o pe Margot să-i cumpere o bucată de panglică albă cu care să-l decoreze pe Nobbles şi True şi-a petrecut jumătate de oră ca s-o aranjeze în formă de rozetă.

Domnul Allonby era singurul din casă care nu părea impresionat de emoţia şi agitaţia provocată de importantul eveniment. Faţa lui era puţin mai serioasă decât de obicei când Robby s-a dus să-i spună „Noapte bună!”.

— Mâine va trebui să plec, fiule. Unchiul tău va înţelege. Nu voi putea fi cu voi. Voi fi în afara oraşului.

Faţa lui Robby s-a îngrozit.

— O, tată, am crezut că vei veni cu noi. Eu şi True vom merge singuri la biserică?

— Nu vor fi mulţi oameni, băiatul meu. Şi vor trimite o trăsură să vă ia. Nu-mi veţi simţi lipsa. Nu mai fi aşa de supărat!

— Să stau cu tine, tată? Mi-ar plăcea foarte mult.

— Nu, băiatul meu, voi pleca din oraş toată ziua.

— Ia-mă cu tine. Mergi undeva la picnic?

Domnul Allonby a tăcut pentru un minut, apoi a spus:

— Merg la mormântul mamei, fiule. Vreau să pun o piatră pe el. Nu ştii vreun text care i-ar plăcea să fie scris pe ea?

Faţa lui Robby era învăluită de o seriozitate înduioşătoare.

— Îi plăcea textu' meu, tată. E prea lung? M-a pus să i-l spun înainte de a pleca.

— Care?

— Ferice de cei ce-şi spală hainele în sângele Mielului, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în Cetate.”

Faţa domnului Allonby s-a luminat cu un zâmbet.

— Mulţumesc, fiule, ăsta e frumos. Îl voi pune pe mormântul ei.

Robby s-a furişat sus în pat plin de exaltare. Când Margot a venit să-i spună „Noapte bună!” el s-a uitat la ea cu ochii mari.

— Culcă-te, domnule Robby, sau nu te vei putea trezi mâine dimineaţă.

— Vine una din cele mai minunate zile, a spus Robby, dar aş vrea să mă împart în două. Nunta va fi frumoasă, totuşi ar fi şi mai frumos să văd cum însuşi tata va scrie textu' meu pe mormântul mamei. Va merge să facă asta, Margot, mi-a spus mie.

Margot l-a lăsat şi a bolborosit pentru ea:

— Aşa mai amestecă copiii lucrurile! Nunţile şi mormintele sunt la fel pentru ei. Vorbesc despre ele într-o suflare şi le-ar place să meargă şi la una şi la alta! Şi dintre toţi copiii ciudaţi, domnul Robby este cel mai ciudat, deşi îl iubesc din toată inima! Textul ăla face cât toată lumea pentru el.

Jos, un om obosit şi trist se uita la foc şi repeta încet textul care avea să devină pentru el la fel de preţios ca şi pentru fiul lui: „Ferice de cei ce-şi spală hainele în sângele Mielului, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în Cetate.”

Capitolul XIII.

NU NT fi.

N următoarea dimineaţă, la ora zece, doi copilaşi îmbrăcaţi în alb stăteau la fereastra camerei de zi aşteptând să sosească trăsura ce avea să-i ducă la biserică.

Aceasta era partea cea mai frumoasă, căci trebuia să meargă singuri şi când a ajuns, au coborât treptele mândri, ştiind că de la fereastra de dincolo de stradă, câţiva băieţi şi câteva capete urmăreau plecarea lor.

Margot nu i-a însoţit, dar avea de gând să meargă la biserică şi să fie martor la toate de pe un scaun din spate.

— Acum, a spus True în timp ce mergeau, cum te simţi, Robby?

— Foarte emoţionat! A spus Robby, lăsându-se pe spate cu obrajii roşii şi cu ochii strălucind.

— Eu mă simt ca şi cum noi ne-am căsători, a spus True, sau, mai degrabă, ca un prinţ şi o prinţesă care merg la bal.

— Sau, a spus Robby serios, am putea să intrăm pe porţile de aur, True. Astăzi suntem chiar pregătiţi.

True şi-a netezit gânditoare rochia albă de mătase, apoi a ridicat buchetul de flori şi le-a mirosit. Buchetul era o surpriză plăcută pentru ea, căci nu ajunsese decât cu o oră înainte.

— Da, a spus ea, totdeauna te gândeşti la cele mai bune lucruri, Robby. Ar fi foarte frumos dacă s-ar îndeplini şi noi am trece porţile s-o vedem pe mama. Crezi că ne va ieşi în întâmpinare dacă ar fi aşa?

— Sunt sigur că Dumnezeu ar trimite-o, a spus Robby încrezător. Ştii, El este întotdeauna atât de bun! Ar şti că vrem s-o vedem pe mama.

Au ajuns la biserică şi, spre uimirea lui Robby, unchiul lui, James a venit pe alee şi i-a dat jos din trăsură.

— Nu te aşteptai să mă vezi aici, a spus, dar unchiul tău, Mortimer este fratele meu, ştii? Mătuşa ta e în străinătate, altfel ar fi fost şi ea aici. Acum veniţi şi vă voi arăta unde trebuie să staţi. Nu sunt mai mult de şase oameni în biserică.

True şi Robby au păşit în biserica sumbră plini de uimire. Câţiva copii s-au adunat în jurul uşii, dar înăuntru, biserica părea aproape goală. Apoi li s-au luminat feţele când l-au văzut pe domnul Egerton venind de la altar spre ei.

— Aşa, tinereilor. Arată-le unde să aştepte, Jim, şi ai grijă de ei. O, cât aş vrea să se termine mai repede! A exclamat mai mult pentru el decât pentru ei şi a păşit înapoi la altar. Robby l-a privit încurcat.

— Nu pare să-i placă, i-a şoptit lui True.

— Nu, a spus True, căreia totdeauna îi plăcea să-i sugereze lui Robby că ea avea o înţelepciune superioară. Bărbaţilor nu le place niciodată să aştepte pe cineva şi Margot spune că mireasa totdeauna îi lasă să aştepte, altfel ar părea că se grăbeşte să se mărite.

Unchiul lui Robby, James, le-a spus unde să stea la uşă şi imediat a ajuns trăsura miresei. Era îmbrăcată foarte drăguţ cu o rochie gri şi pălărie şi era însoţită de un bătrân, un văr de-al ei, generalul Seaton. Era foarte plăcută, dar palidă. Totuşi le-a zâmbit uşor copiilor. Apoi, ţinându-se de mână, au mers la altar în urma ei şi a început ceremonia. Robby a recunoscut-o pe domnişoara Robsart pe unul din scaunele din faţă. Acolo era şi doamna Denton, prietena din India a doamnei Isobel, restul nu erau cunoscuţi copiilor. Cea mai mare parte a ceremoniei a fost neclară pentru Robby, dar a răsuflat uşurat când l-a văzut pe unchiul Mortimer luând-o de mână pe doamna Isobel.

— Nu-i va mai fi teamă, acum că o ţine de mână, i-a şoptit lui True, dar văd că mâinile chiar le tremură acum.

S-a terminat în curând şi micul grup a ieşit din biserică. Apoi doamna Isobel şi-a pus mâinile în jurul lui Robby şi l-a sărutat. Când a privit-o, a putut vedea că ochii îi erau plini de lacrimi.

— Nu eşti fericită? A întrebat-o. Ea a suspinat.

— O, ba da, dragule, dar adulţii simt totdeauna bucuria amestecată cu tristeţe, a spus ea.

Robby s-a gândit la asta. Totul părea încurcat şi confuz acum. El şi True au mers la hotel cu o doamnă şi un domn necunoscuţi care discutau despre mireasă şi mire fără să dea importanţă copiilor.

— Mă bucur că s-a recăsătorit. Nu era făcută să fie o femeie singuratică.

— El e un bărbat cumsecade – o ştia de mult, nu-i aşa?

— Da. Eu totdeauna am crezut că erau ataşaţi unul de altul cu mulţi ani în urmă, dar el nu avea bani şi părinţii ei erau ambiţioşi şi i-au despărţit. Am fost la prima ei nuntă şi părea mai degrabă speriată de noul ei soţ. Cred că afecţiunea a venit după aceea, dar cu siguranţă era o pereche aranjată de părinţii ei chiar de la început.

— Căsătoria e un adevărat chin.

— Mie îmi place căsătoria, a anunţat Robby, adresându-i-se solemn celui ce vorbea. Când voi fi mare voi avea cât mai multe.

Râsul provocat de această afirmaţie l-a ofensat. A devenit tăcut din nou, deşi îi venea să spună câte soţii ar fi vrut el să aibă. Au ajuns la hotel şi au servit masa cu ceilalţi invitaţi.

— Este o masă de nuntă de modă veche, a spus o doamnă. De ce aţi avut ceremonia atât de devreme, generale Seaton?

— Vor să prindă trenul de la amiază spre Lacuri, a răspuns el.

Aveau mare grijă de Robby şi de True şi ei se simţeau foarte bine.

Chiar înainte ca mirii să plece, domnul Egerton l-a chemat pe Robby lângă el. Stătea lângă doamna Isobel, care a început să îşi ia rămas-bun de la prietenii ei.

— Crezi că ne-am purtat frumos? L-a întrebat.

— O, cred că a fost minunat! A exclamat Robby fascinat. Nu te-ai bucurat nespus de mult? Eu şi Nobbles ne-am bucurat.

— Ia să-l vedem pe domnul Nobbles Robby, eu chiar cred că el are ceva de-a face cu nunta aceasta. El a fost cel care te-a dus la doamna Isobel, îţi aminteşti? Şi ea spune că a plecat în India ca urmare a unui anumit text de-al tău. Dacă n-aş fi întâlnit-o – cine ştie. Oricum, astăzi sunt un om norocos.

Robby era încântat să creadă că Nobbles a avut contribuţia lui la această nuntă. Când doamna Isobel s-a plecat spre el să-şi ia rămas-bun, i-a spus:

— Abia aştept să te văd din nou, dragă Robby. Vom fi plecaţi doar pentru trei săptămâni apoi ne vom duce direct la vechea ta casă. Nu cred că-mi va plăcea să merg în camera ta goală şi să nu te găsesc acolo. Domnul să te binecuvinteze, scumpul meu!

L-a sărutat şi a plecat. Lui Robby îi venea să plângă pentru prima dată. Apoi i s-a pus în mână orez ca să-l arunce după trăsură şi s-a înviorat înapoi.

Domnişoara Robsart i-a dus acasă şi tot drumul au vorbit despre fiecare detaliu al acestui eveniment minunat. Chiar şi Margot a recunoscut că pentru o nuntă restrânsă, a fost foarte bine şi că mireasa era cea mai frumoasă doamnă pe care a văzut-o după mulţi ani. Era normal ca după aşa emoţie următoarele zile să pară plictisitoare şi neinteresante, dar, treptat, copiii s-au pus pe lecţii şi săptămânile treceau liniştite.

Într-o după-amiază Margot i-a dus la plimbare în grădinile Kensington. Aceasta era totdeauna o bucurie pentru ei. Se prefăceau că sunt la ţară. Deşi copacii erau goi şi fără frunze şi nu era nici o floare pe straturile curate, iazul rotund, iarba şi aleile lungi, care erau atât de bune pentru întreceri, erau o mare încântare pentru ei. În curând au ajuns la iaz, căci, cu toate că era o zi rece, era însorită şi câţiva oameni şi băieţi lansau bărci mici. Robby privea fascinat. Una din bărci chiar îi plăcea. Era vopsită în roşu şi avea un steag în miniatură ataşat de catarg. Proprietarul era un băieţel nu cu mult mai mare decât Robby şi el împreună cu o servitoare tânără urmăreau neliniştiţi călătoria ei peste iaz.

Dintr-o dată, o rafală de vânt a înconjurat-o şi ea s-a răsturnat, apoi s-a încurcat în nişte buruieni şi stătea neajutorată la distanţă. Băieţelul s-a îndreptat spre Robby:

— Vrei să-mi împrumuţi bastonul tău? A spus el. Jane s-a dus de partea cealaltă cu al meu. Credeam că vasul meu se va duce peste iaz la ea.

Robby i l-a dat reticent. Micul camarad l-a întins pe Nobbles, dar nu a reuşit să-şi ajungă barca, apoi şi-a pierdut echilibrul şi a căzut chiar el în apă şi, chiar dacă a ieşit imediat afară, i-a dat drumul lui Nobbles, care plutea fără să poată fi ajuns de cineva. Robby era disperat şi îndurerat şi a strigat:

— O, Nobbles, Nobbles! Salvaţi-l! Cineva să-l salveze! Pentru câteva minute, nimeni nu ştia cine sau ce era Nobbles şi când au aflat, au început să râdă. Plutea departe.

Va pluti oare peste iaz şi va ajunge la mal de partea cealaltă? Pentru o clipă, Robby a crezut că se poate şi-l privea cu respiraţia tăiată. În sfârşit! S-a rotit iar şi iar şi la urmă s-a oprit în mijlocul iazului. Şi atunci Robby a izbucnit în lacrimi:

— Nu se va întoarce niciodată! Se va îneca; se va duce la fund şi nu-l voi mai vedea niciodată!

— E doar un baston! A spus un ştrengar zdrenţuros privindu-l curios pe Robby. Poţi să-ţi iei altul foarte uşor.

— O, nu pot, nu pot! Adu-mi-l înapoi! Îl iubesc atât de mult!

Băiatul a râs, apoi i-a surprins pe toţi când şi-a scos haina, a sărit în iaz şi a înotat ca un peşte spre Nobbles.

Bineînţeles că imediat a apărut un poliţist foarte nervos la faţa locului.

Dar când băiatul s-a întors la mal şi i l-a înmânat pe Nobbles micului lui stăpân, Margot a protestat împotriva cuvintelor adresate celui ce l-a salvat.

— Nu mulţi băieţi s-ar uda pentru un baston, aşa că nu-l certa, săracul băiat! Sunt sigură că domnul Robby îi este recunoscător, căci ţine la el mai mult ca la orice. Cum te cheamă, băiete şi unde locuieşti?

— Îmi spune Creţu' doamnă, dar de fapt e John Hait şi locuiesc pe unde vreau cea mai mare parte a zilei.

— E tot ud, a spus True, privindu-l cu milă, cum se va usca, Margot? Va răci.

Robby era atât de concentrat să-l şteargă pe Nobbles cu batista din buzunarul lui, că abia i-a mulţumit băiatului, apoi a privit în sus şi a fost la fel de necăjit ca şi True.

— Trebuie să se usuce, Margot. Hai să-l luăm acasă. A fost aşa de frumos din partea lui.

Margot şi-a scos repede geanta ei mare şi i-a dat băiatului un şiling. El şi-a băgat mâinile în buzunare şi a rânjit la ea.

— N-am de gând să iau bani pentru asta! A spus el. Margot a pus şilingul înapoi şi poliţia s-a îndepărtat.

— Haide, domnule Robby, mai bine mergem acasă. Dacă băiatul acela vrea să ne urmeze, aşa să facă şi îi voi da o pereche de pantaloni mai vechi, pe care tatăl tău mi i-a dat să-i arunc. Dacă e prea mândru ca să-i ia, să se ducă-n treaba lui. Mulţi băieţi din Londra se îmbracă în zdrenţe ca să stârnească milă.

— Vino cu noi, l-a rugat Robby pe Creţu'.

El a rânjit, a fugit în direcţia opusă şi în curând nu se mai vedea. Copiii s-au întors tăcuţi acasă, dar când urcau scările, au fost foarte uimiţi să-l vadă pe Creţu' stând în spatele lor.

— Eşti un băiat ciudat, i-a spus Robby. Am crezut că te-ai dus acasă.

— Aş vrea să se fi dus, a mormăit Margot. Nu poţi avea încredere în cei de felul lui.

Dar i-a spus că poate să intre şi să stea în hol. Le-a spus copiilor să stea cu el în timp ce ea s-a dus să aducă ce-i promise. True s-a dus la proprietară să-i ducă o prăjitură. Robby stătea lângă el şi-i vorbea cum numai el ştia.

— Spune-mi unde locuieşti cu adevărat. Mă bucur aşa de mult că l-ai salvat pe Nobbles. El este cel mai drag şi mai bun prieten din lume!

— Este un ciudat, a spus Creţu', privind curios capul mic al lui Nobbles. Păi, când stau acasă, este Surrey Court, număru' 7. Pun pariu că nu eşti mai inteligent acuma.

— Pot să-l găsesc dacă vreau. Îi spun unui poliţist să mă ducă, a spus Robby încrezător. Mergi la şcoală sau eşti prea mare?

— Mult prea mare! A spus Creţu' cu un rânjet larg. Nu este şcoală pentru mine, din câte ştiu eu.

— Şi ce faci toată ziua?

Creţu' i-a făcut din ochi, apoi a spus încrezut:

— Am diferite ocupaţii. Mâne mătur intersecţia străzii principale.

— Strada principală Kensington? A întrebat Robby. Voi veni să te văd şi voi trece prin intersecţia ta.

— In ziua următoare, a continuat Creţu', dacă e frumos afară, s-ar putea să merg să curăţ coşuri. Îmi place să schimb meseria şi alt prieten îmi ţine locul la intersecţie când sunt plecat. În ziua următoare, s-ar putea să fiu plecat din oraş.

— La ţară? Aş vrea să mă iei şi pe mine. Cu ce mergi?

— De obicei cu calul, a spus băiatul clipind. Nu am preferinţe la vehicul!

— Şi ce se întâmplă când ajungi la ţară? Creţu' se uita spre tavan gânditor.

— Iau o vacanţă. Câteodată am albine şi fructe de pădure.

— Mi-ar plăcea să fiu ca tine, a spus Robby admirativ. Ai tată?

— Nu, a murit înainte ca eu să am doişpe luni.

— Eu am doi taţi, a spus Robby mândru, şi cred că şi tu ai unul ca mine. Dumnezeu e tatăl meu. Nu e şi al tău?

Creţu' a respirat greu.

— Asta e vorbărie de şcoală duminicală!

— Nu e vorbărie, a spus Robby, uitându-se la el serios. Chiar e adevărat şi Dumnezeu are grijă de toţi din familia Lui. Şi dacă un băiat nu are nici un tată, Dumnezeu este bun mai ales cu el ca să se compenseze. Odată tatăl meu era departe şi Dumnezeu era aşa de bun cu mine. Chiar simţeam că e aşa. El nu pleacă niciodată, aşa că poţi să stai de vorbă cu El totdeauna.

În acel moment a coborât Margot şi a pus un pachet în mâinile lui Creţu'. ¦

— Uite flăcăule, asta e pentru că l-ai ajutat pe domnul Robby. Şi acum fugi, căci sunt sigură că proprietara n-ar vrea să te vadă pe aici.

— Stai! A strigat True venind de pe scările dinspre bucătărie. Uite ce am pentru el! E fierbinte! Ducea cu grijă, în ambele mâini, o cană de cacao şi ochii lui Creţu' s-au luminat când au văzut-o. Şi o prăjitură, a adăugat ea scoţând-o din buzunar.

Creţu' a luat cana de la ea mulţumind cu o voce groasă. A înfulecat repede prăjitura şi cacao, apoi şi-a luat pachetul şi s-a îndreptat spre uşă.

Robby l-a prins de mânecă.

— I-ai salvat viaţa lui Nobbles, a spus, şi nu voi uita niciodată.

Creţu' a rânjit şi a plecat.

— Băieţii ăştia de pe stradă nu au maniere, a spus Margot, dar a fost frumos din partea ta, domnule Robby.

— Va fi prietenul meu, a spus Robby hotărât. Şi voi merge mâine la intersecţie să-l văd.

A făcut asta căci a convins-o pe domnişoara Robsart să meargă cu ei. Ea îi ducea des la plimbare dacă Margot era ocupată şi a fost curioasă imediat.

— Duminica am o clasă de băieţi zdrenţuroşi, a spus ea. Şi dacă nu merge nicăieri, îl voi chema la mine.

Era o zi noroioasă şi Creţu' avea mult de lucru cu mătura lui când au venit ei. La început s-a prefăcut că e prea ocupat ca să stea de vorbă cu ei, dar apoi s-a oprit să-şi tragă răsuflarea şi stătea odihnindu-se pe mătura lui. Robby a insistat să dea mâna cu el şi avea pregătite o grămadă de întrebări la care aştepta răspuns. Domnişoara Robsart, deschisă şi veselă cum era, a început să vorbească şi ea cu el şi în curând a aflat că mama lui lucra la fabrică, că avea două surori mai mici la şcoală şi că el voia să-şi găsească un loc de muncă stabil, numai că nu-l angaja nimeni.

— Personalitatea îi interesează, a spus râzând şi descoperind nişte dinţi albi regulaţi. Se uită la haine şi dau din cap. „Trebuie să fii respectabil”, spun ei, dar uneori nu câştig mai mult decât nişte negri care lucrează toată săptămâna!

Apoi domnişoara Robsart a descoperit că renunţase să mai meargă la şcoala duminicală şi după ce s-a străduit mult ca să-l convingă, a promis că va veni duminica următoare.

Când se întorceau acasă, i-a spus lui Robby:

— Îmi place faţa lui atât de mult. Pare cinstit. Mă voi duce să văd casa lui şi pe mama lui, dacă pot. Poate îl ajutăm să-şi găsească o slujbă. Totdeauna îmi pare rău pentru băieţii care nu au pe nimeni care să-i ajute să pornească în viaţă.

— Credeam că Dumnezeu totdeauna ne ajută din ceruri, a spus Robby.

Domnişoara Robsart a zâmbit. True a remarcat:

— Nu cred că ştie despre porţile de aur, Robby. Ai putea să-i arăţi tabloul tău într-o zi şi poate că va încerca să se păstreze mai curat.

True nu făcea niciodată diferenţa între curăţenia interioară şi cea exterioară.

Robby a privit gânditor:

— Îi voi spune despre ea. Va fi prietenul meu, True şi eu şi Nobbles vrem să-l vedem mai des.

Şi când Robby spunea ceva, se ţinea de cuvânt.

Capitolul XIV.

APROAPE ÎNECAI.

ARNA era pe terminate când s-a instalat un ger aspru. Lui Robby şi lui True la plăcea să se vadă zăpada căzând. Ieşeau afară când pavajele şi trotuarele erau alunecoase şi s-au bucurat când tatăl lor i-a dus la Serpentine să vadă patinatorii pe gheaţă. Apoi, pentru că era încă îngheţat, le-a luat câte o pereche de patine şi le-a dat prima lecţie. El însuşi era un bun patinator, căci practicase mult acest sport în America. Apoi, într-o sâmbătă, la micul dejun i-a anunţat că vor merge cu trenul la un lac mare la ţară şi că vor sta acolo toată ziua.

— Vom avea un picnic de iarnă. Margot trebuie să ne pregătească nişte sandvişuri şi nu ne vom întoarce până se întunecă.

Era prima dată când le propunea o ieşire de o zi întreagă şi bineînţeles, copiii erau entuziasmaţi.

Când se porneau să plece, domnul Allonby s-a uitat la fiul lui care avea patinele într-o mână şi pe Nobbles în cealaltă.

— Cred că mai bine l-ai lăsa pe Nobbles acasă, băiatul meu, te va încurca.

— O, te rog, lasă-mă să-l iau! Va fi aşa de dezamăgit dacă-l las acasă. Îi place la ţară.

Domnul Allonby râdea.

— Atunci fă cum vrei.

S-au pornit bine dispuşi. Fiecare moment al zilei era o bucurie nespusă pentru ei – călătoria cu trenul, plimbarea de la gară la casa veche, ţărănească care era a unui prieten de-al domnului Allonby şi drumul spre lacul artificial din parc, unde erau adunaţi mulţi patinatori. Mai erau şi alţi copii care s-au împrietenit imediat cu cei doi şi la amiază au fost invitaţi la prânz. Domnul Allonby şi alţii au refuzat, preferând să ia prânzul pe marginea lacului.

— Îmi place mai mult aşa, a spus Robby cuibărindu-se lângă tatăl lui. E fierbinte ca focul, nu-i aşa?

Tatăl s-a uitat mulţumit la obrajii lui îmbujoraţi.

— Aş vrea să vă pot oferi o viaţă la ţară, în aer liber, a spus el. De asta aveţi nevoie.

— Da, spuse True. Casele nu-mi plac deloc. Mi-ar plăcea să fiu o ţigancă!

— Când vom creşte mari, tată, vom veni pe mare cu tine, nu-i aşa? Şi putem merge la Polul Nord să patinăm? Domnişoara Robsart ne-a spus ieri despre bieţii eschimoşi mici şi graşi – am uitat cum îi cheamă – care stau în întuneric aşa de mult. Aş vrea să văd şi balenele.

— Mie-mi plac mai mult locurile calde, a spus True, unde stai la soare şi maimuţele şi papagalii se leagănă prin copacii de deasupra şi mănânci cocos şi curmale.

— Da, spuse domnul Allonby, vom face călătorii împreună mai încolo dacă ajungem cu bine. Dar Polul Nord e prea mult, Robby. Nu a fost găsit încă.

— Cred că Dumnezeu îl ţine cu mâna Lui şi învârte pământul cu el, a spus Robby încruntat.

Tatăl râdea.

— Termină-ţi prânzul, fiule ca să mergem. Teoriile tale mă depăşesc.

Aşadar, s-au întors pe gheaţă şi Robby zbura de colo colo pe patinele lui şi era una din cele mai drăguţe figuri pe care o puteai vedea pe patinoar.

Mai târziu după-amiază, o anumită zonă a fost încercuită pentru că era nesigură. Domnul Allonby şi-a avertizat copii să nu se apropie de ea şi la scurt timp după aceasta, un ţipăt şi o izbitură a speriat pe toţi din apropiere. Un băieţandru curajos s-a aventurat după frânghie şi s-a prăbuşit prin gheaţă în apele adânci. Domnul Allonby era cu Robby în apropiere. Într-o secundă a fugit acolo şi înainte ca alţii să-şi dea bine seama de ce se întâmplase, el a scos băiatul înapoi afară, în siguranţă. Dar, spre oroarea lui Robby, când tatăl lui ieşea, gheaţa a cedat în alt loc, sub picioarele lui şi a dispărut.

Copilul a început să strige speriat:

— Tata se îneacă! Tata se îneacă!

Apoi, a urmat un balamuc. Doamnele au ţipat şi s-au grăbit spre mal. Acolo se auzeau strigând după o scară sau o frânghie, dar cum se întâmplă adesea, niciunul nu ajungea în locul în care era nevoie de ei. Într-o clipă, un mititel puternic motivat s-a dus să-l

salveze. A fost primul care a ajuns la tatăl lui. Întinzându-i-l pe Nobbles, striga:

— Prinde-l repede, repede, tată! Te scot eu! O, prindeDomnul Allonby se chinuia să se ridice, dar gheaţa se tot rupea sub apucătura lui.

— Du-te la mal! A strigat către Robby. Du-te la mal! Dar, pentru prima dată, copilul nu asculta.

Când şi-a văzut tatăl scufundându-se înaintea ochilor lui, a început să plângă sfâşietor. Din îndepărtare se aducea o scară. Oamenii s-au năpustit spre ea ca să o aducă mai repede.

— Tată! Tată! Nu te scufunda! O, prinde-l pe Nobbles!

— Hei micuţule, ai să te scufunzi şi tu! Vino înapoi! Dă-mi băţul tău! Aici Allonby, prinde-Capul domnului Allonby a apărut din nou la suprafaţă şi într-o clipită, omul din spatele lui Robby l-a pus pe Nobbles peste gaura din gheaţă. Epuizat, domnul Allonby l-a apucat ţinându-se deasupra până când câţiva bărbaţi şi câţiva băieţi au format o scară de oameni şi a fost scos în curând din această zonă periculoasă. În acest timp Robby se lupta furios în strânsoarea unui tânăr.

— Prostuţule, stai liniştit! Vrei să te îneci? Acum un minut mai aveai un pas şi te înecai! Tatăl tău va fi bine imediat. Uite, chiar acum! Uraa, Selwyn l-a scos. Acum trageţi împreună – uraaa! E teafăr şi în afara oricărui pericol, pun pariu!

Robby ţipa disperat:

— Eu vreau să-l salvez. Eu şi Nobbles putem să-l salvăm! Dar când şi-a văzut tatăl salvat, s-a oprit din ţipat şi şi-a croit drum spre el. Faţa lui mică era albă ca varul. Tatăl s-a oprit să-l liniştească.

— N-am păţit nimic, fiule. Uite bastonul tău! Hai cu mine în casă! Sunt prea ud ca să mai stau. Îmi vor da nişte haine ca să mă schimb.

L-a luat pe Robby de mână şi l-a dus la mal şi şi-au dat jos patinele. Apoi au mers prin parc însoţiţi de Alan Daubeney, tânărul care locuia în acea casă.

— Era obrăznicătura aia de, Jim Carlton. El totdeauna încalcă regulile dacă poate. Mă bucur că erai acolo, Allonby, deşi tu ai fi fost în pericol dacă nu ajungeam noi la timp. Tata se va supăra pe paznici. Le-a spus să aibă scări ca măsură de precauţie, dar se pare că le-au lăsat de cealaltă parte a lacului.

— Bine că nu s-a întâmplat nimic rău. N-aş vrea să mă murez. Îndrăznesc să-ţi cer nişte haine de schimb.

— Bineînţeles.

Apoi tânărul Daubeney s-a uitat la Robby.

— Bastonul tău s-a dovedit a fi de folos, tânărule, bine că erai prin preajmă.

— Da a spus domnul Allonby zâmbind uşor. A fost tot sprijinul de care aveam nevoie. M-aş fi dus cu totul dedesubt dacă nu l-aş fi avut chiar în momentul acela.

Robby nu a răspuns, dar a încercat să zâmbească. Şocul a fost mai puternic pentru el decât pentru tatăl lui şi până nu a ajuns în tren împreună cu True, n-a îndrăznit să vorbească despre asta.

— Tată, aproape că te-ai înecat.

— Presupun că m-aş fi înecat.

— O, ce-aş fi făcut! Ce m-aş fi făcut! Gheaţa aia îngrozitoare! Ce se mai crăpa!

— Aş vrea să fi văzut şi eu, a spus True. O doamnă mă ţinea aşa de strâns de mână şi nu mă lăsa să mă duc şi nici n-am ştiut că tata era cel ce s-a scufundat. Am văzut un băiat venind ud şi părea foarte speriat. Dacă ştiam că era tata, ţipam!

— Nobbles l-a salvat, a şoptit Robby cu admiraţie. Chiar cred ca aşa e.

— Şi eu cred că aşa e, băiatul meu, a spus domnul Allonby, punându-şi braţul în jurul lui Robby şi trăgându-l lângă el. El împreună cu tine. Nici nu ne-am gândit dimineaţă, când ţi-am spus să-l laşi acasă, că va fi aşa de folositor.

Un zâmbet s-a ivit pe faţa lui Robby. Bucuria acestei descoperiri a şters din mintea lui spaima produsă de întâmplare. Şi-a sprijinit capul cu bucle de braţul puternic al tatălui cu o mulţumire infinită.

— Eu şi Nobbles suntem estrem de fericiţi, a spus el. Şi atunci domnul Allonby s-a aplecat şi l-a sărutat.

— O Robby, ce păcat că lecţiile trebuie să ne despartă. Dar Robby era prea absorbit de fericirea lui ca să mai dea atenţie celor spuse de tatăl său.

Când au ajuns acasă, i-au spus lui Margot întreaga poveste şi în dimineaţa următoare a fost reluată pentru domnişoara Robsart şi apoi au făcut o plimbare la intersecţia lui Creţu' ca să i-o spună şi lui.

— Bineînţeles că trebuie să ştii, a spus Robby. Pentru că tu i-ai salvat viaţa lui Nobbles şi el a salvat-o pe-a lui tata, aşa că are de-a face cu tine ca şi cu mine.

Apoi True a sugerat să-i scrie doamnei Isobel şi să-i povestească şi ei.

— Şi o vom compune ca pe o poveste, Robby, căci e numai bună pentru o carte şi eu te voi ajuta să o scrii.

După trei după-amiezi de muncă grea în camera de zi, au creat următoarea scrisoare, care s-a dus la ţară şi a întâmpinat-o pe doamna Isobel într-o dimineaţă, la micul dejun:

Draga mea mătuşă Isobel, Tata spune că eşti mătuşa mea acum. A avut loc o zi minunată. Tata, True, eu şi Nobbles am

fost la ţară cu patinele noastre ca să ne dăm cu patinele. Era un lac foarte mare şi era multă lume şi am mers cu trenul. Nobbles a venit cu noi. Gheaţa s-a crăpat când un băiat a mers pe ea acolo unde i-a spus să nu meargă şi a căzut. A fost un moment groaznic. Şi eu şi tata l-am văzut. Şi tata a sărit în apă şi l-a ridicat şi s-a târât afară şi a ieşit şi tata. Gheaţa s-a crăpat din nou şi tata s-a dus şi numai capul i-a rămas şi nişte degete. Eu şi Nobbles ne-am înspăimântat foarte tare, dar ne-am dus repede şi l-am ţinut pe Nobbles spre dragul tata şi voiam să-l tragem afară, dar a fost îngrozitor şi au venit nişte oameni şi l-a luat pe Nobbles şi l-a pus pe burtă peste gaură pe gheaţă. Capul lui tata s-a scufundat de două ori căci gheaţa se rupea sub mâinile lui, dar s-a ţinut de Nobbles şi Nobbles a zâmbit şi l-a ţinut repede că e puternic. Apoi un om s-a aşezat pe burtă şi i-a întins mâna lui tata şi alt om l-a tras şi pe mine m-a împins de acolo că vream să trag şi eu. Nu am plâns dar eram speriat tare şi până la urmă tata a fost scos afară cu bine, dar au spus că dacă nu era Nobbles, s-ar fi înecat. Nu ţi se pare că eu şi Nobbles l-am salvat pe tata? El a spus că aşa e şi mă bucur pentru că eu îl iubesc cel mai mult din lume, pe el şi pe Dumnezeu din ceruri. A fost un accident îngrozitor şi Mar got spune că eram aproape orfani. Eu şi Nobbles visăm aproape în fiecare noapte, aşa că Nobbles este un erou. True spune că aşa e oricine salvează vieţi şi eu l-am ajutat. Te rog să-mi scrii repede.

Cu drag, micul tău Robby.

Doamna Isobel i-a dat această scrisoare soţului ei.

— O, Mortimer! Trebuie să-l aducem aici. Pur şi simplu tânjesc să-l văd de fiecare dată când merg în camera lui.

— Ai răbdare, doamna mea! A spus soţul ei râzând în timp ce citea creaţia originală a lui Robby. Toate lucrurile îşi au vremea lor pentru cel ce aşteaptă şi o mireasă de două luni nu ar trebui să tânjească după nimeni altcineva decât după soţul ei.

Robby a primit înapoi o scrisoare lungă şi frumoasă de la noua lui mătuşă şi i-a arătat-o mândru tatălui.

Ultima frază din scrisoarea doamnei Isobel era: „Spune-i tatălui tău să-ţi spună planul despre care ţi-am vorbit cu o zi înainte de a mă căsători.”

— Care este, tată? A întrebat Robby.

— Îţi voi spune diseară, i-a răspuns tatăl... True, tu şi cu mine vom avea o discuţie despre asta.

Aceste discuţii erau o mare plăcere pentru copii. Aveau multe discuţii pe covor, la lumina focului, tatăl întins pe scaunul lui asculta şi vorbea.

— Planurile sunt frumoase, a spus True. Şi al doamnei Isobel sigur va fi mai bun decât cele pe care le inventăm noi.

Toată ziua şi-au frământat mintea cu ce-ar putea fi. Şi când, în sfârşit a sosit momentul, stăteau aşteptând fascinaţi dezvăluirea tatălui lor.

— Pe la mijlocul lui mai vreau să plec din Anglia pe mare, a spus domnul Allonby privindu-şi grav copiii.

Buzele lui Robby au început să tremure dintr-o dată.

— Ştiam că va veni ziua aceea înspăimântătoare, a spus, dar eu şi Nobbles am încercat să uităm.

— Planul acesta are legătură cu ziua aceea, a spus tatăl vesel. Ce credeţi că se va întâmpla cu voi când voi fi plecat?

— O, a spus True, ne-am făcut planuri pentru atunci. Domnişoara Robsart va veni să stea cu noi şi ea şi Margot vor avea grijă de noi până te vei întoarce.

Domnul Allonby a dat din cap.

— Nu va merge, a spus.

— Ne vei trimite la şcoală? A întrebat Robby cu vocea tremurândă.

— Acum ascultaţi! Unchiul Mortimer şi mătuşa Isobel au spus că vor avea grijă de voi cât sunt plecat. Mătuşa vrea să mergi înapoi la casa veche, Robby şi domnişoara Robsart va merge şi ea acolo şi va continua să vă înveţe până când veţi şti declinările în latină şi veţi fi gata pentru şcoală.

True a bătut din palme încântată şi un zâmbet a luminat faţa serioasă a lui Robby.

— Va veni şi sora bolnavă a domnişoarei Robsart? Ea spunea totdeauna că dacă va merge la ţară va picta din nou.

— Cred că va putea merge şi ea. Unchiul tău are o căsuţă în apropiere pe care le-o va da lor. Margot va avea grijă de voi în camera lui Robby şi cred că veţi fi bine îngrijiţi cât sunt plecat. Credeţi că va merge?

— Da, au strigat copiii în acelaşi timp căci Robby a scăpat de groaza casei cufundate în linişte şi ideea de a se întoarce şi de a-i arăta lui True pe unde bântuia, l-a umplut de bucurie.

— Aş vrea, a spus Robby încet, ca şi Creţu' să poată veni. Crezi, dragă tată, că am putea avea o discuţie despre el?

— Spune, atunci. Din ce mi-aţi povestit, este un om schimbat, dar eu nu văd cum ar putea el să facă parte din grupul tău.

— Dar e aşa de curat acum, a continuat Robby sincer. Şi domnişoara Robsart l-a angajat într-un magazin. Şterge praful şi mătură şi duce corespondenţa, dar ieri mi-a spus că vrea foarte tare să meargă la ţară.

— Da. Ar putea să ne facă papucii şi să lucreze în grădină, a spus True. Crezi că doamna Isobel îl va chema?

— Nu. Cred că deja face destul luându-vă pe voi doi în grija ei.

— Nu-mi place să-mi părăsesc prietenul, a spus Robby serios. Ştii, el l-a salvat pe Nobbles. Merită să-mi amintesc de el, nu să plec şi să-l uit.

— Îi vei trimite scrisori, a spus tatăl zâmbind, sau un cadou. Nu-l vei uita pentru că eşti departe de el. Aşa vei face şi cu mine?

O privire din partea lui Robby era suficientă ca răspuns.

Apoi a spus:

— Nu te-am uitat niciodată de când m-am născut! E ca jocul meu de puzzle, a continuat după o pauză. E un plan fără o piesă şi nu e terminat până când piesa e aşezată la locul ei. Creţu' trebuie să fie în planul nostru, dragă tată.

— Trebuie să fie în planul tău, dar nu şi în al doamnei Isobel, cred eu, a spus domnul Allonby.

— Vom avea o discuţie cu doamna Isobel despre el când vom ajunge la casa ei, a sugerat True. Cred că va găsi ea o soluţie.

Robby s-a înveselit imediat.

— Cred că aşa e. O vom întreba.

Apoi au omis singurul defect al minunatului plan şi au vorbit cu entuziasm despre vechea casă a lui Robby până când a venit Margot să-i ia la culcare.

Capitolul V.

ERA o zi obişnuită de primăvară. Vechea casă stătea în mijlocul azaleelor şi trandafirilor de munte. Zidul de cărămidă roşie din jurul grădinii de legume era aproape ascuns de mulţimea de flori roz şi albe de pe el. Livada era o imagine a frumuseţii, în timp ce pe straturile din faţă erau mulţimi de lalele şi de nu-mă-uita. Casa era aceeaşi şi totuşi diferită. Părea ca şi cum se trezea după un somn lung. Toate geamurile erau deschise. Holul era inundat de parfum de flori şi pentru că ceasul a bătut ora cinci, doamna Isobel a venit la uşă şi a privit de-a lungul aleii punându-şi mâna deasupra ochilor. Soarele era din ce în ce mai slab, dar îşi trimitea razele de aur pe frumoasa ei rochie albastră. Tristeţea îi dispăruse de pe faţă şi buzele i s-au dezlipit într-un zâmbet de aşteptare, căci a auzit zgomotul roţilor. După

câteva clipe, o căruţă mare s-a apropiat de casă şi vocea veselă a soţului i-a strigat:

— Iată-i ajunşi cu bine! Şi Margot vine cu căruţa cu bagaje.

În clipa următoare o îmbrăţişau două perechi de braţe de copii.

— O, mătuşă Isobel, ne bucurăm aşa de mult că am venit!

— Şi Robby n-a plâns deloc de când a plecat tata, pentru că vrem să fim veseli.

— Extraordinar, draga mea! Haideţi înăuntru s>ă vedeţi ce schimbări am făcut şi apoi Robby ne va duce în cariera lui şi ne va spune dacă îi place şi dacă lui Margot îi va p>lăcea să stea în ea.

Robby privea în jurul lui încântat. Nu era schimbare pe care să n-o remarce. Le-a observat pe toate.

— Aveţi covoare noi pe scări. Pereţii au tapet diferit. Aveţi flori la fereastra din capul scărilor. O, ce tablouri frumoase!

A urcat sus ca un fulger. Niciuna din camele nu i-a plăcut mai mult decât camera lui. Uşa verde şi scundă era încă acolo, dar când a intrat pe vechiul lui teritoriu, # respirat adânc. La ferestre erau perdele frumoase din cretonu Era un covor roşu, gros pe jos, o bibliotecă cu cărţi d& poveşti atrăgătoare, o etajeră cu flori, un acvariu şi câteva tablouri noi pe pereţii tapetaţi cu trandafiri roz ce se potriveau cu perdelele.

— E ca-ntr-o carte de poveşti, a spus bucuros. Toate lucrurile vechi s-au făcut noi şi lucrurile urâte s-au făcut frumoase!

True se uita în jur curioasă.

— N-am locuit niciodată într-o casă aşa de mare, a spus ea căci după ce a văzut camera lui Robby, a urmat-o pe doamna Isobel înapoi jos şi au intrat în toate camerei^-

Mergând prin casă, Robby exclama:

— Uite, True! Acelea sunt tablourile care se încruntau la mine când intram în sufragerie. Eu şi Nobbles credeam că-i auzim cum spun: „Fugi. N-ai ce căuta aici!” Dar aciirn par să zâmbească şi ce flori frumoase pe masă! Înainte nu erau aşa de frumoase. Şi obloanele sunt deschise şi soarele intră înăuntru. O! Vino în bibliotecă să vezi cum e acUrn. Uite, True! Obloanele alea urâte aproape că nici nu mai sunt şi are un covor nou şi perdele frumoase şi flori. O, e atât de diferit.

— Vom face tot posibilul să nu avem camere întunecate aici, a spus doamna Isobel. Acum veniţi în salon. Veţi servi ceaiul cu noi.

Lui Robby i se părea o cameră nouă. Toată mobila a fost schimbată. Revistele, cărţile şi florile dădeau impresia că e o cameră de locuit. Reflecta asupra celor care intrau puţin din veselia dulce a doamnei Isobel.

Robby s-a plimbat prin casă observând toate schimbările şi atingând cu degetele multe din mărunţişurile doamnei Isobel.

— Seamănă cu casa ta aia frumoasă pe care am văzut-o de mult când am fost la tine la ceai, a spus.

Doamna Isobel a încuviinţat din cap.

— Speram să-ţi placă, dragă Robby. Eu şi unchiul tău vrem să avem o casă veselă, cu mult soare în ea.

— Va fi întotdeauna vară? A întrebat True gânditoare.

— Totdeauna în inimile noastre, sper, a răspuns doamna Isobel.

Robby s-a aşezat pe un scaun mic, căptuşit şi a căzut pe gânduri. Trecutul şi prezentul îi ofereau multe amintiri. Când a intrat, unchiul a observat serozitatea de pe faţa lui mică şi a vrut să o îndepărteze. I-a vorbit cu o sclipire în ochi:

— Promiţi că n-ai să-mi pui marmură în ghete mâine dimineaţă?

Robby a tresărit, apoi a chicotit.

— Credeai că a fost Nobbles. Nu mai trebuie să mă ascund de oameni acum. Eu şi Nobbles putem să mergem prin casă pe unde vrem. Aşa a spus mătuşa Isobel.

— Îţi place să te întorci acasă, dragule? A întrebat doamna Isobel, căci observase o oarecare melancolie în privirea lui Robby.

— Da, a spus, dar pentru mine e o casă nouă. Cea veche a murit o dată cu bunica şi Jenkins s-a dus, şi Jane la fel. Tom mai e aici?

— Da, Tom e încă aici şi abia aşteaptă să te vadă.

— Şi mărul e aici, a spus domnul Egerton. Pe chipul lui Robby a apărut o strălucire.

— Am să-i arăt lui True cum să stea în el ca să se uite peste zid, a spus el.

Imediat după ce au terminat ceaiul, copiii au fugit în grădină. Bătrânul Tom l-a apucat pe Robby de ambele mâini.

— Ei, vremurile bune se întorc în această casă, a spus.

— Eu cred că acestea sunt vremuri noi, a spus Robby.

— Nu, nu. Mă refer la vremea în care casa era plină de vocile şi râsetele copiilor, înainte ca bătrânul stăpân să moară. E o agitaţie care face bine inimii mele, domnule Robby. Iar stăpânul este mărinimos cu noi toţi. El e bărbatul potrivit pentru locul acesta, cu siguranţă!

Bucuria lui True să exploreze grădina şi să se urce în măr l-a molipsit şi pe Robby.

— Niciodată n-am avut pe nimeni cu care să mă joc, a spus el. Eu şi Nobbles ne împăcăm bine, dar mai voiam pe cineva.

I-a arătat mândru toate locurile prin care bântuia apoi, obosiţi de călătorie şi de emoţii, s-au întors în casă şi de bună voie s-au

dus la culcare. Doamna Isobel l-a vizitat pe Robby înainte de culcare.

— Sper că vei fi fericit aici, dragule. Robby i-a pus mâinile în jurul gâtului.

— Eu şi Nobbles am vorbit despre asta. Ne-am simţit un pic ciudat când am venit. Înainte mi-era aşa de frică în casa asta, dar acum e foarte, foarte diferit!

— Sper. Nu vreau să crezi că trebuie să te furişezi pe vârful degetelor şi să stai ascuns. Mi-ar plăcea să-ţi aud paşii şi vocea peste tot prin casă. Nu e ciudat, Robby, că eu şi cu tine suntem aici împreună? Nici nu ne-am gândit că vom ajunge să trăim şi asta!

— Eu îl aşteptam întotdeauna pe tata, a spus Robby încet. Nu voi mai putea face asta acum, pentru că ştiu că nu se va întoarce decât peste trei ani.

— Nu, dar vei învăţa lecţii cât poţi de repede ca să te pregăteşti pentru momentele în care veţi fi împreună din nou. Şi va trebui să-i scrii scrisori şi el îţi va scrie ţie. Asta nu puteai face înainte!

— Nu. Va fi minunat! Şi te rog, mătuşă Isobel, pot să-ţi vorbesc despre Creţu'? I-a părut nespus de rău să-şi ia rămas-bun, căci domnişoara Robsart îl învăţat la şcoala duminicală şi mergeam totdeauna la el când era la intersecţie. Mie şi lui Nobbles ne place de el şi True spune că poate să lucreze în grădină aici. Ţi-ar plăcea? Are părul creţ şi poate să fluiere orice melodie vrei şi… Şi e foarte trist că am plecat toţi.

— Cum ai ajuns să-l cunoşti? A întrebat doamna Isobel curioasă. Robby a început povestea salvării lui Nobbles şi doamna Isobel îl asculta zâmbind cu compasiune.

— Trebuie să vorbesc despre el cu domnişoara Robsart când vine aici. Acum culcă-te ca un băiat cuminte şi mâine dimineaţă, dacă e frumos afară, vei merge cu mine să vezi căsuţa în care va sta domnişoara Robsart.

Robby a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o şi, cuprinzându-l pe Nobbles, şi-a pus capul pe pernă murmurând:

— Eu şi Nobbles suntem foarte bucuroşi să fim în casa în care am crescut şi e mult mai bine decât credeam noi!

Dimineaţa, micul dejun în cameră a fost foarte vesel. Chiar şi Margot era foarte zâmbitoare.

— Este un verset în Biblie despre undiţa care cade în locuri bune şi chiar aşa mă simt eu acum. Nu neg că eram cam bătrână pentru multă muncă şi cât despre Londra aia aglomerată şi murdară, sper să nu mai pun piciorul vreodată pe acolo! Şi nu neg că o casă în care nu orice ban trebuie drămuit este un loc foarte plăcut.

— După micul dejun, mergem să vedem căsuţa domnişoarei Robsart, a spus True. Vii şi tu Margot?

— O nu, voi despacheta lucrurile voastre şi le voi aşeza în toate sertarele frumoase şi dulapurile pe care le avem. O Doamne! Încep să cred că a fost o zi bună cea care l-a adus pe domnul Robby la noi.

La scurt timp după aceea, ambii copii mergeau pe drum cu doamna Isobel să vadă căsuţa. Robby le arăta entuziasmat locurile cunoscute.

— Acolo băiatul ăla rău l-a rupt pe Nobbles! Aia e casa lăptarului nostru şi acolo e copacul de unde culeg castane când cad jos.

Apoi doamna Isobel a cotit pe o străduţă lăturalnică, în gardul viu era o portiţă albă. Doamna Isobel a deschis-o şi într-o grădină rustică, drăguţă era o casă albă cu acoperiş de stuf şi cu ferestre de modă veche. O iasomie şi un trandafir se căţărau pe prispă. Uşa era vopsită în verde şi totul părea proaspăt şi curat. Doamna Isobel a descuiat uşa şi Robby şi True au păşit înăuntru minunându-se. O cameră de zi luminoasă de o parte a uşii, o bucătărie micuţă după ea şi trei dormitoare deasupra erau toate camerele casei, dar avea o frumoasă grădină bătrână de legume

în spate şi trei meri luminau peisajul cu florile lor albe. Era pe un deal şi privelişte din faţă era alcătuită dintr-o pajişte de piciorul cocoşului şi un râu.

Faţa mică a lui Robby era prea serioasă pentru vârsta lui când s-a întors spre mătuşă.

— E un loc minunat. Sora domnişoarei Robsart va putea să picteze copacii ei din nou. Cred, mătuşă Isobel, că ne vei umple de prea multă fericire.

— Mai lipseşte o persoană, a spus True.

— Da, i-am spus despre el. Şi când vine domnişoara Robsart vor discuta. Şi atunci vom fi, aşa cum spune Margot, o familie fericită.

— O familie fericită de la ţară, a spus True. Doamna Isobel râdea vesel.

— N-ai mai văzut casa asta până acum, Robby? Cred că birjarul bunicii tale a locuit aici.

— Era un om rău, a spus Robby ferm. Nu m-am apropiat niciodată de el. A spus că nu suportă băieţii şi doica nu mă ducea la nici o căsuţă. Bunica i-a spus că n-are voie. N-am venit niciodată pe aleea asta.

Apoi s-au întors acasă şi doamna Isobel i-a lăsat în grădină să se joace. După-amiază s-au dus cu ea în oraş şi au ajutat-o să aleagă o canapea drăguţă pentru domnişoara Robsart cea mai în vârstă.

— O voi pune lângă fereastră pentru ea, a spus doamna Isobel. Va putea să stea pe ea să-şi picteze tablourile frumoase.

Zilele care au urmat au fost fascinante pentru cei doi. Între timp au venit şi surorile Robsart cu vechea lor mobilă frumoasă şi s-au instalat căsuţă. Copiilor li s-a dat voie să alerge dintr-un loc într-altul şi să ajute la mutat. Când au terminat, au început lecţiile. Doamna Isobel a păstrat o cameră pentru învăţat şi,

chiar dacă la început celor doi li se părea plictisitor să se apuce din nou de orele obişnuite de lecţii, în curând s-au împăcat cu aceasta.

Domnişoara Robsart era fericită cât era ziua de lungă şi cât despre sora ei invalidă, nu-şi găsea cuvintele de mulţumire. La fel a făcut şi când doamna Isobel s-a dus să o vadă.

— Nu m-am aşteptat niciodată la atâta fericire în viaţa mea, a spus ea. Nu ştiu ce am făcut noi pentru dumneavoastră încât dumneavoastră să faceţi atâtea pentru noi.

Dar bucuria desăvârşită pentru cei doi a fost atunci când doamna Isobel le-a spus că-l va aduce şi pe Creţu' şi-l va pune să-l ajute pe bătrânul Tom în grădină.

— Dacă îi place şi dacă lucrează bine, îl vom ţine. Vine pentru o lună de probă şi va sta cu Tom şi soţia lui.

— Mă tem că în curând întreaga Londră se va năpusti asupra noastră, a spus domnul Egerton când a aflat vestea.

— Câţi prieteni mai ai, Robby, căci văd că mătuşa îţi va îndeplini orice dorinţă a inimii tale?

— Nu mai am prieteni, a spus Robby serios. Nu-ţi faci prea mulţi în Londra, dar Creţu' trebuie să vină pentru că i-a salvat viaţa lui Nobbles.

— Cred că Nobbles e la rădăcina tuturor lucrurilor, a spus unchiul şi Robby a dat din cap mulţumit.

— Da. Nobbles este foarte important pentru mine, a spus. Şi dacă Creţu' nu l-ar fi salvat, mi s-ar fi frânt inima!

Era duminică după-amiază. Doamna Isobel stătea în salon şi copiii erau lângă ea.

— Îmi aminteşte de mama, a spus True cu un nod în gât. Totdeauna ne dădea lecţii duminica.

— Vreau să continui învăţăturile ei, dragă. Voi ţine această oră special pentru voi. Acum, despre ce vom vorbi în prima lecţie? Vreţi să alegeţi o întâmplare din Biblie?

True l-a privit pe Robby. El s-a gândit un moment, apoi a spus:

— Putem să ne uităm în Biblia aia frumoasă italiană?

— Da. Du-te în bibliotecă şi adu-o aici. True te va ajuta.

Au fugit şi s-au întors în curând cu preţioasa carte pe care au pus-o pe o masă mică de lângă ea. Apoi Robby a dat paginile reverenţios şi grijuliu până a ajuns la imaginea cu porţile de aur. Copiii stăteau în faţa ei şi o admirau.

— Spune-ne despre Rai, a spus Robby, pentru că mama e acolo şi pentru că ne place.

Doamna Isobel a făcut cum îi ceruseră. Le-a citit versete despre frumuseţea Raiului, despre mulţimea îmbrăcată în alb care cânta laude Mielului lui Dumnezeu, despre lacrimile care vor fi şterse, despre întunericul care se va face lumină şi despre bucuria tuturor celor adunaţi acolo.

— Aş vrea să ştie şi Creţu' despre asta, a spus Robby oftând.

— Tu trebuie să-i spui, dragule.

— Îi voi spune textu' meu şi-l voi face să-l înveţe şi să-l înţeleagă.

— Binecuvântat înseamnă fericit? A întrebat True.

— Da.

— Când mama s-a dus, nu credeam că voi mai fi vreodată fericită, dar acum mă simt mai bine. Ne vei duce într-o zi să vedem mormântul ei sau e prea departe?

— Cred că trebuie să mergem într-o zi, dragă, a spus doamna Isobel trăgând-o lângă ea pe micuţa fără mamă. Putem merge cu trenul o parte din drum.

— Mi-ar plăcea foarte mult să văd mormântul ei, a spus Robby, pentru că tata a fost să pună textu' meu pe el. I-a plăcut textu' meu foarte mult.

— Cred că la toţi ne place, Robby.

— Mă întreb care e textul preferat din Biblie al lui Dumnezeu, a spus True.

Doamna Isobel a tăcut. Copiii o uimeau uneori.

— Dumnezeu nu are niciodată preferinţe, a spus Robby. Mi-a spus odată doica mea. El îi iubeşte pe toţi la fel, nu-i aşa mătuşă Isobel? Apoi, fără să aştepte răspuns, a continuat: Eu încerc să-i iubesc pe toţi la fel, dar îl iubesc pe Dumnezeu cel mai mult, apoi pe tatăl meu.

— Şi cine urmează? A întrebat True curioasă.

— Să mă gândesc, a spus ezitând. Sincer, cred că următorul îl iubesc pe Nobbles.

— Sunt sigură că n-ar trebui, a spus True, el e doar un baston.

Robby a dat din cap.

— Eu te iubesc, mătuşă Isobel şi pe domnul Mortimer şi pe True, dar Nobbles a venit primul la mine şi nu pot să nu-l iubesc. El e ca o parte din mine, înţelegi? Şi tot ce fac eu, face şi el.

— E doar un baston, a repetat True.

— Cine l-a salvat pe tata? A spus Robby înduioşător.

— Păi, a spus True încet, tu l-ai pus pe Nobbles pe gheaţă.

— Da, a spus Robby, e ceva care mi-am dorit să fac şi totdeauna mă gândeam şi mă gândeam cum aş putea şi dintr-o dată mi-a venit şi cine i-a salvat viaţa lui tata? Păi eu şi Nobbles.

True a fost învinsă. Doamna Isobel a spus încet:

— Vreţi să repetăm textul din această Biblie veche împreună, copii şi să-l rugăm pe Dumnezeu nu numai să ne placă, ci să-l spunem şi altora care nu ştiu cum pot avea dreptul să intre pe porţi în Cetate?

— Sunt mulţi care nu ştiu asta? A întrebat Robby.

— Foarte, foarte mulţi. Unii îşi pierd fericirea pe care vrea Dumnezeu să le-o dea în lumea aceasta pentru că nu-l ştiu.

— Trebuie să încercăm să le spunem, a spus Robby sincer. Păcat că nu-l înţeleg cum trebuie.

Apoi, încet şi duios, copiii au repetat textul după doamna Isobel: „Ferice de cei ce îşi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate!”

SFÂRŞIT